

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 68

Dimarts, 16 de desembre de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 47, primera reunió

S U M A R I

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 4

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009 (tram. 200-00049/08) p. 4

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00050/08) p. 21

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009 (tram. 200-00049/08) (continuació) p. 34

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00050/08) (continuació) p. 37

Projecte de llei

en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric (tram. 200-00030/08) p. 39

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 47.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

2. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009 (tram. 200-00049/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 371)

3. Projecte de llei de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00050/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 371 A)

4. Projecte de llei en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric (tram. 200-00030/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 368)

5. Projecte de llei pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència (tram. 200-00038/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 372)

6. Projecte de llei de modificació de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 200-00053/08). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC 366, 7)

7. Projecte de llei d'ordenació sostenible de la pesca continental (tram. 200-00048/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 330, 13)

8. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de supressió de la limitació als complements autonòmics de les pensions no contributives (tram. 270-00008/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 303, 77)

9. Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00014/08). Grups parlamentaris. Designació.

10. Procediment per a elegir un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00022/08). Grups parlamentaris. Designació.

11. Procediment per a elegir un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00024/08). Grups parlamentaris. Designació.

12. Interpелlació al Govern sobre la situació del mercat de treball (tram. 300-00166/08). Sr. Josep Enric Millo

i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpелlació al Govern sobre l'edat de jubilació dels mossos d'esquadra (tram. 300-00167/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpелlació al Govern sobre les inversions empresarials estrangeres (tram. 300-00168/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Interpелlació al Govern sobre la situació de les universitats (tram. 300-00169/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre el suport als municipis petits (tram. 302-00133/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre les relacions institucionals (tram. 302-00134/08). Sra. Carina Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre la crisi econòmica en els sectors agrícola i ramader (tram. 302-00135/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre el finançament local (tram. 302-00136/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre el desplegament de l'Estatut (tram. 302-00137/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpелlació al Govern sobre les actuacions relatives als acomiadaments col·lectius i a les polítiques actives d'ocupació (tram. 302-00138/08). Grup Mixt. Debat i votació.

22. Preguntes amb resposta oral.

23. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat (tram. 401-00028/08). Grups parlamentaris. Substanciació.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades demà a les quatre.

————— Modificació de l'ordre del dia

Atès que la desena part dels membres del Parlament, tots ells del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, han sol·licitat que el Consell Consultiu dictamini amb relació al Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència, es comunica que se n'exclou, per tant, la tramitació com a cinquè punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Els canvis en la composició dels membres de les meses han estat inclosos en el dossier de la sessió que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que s'eximeixi de la seva lectura.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009 (tram. 200-00049/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009.

Iniciarem el debat amb el posicionament de la defensa de les esmenes reservades per ordre de major a menor. Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Consellers, senyores i senyors diputats, arribem al final del debat pressupostari, un pressupost que, des del nostre punt de vista, és el pitjor pressupost que arriba, a més a més en el pitjor moment: un moment de profunda crisi econòmica amb greus conseqüències socials. I dic que és el pitjor pressupost per quatre grans motius: un primer, per la inconsistència dels números que ens presenten; un segon, per al cúmul d'enganys en molts ordres que aquests números posen en evidència; un tercer, perquè en cap cas s'hi preveuen «mesures», amb majúscules, per donar resposta pel que fa a la crisi econòmica ni tampoc pel que fa a les conseqüències socials d'aquesta, i un quart, perquè reflecteixen una política inversora erràtica, ineficaç i que descaradament aposta pel desequilibri territorial del nostre país.

Per això hem presentat més de mil vuit-centes esmenes, que mantenim vives fins al darrer tràmit. I ho fem perquè, tot i que ens n'han acceptat vuit, d'esmenes, i n'hem transaccionat cinc més, algunes d'importantes, per res això varia l'orientació d'aquests pressupostos.

Dit això, voldria desgranar els motius que els deia que demostren que aquests són els pitjors pressupostos per al pitjor moment.

Pel que fa a la inconsistència dels números, diuen que el paper ho resisteix tot, però aquest cop vostès n'han fet un abús que crec que ni el paper ho resisteix. Algunes dades que ho demostren, i deixo que vostès mateixos ho jutgin. En un moment de greu crisi econòmica i de durada imprevisible, per ser molt diferent a les anteriors i que afecta justament a tots els sectors econòmics del país, vostès van i preveuen en aquest pressupost que els ingressos via IRPF creixeran un 23 per cent, quan en el millor

any de bonança econòmica no van passar d'un 16 per cent d'increment. L'Estat, per enguany, no preveu més d'un 9 per cent; però, vostès, un 23 per cent. O també preveuen que ingressaran més de 500 milions d'euros d'un impost, el de patrimoni, que ja no existirà, com no existeix en els pressupostos de l'Estat, previsió de compensació. O també preveuen que, tot i la crisi, i tota una previsió seva de 55.000 aturats més el proper any, ara ens diuen, a les seves memòries, que hi haurà menys persones possibles beneficiàries de les diferents prestacions socials. I podríem seguir amb un dèficit previst gens creïble o amb la manca de precisió en les transferències corrents a l'alça, etcètera.

O sigui, en resum: el 2009, amb més crisi, més gent a l'atur, més recaptació de la renda, més recaptació d'impostos inexistents, menys dèficit i menys beneficiaris de prestacions socials. Increïble! I, és clar, si parteixen d'això, anem apanyats! I això, per ell sol, ja ho desvirtua tot.

Segon motiu que els deia: per al cúmul d'enganys que en molts ordres presenten aquests números i posen en evidència. Enganys per triar i per remenar, fins al punt de fer bona aquella frase que «el tripartit, políticament –políticament–, menteix més que parla».

El primer engany: el discurs general que vostès venen d'aquests pressupostos, allò de pressupostos socials, austers i amb un gran esforç inversor. Diuen que són uns pressupostos socials. Doncs, quina barra, si m'ho permeten! Ja que aquests són uns pressupostos que en el terreny social reculen, i molt més del que ja reculaven els anteriors. L'evolució del pes de les partides socials ha passat del 55 per cent l'any 2003 –que els agrada tant referir-s'hi–, al 51,6 per cent el 2009. Aquesta és la realitat que vostès amaguen.

Pressupostos socials, aquests? De què? Si no hi ha cap increment per ajut a les famílies de zero a tres anys, amb fills de zero a tres anys; si dues terceres parts dels beneficiaris de la Llei de la dependència en quedaran fora; si el Programa d'atenció a gent gran amb dependència disminueix un 23 per cent; si la inversió en centres de dia i residències disminueix un 25 per cent; si sols s'incrementa un euro el complement de viduïtat –un euro!–, i si, a més a més, la persona vídua se'n va a viure amb la família perd tot el complement de la pensió. Quina mesura més social i més humana!

Pressupostos socials? Si les prestacions per manteniment de la llar baixen de 29 a 20 milions d'euros, si les prestacions per les pensions no contributives baixen de 52 a 43 milions, si el total d'ajuts previstos a la Llei de prestacions socials passen de 108 a 92 milions, si el nombre de treballadors subvencionables en centres especials de treball baixen, si redueixen un 10 per cent les beques i els ajuts a l'estudi, si els programes destinats a barris i nuclis antics els redueixen un 37 per cent, si baixa el pes de la sanitat en el conjunt del pressupost, etcètera. I encara tenen el valor de dir que són uns pressupostos socials? Quina fallàcia i quina mentida!

I és que aquesta és la gran farsa del tripartit: que, pel fet de dir-se i anar-se repetint que són d'esquerres s'arriben a creure que això els ha d'immunitzar i això els

ha de perdonar i disculpar de tots els enganys, de tots els incompliments i de tota la seva incompetència en la gestió de les polítiques socials.

I la realitat i els fets demostren, cada vegada més, que vostès només es mouen en l'estètica dels guanys socials, valent-se, això sí, de la sensibilitat i de la problemàtica de molta gent. Els acaba preocupant molt poc que aquests arribin de manera efectiva a la gent. Quan un dret és al paper, al paper oficial, ja es donen per satisfets. Però els drets i els guanys socials són tals quan, a més d'estar al paper, estan al carrer, quan la gent els percep i els gaudeix. O, si no, què els ha passat amb la Llei de la dependència, que és l'exemple més recent i paradigmàtic? Que van dedicar més esforços i més energies a l'estètica i a la proclama que no pas a la seva efectivitat. I ara, davant el clamor popular de la magnitud de l'incompliment, tot són excuses de mal pagador i tots donen la culpa al del costat.

Si, de fet, s'avança en alguna cosa en aquests pressupostos, amb quelcom tangible, és que s'hi preveurà que les persones que ara ja cobren una prestació en base a la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, cobraran un 5 per cent més. I això és gràcies al seu pressupost tan social que defensen? No. Això és gràcies a la possibilitat de transaccionar una esmena de Convergència i Unió.

Pressupostos austers, aquests? Austers, de què? (*Veus de fons.*) Si d'un total de 37 milions, sols són capaços de retallar-ne 45 per despesa prescindible. Quaranta-cinc de 37.000 milions! Un 0,12 per cent! Aquest és el seu esforç d'austeritat? Si aquest any, per primer cop, de cada 100 euros, 25 seran per pagar sous; si no paren de contractar gent i personal de confiança, d'engreixar la màquina administrativa i la despesa prescindible; si hi ha organismes que ja no hi caben! (*Veus de fons.*) Si hi ha organismes que ja no hi caben! I no parlem aquí ni de metges, ni de policies, ni de mestres, sinó que parlem aquí d'amics, coneguts i saludats, d'això parlem. Parlem de milers d'euros que vostès paguen amb gran facilitat..., tots aquests estudis que serien del tot prescindibles. Parlem de tot això! Cap mena d'austeritat, res d'estrènyer-se el cinturó, sinó tot el contrari.

Engany també respecte als seus pactes i compromisos, signats i aprovats. Lliga amb el que he dit abans: aproven resolucions o signen compromisos amb diferents col·lectius i després se n'obliden. Exemples? Els que vulguin. On era la concreció pressupostària de les accions compromeses dins el Pla d'actuació del transport de mercaderies per carretera que vostès van aprovar? No hi era. Ara hi serà. Per vostès? No, hi serà gràcies a l'esmena de Convergència i Unió, que han anunciat que aprovarien. I ara l'han de complir. (*Veus de fons.*) On està reflectit el compromís acordat aquí i amb els agents socials per tal que l'indicador de la renda de suficiència de Catalunya, que afecta les pensions de les persones més necessitades, creixi per sobre la inflació catalana? No hi és. On és la creació del Fons d'acció territorial d'educació superior creada per llei? No hi és, tampoc. On són les partides compromeses per a l'anualitat 2009 en el Pacte nacional per a l'educació? No hi són, tampoc. I els compromisos d'increments quantificats anualment

per crear places de guarderia? Tampoc hi són. I aquí obro un parèntesi: sort de l'esmena de Convergència i Unió, que sembla que serà aprovada i transaccionada, per tal d'evitar una major reculada i col·lapse en aquest àmbit. I els compromisos pressupostaris aprovats pel Pla director de la cooperació catalana? Tampoc hi són. I els compromisos amb les persones del Consorci de Normalització Lingüística? Tampoc hi són. I el compromís adoptat en seu parlamentària referit a l'atenció a les persones amb fibromiàlgia i fatiga crònica? Tampoc hi són. Tot això, a part d'un engany, suposa un menyspreu a aquesta institució i a molts col·lectius i a molta gent d'aquest país.

I, finalment, un engany en els seus múltiples anuncis. Això, tot i no ser una novetat en vostès, també cal dir-ho i denunciar-ho una vegada més. Quantes escoles, centres d'atenció primària, depuradores, diferents tipus d'equipament han anat promentent a alcaldes i a alcaldesses, a associacions de pares i mares, per a aquest any 2007? Moltes de les quals ja les havien promeses el 2007, el 2008, i ara ho tornen a fer per al 2009. I que en aquest pressupost la previsió pressupostària torna a ser zero, que vol dir que no es podrà fer. Per desenes i desenes els podria citar exemples, i vostès ho saben.

I no dedico ni un segon a un altre tipus d'engany, i em refereixo als seus compromisos de l'Acord de govern, el tema dels audiòfons, de la gratuïtat dels llibres escolars, etcètera, perquè, clar, preveure el compliment d'això en aquest context d'enganys polièdrics sobrepassaria els límits permesos d'ingenuïtat.

I, és clar, amb tot això, amb tant cúmul d'enganys, d'incompliments i de mentides, sorprèn que vostès encara es gastin els diners per mirar d'esbrinar com és que hi ha tanta desafecció per la política. És inaudít! Si només s'haurien de mirar i analitzar la seva manera de fer política per entendre algunes coses.

El tercer motiu que deia és perquè en cap cas s'hi preveuen «mesures», amb majúscules, per donar resposta pel que fa a la crisi econòmica i tampoc a les conseqüències socials d'aquesta. Ja m'he referit abans, amb dades, que la primera mesura que pren qualsevol en temps de crisi, que és estrènyer-se el cinturó, això no fa pel tripartit, sinó tot el contrari. Nosaltres, en el debat a la totalitat li vam oferir un seguit de propostes molt concretes, molt detallades, per fer front a la situació actual, per utilitzar el marge de maniobra que té el Govern, que és molt més del que volen fer creure; un d'ells, aquest pressupost, i res de res.

Aquests pressupostos certifiquen l'anar fent del Govern. O el Govern del no decidir. Com si no hi hagués crisi o com si no anés per ells. Seguint les mateixes dinàmiques, plantejaments, reflexions que en època de bonança. Cap mesura potent de veritat, ni en la direcció d'augmentar l'activitat productiva de les empreses, ni per fer front de veritat al pitjor efecte de tota crisi, que és l'atur. Més del mateix, que, si, a més a més, hi sumem la incapacitat de gestió demostrada en aquests àmbits, la cosa és doblement preocupant. Ho dic per allò dels fets i no les paraules. A dos mesos d'acabar aquest any, segons dades del Departament d'Economia, veiem com el pressupost previst per a cada àmbit i programa,

en indústria només s'havien gastat el 21 per cent, a dos mesos d'acabar l'any; en desenvolupament empresarial, sols el 40 per cent; en energia, sols el 33,2 per cent; en habitatge, el 40 per cent; en foment de l'ocupació, sols el 51 per cent, i pel que fa al Servei d'Ocupació de Catalunya, sols el 41 per cent. És a dir, els programes i àmbits on Economia certifica major incapacitat de gestió són justament els majors vinculats a l'ocupació i al foment dels sectors productius, és a dir, els més estratègics i decisius en un moment com l'actual. Per això és doblement preocupant, tant pels pocs recursos destinats, com per la incapacitat de gestió d'aquests.

Per això ara tot són presses i improvisacions i per això ara, per exemple, en un any com el que vindrà, en què caldria una actuació molt eficaç, molt contundent davant l'increment de l'atur i en què necessitaríem que el Servei d'Ocupació de Catalunya estigués a ple rendiment, ara vostès dedicaran el 2009 a fer una suposada posada a punt a aquest servei, ja que la situació actual aflora molt més tots els dèficits que hem anat anunciant de fa temps.

En la mateixa línia d'anar fent, sumat als incompliments sense cap ambició ni cap mesura potent, podríem parlar del tracte d'aquests pressupostos cap a uns sectors als quals la paraula «crisi» no els ve de nou i que justament ara requeririen major atenció. I em refereixo tant a la pagesia, com a la ramaderia, com al sector de la pesca, que se les veuen i se les desitgen, no ara, sinó de temps, per tirar endavant i no plegar l'activitat. Cap mesura potent, cap mesura nova per a la nova situació de crisi que també, i a més a més, han d'afrontar.

Conseller, recuperi aquell document que li vam fer a mans amb setze mesures concretes per fer front a la crisi; no es fixi ni s'obsessioni tant pel qui ho presenta, sinó en el que es proposa. I allò són mesures noves per fer front a fenòmens nous, factibles, possibles, per ajudar a recuperar l'activitat productiva de la nostra economia, de les nostres empreses, que, en definitiva, són les que creen llocs de treball o els mantenen, enviant un missatge molt clar que s'utilitzen tots els instruments possibles per fer front a la crisi. Mesures també destinades a fer front a les conseqüències socials d'aquesta crisi. No es mogui en el sectarisme de menysprear-les sols pel fet de qui les ha presentat. Vostè sap que no proposem cap bestiesa, vostè coneix perfectament, perquè ho ha dit públicament, la credibilitat i responsabilitat de Convergència i Unió en matèria de reformes per activar l'economia. No hi ha hagut ni una sola trucada per parlar de les setze mesures proposades. Per això avui encara les mantenim vives com a esmenes.

I finalment, el quart motiu de rebuig d'aquests pressupostos és perquè reflecteixen una política inversora erràtica, ineficaç i que consolida i aposta de manera rotunda i definitiva pel desequilibri territorial del nostre país.

Vostès diuen que aquests són uns pressupostos que prioritzen l'esforç inversor, si ens quedéssim amb una xifra final i prou, algú podria pensar que és cert. Però justament aquest és l'àmbit on la mala gestió del tripartit és més evident i on entre el que es diu que es farà, el que es fa i el com es fa res és com semblava que hauria de ser i res coincideix.

A l'increment de la xifra total d'inversió d'enguany hi ajuda no una especial sensibilitat i aposta estratègica, sinó que hi ajuda tant la seva incapacitat com la seva manera maldestre de gestionar l'obra pública i les infraestructures. Quants i quants exemples hi ha: des de la línia 9 del metro, amb una desviació de les seves previsions de més de 3.500 milions, fins al cost final d'aquelles inversions *interruptus* de la sequera o fins a l'esfondrament del moll Prat al port. I, és clar, tot això va sumant a la inversió feta, però no deu ser suposo un tema estratègic, vull pensar.

O també l'experiència ens diu que si es fa un cribatge a les actuacions previstes entre les que ja són un clàssic als pressupostos, que hi surten però que no es fan, i les noves, a saber si es faran, el diferencial és molt gran. Moltes es van repetint diversos anys, sempre compten i sempre sumen, però no es fan.

A la meua comarca hi ha una inversió que fa quatre anys que surt al pressupost i encara està per començar; a l'Alt Penedès de trenta-set inversions contemplades enguany sols vuit són noves; a l'Alt Empordà més de la meitat ja hi sortien l'any anterior. I no parlem de plurianualitats, estem parlant d'inversions noves de trinca que es preveuen, s'anuncien i no es fan. Tots els diputats podrien posar algun exemple a la seva respectiva comarca.

Per tant, aquest esforç inversor, aquest gran esforç inversor anunciat és una manera molt original, però políticament molt perversa de donar la volta, en realitat, a una incapacitat en la gestió de l'obra pública.

Dit això, el que veiem que no té aturador és la seva concepció metropolitana i barcelonina del país. La tendència d'invertir-ho tot a l'àrea metropolitana cada cop és més exagerada. Els números parlen per ells mateixos i els números són faves comptades: de cada 100 euros en inversió a Catalunya, 67 són per a l'àmbit metropolità. El 2003, en què tant els agrada fixar-se, no arribava al 49 per cent. Vostès el 2009 ja ho situen prop del 70 per cent. Sí, 70 per cent per a la metròpolis, 30 per cent per a repartir pel país.

Aquest és el seu concepte de l'equilibri territorial. Això és el resultat d'una evolució, no d'un any excepcional, una evolució que any rere any s'està accentuant desacomplexadament. Per al tripartit hi ha una Catalunya en la qual cal invertir per norma, que és la Catalunya ciutat, la barcelonina, i llavors hi ha la Catalunya postal o la de cap de setmana, que s'anirà fent el que es pugui al gust del tripartit i no en funció de les necessitats de la gent dels diferents territoris. No és un tema de matís; és un tema de concepte metropolità i de visió del país.

Les dades són molt reveladores, moltes comarques de Catalunya, moltes, i no per una excepcionalitat, rebran encara l'any 2009 menys diners en inversió que el que ja rebien el 2003; passats sis anys i havent-hi més del doble de recursos. Les comarques clarament castigades són l'Alt Empordà, l'Alt Penedès, el Bages, el Baix Camp, el Baix Ebre, el Baix Penedès, el Berguedà, la Conca de Barberà, el Gironès, el Pallars Jussà, el Priorat, la Ribera d'Ebre, el Ripollès, la Segarra, el Solsonès, el Tarragonès, la Terra Alta i el Vallès Oriental. I el mateix passa amb la Val d'Aran. I els àmbits territorials

més castigats clarament són el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre, les comarques gironines i les comarques centrals de Catalunya.

Facin un estudi sobre la desinversió acumulada en aquests territoris i en aquestes comarques al llarg d'aquests sis anys i, si tenen un mínim de sensibilitat per una visió de conjunt de país, quedaran esfereïts. I, és clar, això no ajuda per res ni a l'equilibri territorial ni a la cohesió del país, al contrari. I per això un pressupost que fa aquesta aposta no pot tenir, de cap de les maneres, el nostre suport.

Per això moltes de les esmenes van en la línia de rectificar aquesta tendència, no pas en perjudici de Barcelona i la seva àrea, sinó en benefici del país en el seu conjunt, de la comarca més habitada a la comarca més remenuda. Totes han de poder merèixer l'esforç inversor del Govern del seu país.

Bé, i podríem seguir i detallar molts dèficits que revelen aquests pressupostos com les conseqüències pressupostàries a les seves renúncies davant els incompliments del Govern de l'Estat, la no-disposició de tots els recursos del Forcem encara, tant importants en aquest moment i en aquesta situació, o l'abaixada en l'aportació de l'Estat en el contracte programa de l'ATM que fa que els catalans hagin de pagar molt més pel transport públic, etcètera. Tot això ara es posa de manifest més que mai, ho vulguin o no ho vulguin maquillar.

Ja han vist que era una necessitat el tema del nou sistema de finançament, que, evidentment, genera greus perjudicis per al nostre país i la nostra gent. El reiterat incompliment de la llei i la deslleialtat del Govern del PSOE amb la cobertura activa del principal partit del Govern de Catalunya i del seu propi president mereix pronunciament solemne a part i específic. El nostre grup ha fet tot el que estava al seu abast perquè això no passés, altres no poden dir el mateix. Ara bé, de la mateixa manera que dic això, també dic que no disposar encara del nou sistema de finançament a vostès no els justifica ni de tants enganys, ni de tanta inconsistència dels números, ni de tanta incapacitat en la gestió que reflecteixen els seus pressupostos i la seva execució.

I dit tot això, de fet –de fet, de fet–, al final i per acabar, els dèficits d'aquests pressupostos es sintetitzen en dos principis que jo crec que ho inspiren tot: el primer és que vostès han fet trampes al solitari, han fet els números del Gran Capitán i això ha fet que se'ls veiés més que mai el llautó en la inconsistència dels mateixos i que afloressin, justament per això afloressin encara més, els seus enganys i els seus incompliments. I en segon, i que és el pitjor, es nota que al final de tot han prioritzat clarament protegir-se vostès mateixos, el Govern, amb els seus equilibris i les seves hipoteques, més que no pas les necessitats i els patiments reals de la gent en aquest temps tan complex. I per això mantenim les nostres esmenes, per posar de manifest que hi ha una altra manera d'entendre la situació actual i de copsar el país, una altra manera de fer política, amb més autoexigència, amb més responsabilitat, amb major sensibilitat i confiança real cap a la gent d'aquest país, cap a tota ella, tant pel que fa a les seves necessitats i patiments com pel que fa a les seves potencialitats i ambicions.

Res més i moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, decepció, decepció i preocupació són les dues paraules que millor defineixen el sentiment que ens provoca el pressupost que avui es votarà en aquesta cambra.

Vàrem fer fa aproximadament un mes un debat de totalitat en aquest hemicicle en el qual li vàrem explicar quina era la nostra opinió amb relació al pressupost, que després em referiré a algunes qüestions concretes. Després del debat de totalitat hem tingut l'oportunitat de defensar, el Grup Parlamentari Popular, en cada una de les comissions les esmenes a la totalitat que hem presentat a cadascun dels departaments, a cadascuna de les seccions, perquè enteníem que calia modificar, que calia rectificar aquest pressupost. Després hem vist també en la Comissió d'Economia i Finances com totes i cadascuna de les esmenes que vam presentar en l'articulat i en les partides concretament han estat rebutjades –després també m'hi referiré–, més de quatre-centes esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular. I les hem mantingut fins aquí, perquè ens ha semblat que valia la pena venir a dir el que pensem del que avui, si no passa res molt estrany, acabarà succeint, que és l'aprovació d'aquest pressupost. I ens apartarem del camí correcte, com jo li deia, el dia del debat de totalitat.

Aquest, senyor conseller, jo li ho vaig dir, la primera reacció que vaig tenir quan el vaig veure va ser que era el pitjor pressupost de la democràcia. Aquest, de fet, és el tercer pressupost equivocat que el Govern tripartit vol aprovar en aquesta legislatura. El 2007 va ser un pressupost fet una mica a corre-cuita, que vàrem votar dintre del mateix exercici; el del 2008 ja li vàrem dir que era un pressupost equivocat i que provocaria resultats nefastos en la situació que trobaríem a final de l'any 2008, i això ha estat així; per tant, ha estat un pressupost perdut. I el del 2009, tal com el veiem, farà que es compleixin els pitjors pronòstics que hem estat avançant i anticipant, si és que finalment no es modifica, com sembla que finalment passarà.

La nostra opinió, per tant, és que el Govern no ens escolta, el Govern no pensa rectificar. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, en un moment com l'actual, de crisi i de forta recessió, els ciutadans el que esperen d'un govern, el que esperen que surti d'aquest Parlament bàsicament és un pressupost que generi confiança i que hi hagi un govern que tingui capacitat per gestionar-lo. Malauradament, vostès no tenen ni una cosa ni l'altra, ni generen confiança ni demostren capacitat per gestionar aquest pressupost.

Reconec, això sí, la capacitat que han tingut i que tenen de distreure el personal, de distreure l'atenció amb tot

el vodevil que estan organitzant amb relació al tema del finançament. Sembla que tothom en aquests moments, davant d'una cosa que s'ha fet malament, molt malament per part de qui té en aquests moments la màxima representació del Govern, sembla, com dic, que tothom està pendent de què passarà demà en el Congrés dels Diputats, perquè demà hi haurà una votació en el Congrés dels Diputats on sembla que el tema del finançament va lligat al que passa demà. Si al Grup Socialista, els diputats catalans votaran o no votaran el que han dit durant temps i temps que no votarien. Però, en canvi, el que s'oblida, i és la cortina de fum que s'està posant sobre aquest tema, és que realment el pressupost afectat per la manca d'una millora del model de finançament no és de l'Estat espanyol, és el del pressupost de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el que realment es veurà afectat per aquest problema que vostès han provocat.

Li vaig dir fa un mes, senyor conseller, en el debat de totalitat que aquests són uns pressupostos que equivoquen les prioritats i que en lloc d'afrontar la crisi el que fan és agreujar-la. I això ho estem veient, només ha passat un mes i les meves paraules ja s'han confirmat: estem pitjor avui que fa un mes, no avui que fa dos anys o fa tres, no, avui que fa un mes.

Li vaig dir també que no hi ha res més antisocial, i ho repeteixo, no hi ha res més antisocial que provocar l'augment de l'atur, i això és el que fan aquests pressupostos, perquè a aquest tema no hi dediquen els recursos suficients ni els recursos necessaris.

Han fet un pressupost que és un manual d'esquerres, de les antigues esquerres, no?, que manté la pressió fiscal, és evident, vostès no hi creuen a baixar-la, i segueixen malgastant de manera important en coses totalment supèrflues, sobretot algun departament que si desaparegués tampoc passaria res; al contrari, possiblement funcionaria millor el Govern. Però nosaltres, tot i això, li vam oferir diàleg, li vam oferir col·laboració per corregir i millorar aquests pressupostos. Com? Presentant aquestes esmenes que han estat rebutjades. Què ha passat? Hem ofert col·laboració, però l'han rebutjat. S'han tancat en la seva closca i no ens han escoltat. Es passen el temps mirant-se el propi melic, pendants només dels seus problemes interns, d'aquells que generen els partits que estan a dintre del mateix Govern, incapaços, per tant, de presentar un bon pressupost del 2009 que serveixi per superar la situació que tenim.

Han tingut una gran oportunitat i l'han perdut i hem hagut de suportar, permeti'm l'expressió, entre cometes, que ningú s'ofengui, «la comèdia» de les comissions d'aquestes darreres setmanes. Totes les esmenes, la gran majoria de les esmenes tombades; tombades. I jo em pregunto: se les miraven? Les propostes que han fet els grups de l'oposició per millorar aquest pressupost, se les miraven? Les nostres esmenes a l'estat de despeses, totes elles, anaven encaminades a demanar la baixa de partides que entenem que són supèrflues –atencions protocol·làries, representatives, publicitat, difusió, campanyes, viatges innecessaris, etcètera–, totes rebutjades.

Les nostres esmenes a l'articulat en cada un dels àmbits del Govern, amb una orientació política molt concreta i

determinada, han estat rebutjades. I m'agradaria posar-ne alguns exemples, perquè s'entengui de què estem parlant, de quina és l'actitud del Govern i com afronta això que anomena «diàleg per millorar la política pressupostària del país».

En un departament tan important com el d'Indústria, Universitats i Empresa, tan important en un moment de recessió i de crisi com l'actual, amb un baix nivell d'execució, que a hores d'ara, el 2008, a l'octubre, encara era el 21 per cent –el 2007 havia estat del 50 per cent–, amb programes de comerç de l'octubre del 2008 encara amb un 39 per cent d'execució tan sols, quan el Pacte per a la recerca i les despeses de recerca diuen que puja molt però no és cert –i ho varem comprovar–, quan les polítiques de comerç redueixen el seu pressupost a un 50 per cent, quan el Programa d'internacionalització també baixa per tercer any consecutiu –compte, que una cosa és la internacionalització i una altra és el que el Govern ha entès que cal fer per internacionalitzar, que és que les empreses marxin cap a fora; no és això: internacionalitzar és que les empreses d'aquí facin créixer els seus mercats a l'exterior, no a l'inrevés–, quan la promoció del turisme també pateix una gran reducció, vostès han votat que no a les nostres esmenes adreçades a fer incidència sobre aquells aspectes d'aquest departament que tenen efectes sobre l'economia de Catalunya, sobre el turisme, sobre el comerç, sobre aquells elements que han de propiciar la transformació industrial de la societat actual i que avui mostra intensament les seves febleses: la recerca, la innovació, les telecomunicacions, la societat de la informació i la internacionalització.

I en la lluita contra l'atur, senyores i senyors diputats, aquest pressupost, res de res. Aquest pressupost en un tema tan important, que és el que més preocupa actualment a tota la ciutadania catalana, evidencia el fracàs de la política ocupacional del Govern tripartit, la gestió ineficaç del Servei d'Ocupació de Catalunya i el mal funcionament de la intermediació laboral, que en aquests moments suposa tan sols un..., no arriba a un 2 per cent del total de la intermediació a casa nostra. Rècord històric en les xifres d'atur els darrers anys; ens hauríem de remuntar al 96 per trobar una situació d'atur tan greu com la que estem patint ara. Un pressupost maquillat per fer-nos creure que augmenta, quan la realitat és que es queda allà mateix on estava.

Vostès han votat que no –en l'àmbit d'Interior, per exemple– a l'increment del nombre d'efectius dels Mossos d'Esquadra i la millora de la xarxa d'infraestructures de les comissaries que hi han a Catalunya, necessaris per garantir la seguretat.

A Economia, vostès han votat en contra del foment de les energies renovables; això és així.

En l'àmbit de la governació, han estat vostès en contra del desplegament de la banda ampla en el cent per cent del territori català. Suposo que pensen que és massa, el cent per cent. Doncs no, hem de ser ambiciosos en coses com aquestes si volem un país, realment, desenvolupat i pròsper.

En el debat que tinguérem sobre la política territorial, els tres partits del Govern han votat contra la millora de

la xarxa de carreteres de Catalunya i del transport urbà, en un munt d'iniciatives.

I quan hem parlat de la justícia, el tripartit s'ha oposat a la millora de la xarxa d'infraestructures judicials als jutjats i a les presons.

En una qüestió tan cabdal i fonamental com l'educació, els partits del Govern també s'han posat d'acord a votar que no a la millora dels recursos destinats a les escoles, a la lluita contra el fracàs escolar, a la millora de la formació del professorat, a l'impuls de l'ensenyament dels idiomes i a la millora de les infraestructures educatives en els CEIP, en els IES i les escoles bressol. Això és el que ha estat passant durant aquests dies, i cal recordar-ho.

També en l'àmbit de la cultura. Vostès han votat en contra de la millora de la xarxa de biblioteques i de la promoció i millora de les infraestructures culturals.

I en un aspecte tan sensible per als ciutadans com és la salut, la sanitat, s'han posat d'acord, els tres partits que donen suport al Govern, per votar que no a l'increment del nombre de places per a metges especialistes, psiquiatres i salut mental. O, per exemple, han votat que no a la reducció de les llistes d'espera; o a la reducció dels terminis d'espera de les visites; o a la lliure elecció de metge; o a la racionalització dels horaris, quant a la duració de la visita, i també a la millora de la xarxa d'infraestructures sanitàries, els CAP i els hospitals. És raonable, tot això?

I en la política d'acció social, de què tant presumeix aquest Govern, han votat en contra, per exemple, de les ajudes a les famílies amb fills menors de setze anys i persones grans al seu càrrec. Han votat també en contra de l'increment del nombre de places en centres de dia, i de les residències per a persones de la tercera edat i per a persones discapacitades.

I acabo, amb aquests exemples, parlant també de la política d'habitatge i medi ambient, on de manera absolutament incomprensible els grups del tripartit han decidit votar que no a l'impuls i promoció de l'habitatge oficial, a la millora de les infraestructures hidràuliques, per fer una política més racional de l'aigua contra la sequera..., que ja té gràcia que, sent un govern teòricament antitransvasista, la inversió més important que veiem en aquest pressupost sigui precisament la que consolida el transvasament de l'aigua del riu Ter.

Senyores i senyors diputats, els partits que governen a Catalunya han oblidat, han deixat de banda el que haurien de ser els pilars bàsics d'una política pressupostària que vulgui un país realment emprenedor i un país sòlid i un país que creix, que són els següents: la formació del nostre capital humà, les persones –com a eix central per a la promoció d'un país–, la competitivitat de la nostra economia, l'atenció a les persones i a les famílies, la millora de les infraestructures i l'eficiència de l'Administració. Aquests, que són els cinc pilars, els cinc blocs que nosaltres considerem prioritaris, vostès els han oblidat, els han deixat de banda. I en lloc de reduir els impostos, i en lloc de retallar la despesa supèrflua i en lloc de posar-hi rigor i posar-hi austeritat, en el pressupost, que és el que caldria fer, en lloc d'invertir

en la despesa productiva realment, en aquella que crea llocs de treball i que genera riquesa per després poder-la repartir, en lloc d'invertir en infraestructures realment útils i necessàries, en lloc de fer-ho en el capital humà, com dic, la inversió més important i més útil i més productiva que es pot fer en una societat, en lloc de prioritzar la despesa social, el que han fet vostès és exactament el contrari.

S'han equivocat novament en la previsió dels ingressos; ja se n'ha parlat. Però és que, a més a més, tenim avui sobre la taula, avui precisament ens arriba un informe a les mans, del mateix Departament d'Economia, a on ens expliquen que la previsió d'ingressos de l'any 2008 com a conseqüència de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats ja suposa una davallada de més de 2.500 milions d'euros amb relació a la previsió que vostès havien fet per a l'any 2008. Això ens ho ha fet vostè avui, jo li agraeixo la informació però, en qualsevol cas, posa en evidència l'erràtica previsió dels ingressos, que ja es va fer el 2008, que ja li vam dir i que ara torna a cometre el mateix error de cara al 2009, que serà molt pitjor i molt més greu.

El que han fet també és no disposar del finançament necessari; ja n'he parlat abans, però que quedi clar qui en té la culpa, d'això, qui ha negociat malament, qui s'ha negat a aplicar la modificació que permetia l'actual model de finançament, per tenir en compte l'increment de la població.

Vostès han mantingut també la despesa desbordada, no ens han volgut fer cas a l'hora de retallar la despesa supèrflua. Greu error.

S'han quedat també sense idees noves, no tenen respostes a la crisi. Vostès es miren la crisi de manera passiva, com si fos una cosa inevitable, amb resignació. I això no genera confiança, però, el que és pitjor, no posa cap solució sobre la taula.

Continuen amb un govern lligat de peus i de mans. És un govern ple de contradiccions, que no afronta amb rigor, amb valentia, realment, les solucions que requereix la situació.

Com he dit abans, vostès han invertit les prioritats bàsiques del país, les han invertit, les han posat a l'inrevés. I d'aquesta manera aquest pressupost no pot funcionar, o, en qualsevol cas, d'aquesta manera les catalanes i els catalans no veuran, realment, solucions als problemes que tenen.

Segueixen vostès ofegant els ciutadans amb els seus impostos, sense abaixar-los gens ni mica. I generen, com he dit abans, més dèficit econòmic, que algun dia s'haurà de tornar, aquest dèficit. Vostè sap, a més a més, senyor conseller, que també es va equivocar en la previsió del dèficit de l'any passat, perquè finalment el dèficit que avui se'ns confirma que serà el dèficit de l'any 2008 és de l'ordre ja dels 1.571 milions d'euros, tres vegades per sobre del que havíem estimat. Què passarà amb el dèficit pressupostat per a l'any 2009? Si la previsió d'ingressos ja s'ha fet malament, com s'ha explicat abans, i el finançament que vostès esperaven tenir no el tenen, perquè han gestionat malament aquesta qüestió tan im-

portant, què passarà amb la previsió de dèficit que han fet per a l'any 2009?

Ja per no parlar de l'endeutament acumulat. Avui també sabem que l'endeutament acumulat a final del 2008 serà de 15.206 milions d'euros. És pràcticament la meitat de tot el pressupost, 15.206 milions d'euros de deute acumulat que té actualment la Generalitat de Catalunya. Divideixin això pel nombre de catalans que tenim i veuran, cadascú, el que està suportant. I vostès anar-hi posant més dèficit a sobre, més dèficit a sobre. Així no anem bé, aquesta no és la manera de sortir de la situació, ni és la manera de combatre l'atur, ni és la manera de promoure l'economia, ni és la manera de tirar un país endavant.

Les nostres esmenes, com he dit, han estat rebutjades en comissió. Avui, en aquest Ple, sembla que cinc o sis o set esmenes, de les quatre-centes que hem presentat, seran acceptades. Els dono les gràcies per tanta generositat. De totes maneres, crec que no serà suficient per corregir el camí equivocacat que porta aquest pressupost. L'anècdota, avui, són aquestes esmenes que s'aproven, però, en qualsevol cas –i això per nosaltres és el que realment és més greu–, aquest pressupost agreujarà la crisi, aquest pressupost crearà més atur i ens farà a tots més pobres. No perquè la voluntat del pressupost ho sigui, jo no estic dient això, sinó per l'error en la manera de fer aquest pressupost, per l'equivocació en la fixació de les seves prioritats i l'erràtica manera de gestionar-lo.

Per tot això, i perquè no és un pressupost pensat per, realment, resoldre els problemes que té la societat catalana, aquest pressupost, ho dic i ho repeteixo –i això tindrem ocasió, lamentablement, de comprovar-ho d'aquí a un any–, agreujarà la crisi, generarà més atur i ens farà a tots més pobres. Mal negoci tractant-se del Govern de Catalunya. Aquesta és la nostra opinió.

En resum, senyores i senyors diputats, senyor conseller, mentre la gent aquests dies es manifesta al carrer –ho estem veient cada dia– com a conseqüència de la situació de crisi que pateixen i de la quantitat, cada dia, d'expedients de regulació d'ocupació d'empreses que estan plantejant reduir les seves plantilles, mentre la gent es manifesta al carrer, com li dic, per no perdre el seu lloc de treball, el Parlament de Catalunya, la màxima institució de Catalunya, avui –això sí, amb el nostre vot en contra– aprovarà un pressupost que dona l'esquena a la realitat de les famílies i de les empreses catalanes i s'apartarà irresponsablement del camí de la recuperació econòmica, que és, hauria de ser i és l'únic objectiu que hauria de tenir en aquests moments aquest Govern: lluitar per anar en el camí de la recuperació econòmica, perquè la gent pugui tenir allò més preuat, que és un lloc de treball, que és el que avui estan perdent.

Realment, senyor conseller, una llàstima, una verdadera llàstima, que hagin perdut la gran oportunitat que tenien de no fer el tercer pressupost de legislatura tan dolent i fer un pressupost que realment servís per donar resposta als problemes que tenim totes les catalanes i els catalans en aquests moments.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades, bé, avui nosaltres, lògicament, com ja s'ha anat demostrant a les comissions i a les diferents votacions que s'han fet en comissió aquests dies, no podem votar una altra cosa que en contra d'aquests pressupostos, perquè, com els vam dir ja en el debat de política general, Ciutadans estaria al costat del Govern en una situació de crisi, en una situació d'emergència, en una situació d'una crisi molt important, sempre que vostès demostrassin que vostès són els primers a ser conscients d'aquesta crisi.

Jo crec que si haguéssim de resumir aquests pressupostos amb una frase podríem dir que és que vostès poder no s'han assabentat de la que està caient. Deixin-me parlar en termes col·loquials, perquè amb la que està caient, en termes col·loquials, pel que es refereix a la situació de crisi econòmica que tenim a Catalunya, a Espanya, a Europa, vostès fan uns pressupostos continuïstes i uns pressupostos que, a més a més, s'endeuten per a allò equivocacat.

Per tant, des del nostre punt de vista, vostès no han sabut llegir la realitat de Catalunya, vostès només..., o, millor dit, són incapaces de desfer aquelles prebendes, aquelles hipoteques internes del seu propi format de govern, i, per tant, han fet uns pressupostos que són incapaces, ho torno a dir, de fer front a la realitat de crisi econòmica que tenim ara mateix sobre la taula.

I entrarem a continuació, evidentment, a parlar de les nostres esmenes, de la situació d'aquests pressupostos i, sobretot, d'aquelles partides pressupostàries que creiem que s'han mantingut en una línia absolutament equivocada.

En aquesta línia, també deixin-nos dir que..., ja ho vam dir al debat de la totalitat: creiem que la previsió que hi havia, doncs..., lògicament, estem en una situació de molta inestabilitat, on les dades cada dia són pitjors, però la realitat és que a dia d'avui ja estan sobrepassades, pràcticament, com a mínim si fem una proporció o si fem una prospecció d'aquestes dades. Estem parlant que Catalunya, avui, desgraciadament, lidera..., és la comunitat espanyola que més destrueix..., l'atur, que més atur té, per tant, més feina destrueix, menys llocs de treball, i, per tant, més llocs de treball es destrueixen. Estem parlant que les últimes dades parlen de 25.000 persones a l'atur en un mes; estem parlant que, ho torno a dir, lamentablement, liderem, però liderem, en atur Espanya.

I aquest no és el lideratge que necessita Catalunya; necessita liderar precisament en creació de treball, en dinamisme, en solucions i en diàleg amb la resta de comunitats i amb el Govern central, cosa en què, també, per cert, i després hi entrarem, poc diàleg i poca intel·ligència política han tingut vostès per parlar amb el Govern central.

Per tant, amb aquests pressupostos estem veient que vostès, ho torno a dir, tot i fer uns titulars –que, això sí, els ho reconec, són molt bons fent titulars–..., la realitat és que els titulars i el contingut es diferencienc clarament amb les dades. Vostès parlen d'uns pressupostos amb aquella famosa frase que vostès ja utilitzen per definir qualsevol política, encara que no ho sigui, no?, que és la cohesió social; poden parlar de cohesió social en qualsevol política, vostès tot ho interpreten en aquest camp. Evidentment, hi han polítiques, que hi entrarem i que vostès coneixen, que no són de cohesió social; en tot cas, són de cohesió dels seus partits polítics, però no de cohesió social. Per tant, aquesta prioritat, ho torno a dir, no es correspon amb les dades i amb aquests pressupostos i les esmenes que s'han fet.

Parlem, concretament, d'aquesta situació de crisi i parlem del que creiem que hauria de ser una prioritat, que és el Servei d'Ocupació; en aquest cas, aquelles eines, aquells instruments que necessitem per sortir d'aquesta crisi, principals, que és la creació de llocs de treball i que les persones que vulguin treballar, que busquin feina tinguin uns bons instruments.

De moment vostès, com a govern, no han fet els deures, perquè estem, en plena situació de crisi, pràcticament amb un tsunami a sobre, intentant posar la tovallola a la platja, permetin-me aquesta expressió. És a dir, estem davant d'un tsunami econòmic i vostès ara es posen a reformar o a donar classes a aquells que han de, d'alguna manera, ajudar les persones que busquen treball. És a dir, vostès estan fent, en plena crisi econòmica, en aquests pressupostos, una dotació per suposadament preparar aquelles persones que alhora han de preparar aquells que busquen feina.

Vull dir, això es diu no fer els deures. Vostès no han sabut fer els deures, s'han dedicat, en aquesta bonança econòmica, a «despilar» els diners públics, a no reformar amb intel·ligència i també amb responsabilitat aquelles eines, aquells instruments per a quan vinguin situacions pitjors. I no estem davant simplement d'una pitjor situació econòmica, estem davant d'una crisi molt important que necessita mesures excepcionals. I vostès, ho torno a dir, han anat per una línia equivocada fins ara i a sobre ara, doncs, resulta que no només no posen urgència sinó que es posen a preparar aquestes persones en aquest servei.

Per tant, aquest Servei d'Ocupació s'ha demostrat absolutament superat per les circumstàncies. I a més a més nosaltres vam fer una interpellació la setmana passada precisament per dir que vostès han de ser conscients de la que està caient. I per ser-ne conscients han de saber que han d'haver-hi també entitats privades que col·laborin amb entitats públiques per col·locar la gent a treballar, per formar els nostres treballadors perquè trobin feina. I vostès hi van votar en contra. És a dir, no volen ajuda, no volen cap mena de diàleg, no volen cap mena de col·laboració ni tan sols amb entitats que vulguin ajudar a buscar feina tants i tants catalans que estan a l'atur. Estan demostrant amb els seus fets, i no amb les seves paraules i els seus titulars, que vostès només pensen en el format del seu Govern i en aquestes prebendes de què

parlàvem; no estan pensant a solucionar ràpidament els problemes reals, en aquest cas, d'ocupació.

Però és que a més a més, amb aquesta crisi econòmica, jo els pregunto..., vostès fan una previsió respecte a l'Institut Català de Finances, i jo els dic el que em transmeten, com a diputat, moltes entitats, tant empresarials com d'autònoms, com de petita i mitjana empresa: els diners no estan arribant com haurien d'arribar; no estan arribant els diners a les empreses, als familiars, als autònoms; no estan arribant els diners que haurien d'arribar. El crèdit, evidentment, està tancat? Sí, però també s'ha fet una injecció de diner per part de l'Estat en entitats bancàries i caixes; també s'ha fet, per cert, un pacte de l'habitatge on es comprometen, caixes i bancs, a ajudar les famílies a tenir accés als habitatges que no s'està posant en marxa.

Què està fent aquest Govern i què preveu en aquests pressupostos fer si està comptant amb situacions i pactes que no es compleixen? Si vostès fan un pacte amb caixes i bancs perquè es donin diners als ciutadans que vulguin accedir a un habitatge, si no es compleix aquest pacte, per molt pressupost que fem, evidentment aquesta previsió estarà equivocada.

Per tant, nosaltres creiem que no s'està treballant amb el diàleg i sobretot amb la pressió política que ha d'haver-hi amb aquestes entitats de caixes i bancs perquè col·laborin. Estem en un país, curiosament, i permetin el parèntesi, on aquells que han gestionat malament els seus diners, que són les entitats bancàries i financeres, aquells que moltes vegades, doncs, han tancat aquesta aixeta, ara resulta que aquells ens demanen que no fem públic a qui va destinat el diner, que no els comprometem en unes línies determinades de crèdit.

Home, jo el que li demanaria a aquest Govern, juntament amb el Govern de l'Estat –que vostès suposadament són del mateix color polític que el Govern de l'Estat–, que si us plau exigeixin –exigeixin– que es compleixin aquestes mesures: no estan arribant els diners als autònoms, ni als empresaris, ni als treballadors catalans, no els estan arribant, estan tancades les aixetes. I això ho sap qualsevol ciutadà que ens estigui veient, ho sap perfectament perquè avui dia anar a demanar un crèdit és una autèntica aventura. I això és un problema molt greu que tenim. I vostès com a govern han de fer la seva tasca, ho torno a dir, sense complexos, de pressionar políticament aquelles entitats que suposadament han de fer una obra social, com són les caixes, que treballin en aquesta línia. I això és una obligació també d'aquest Govern, amb aquella frase màxima que el senyor Montilla ha dit diverses vegades: «Tot el que passa a Catalunya hauria de preocupar el president de la Generalitat.» Doncs vejam si és veritat que el preocupa, al president de la Generalitat, i fa tot el possible perquè s'obrin aquestes línies de crèdits que tanta gent i tantíssims ciutadans necessiten per viure i perquè es reactivi l'economia catalana.

En aquesta mateixa línia, però parlant ja de les despeses a què fèiem referència abans, nosaltres hem fet una sèrie d'esmenes destinades bàsicament..., que nosaltres creiem que sí que s'ha de ser conscient de la situació de crisi que tenim: no podem mantenir increments d'alts càrrecs, no

podem mantenir, ni tan sols, partides d'alts càrrecs com les que tenim en algunes conselleries.

Vostès en cinc anys de tripartit han fet un increment susceptible d'aquests alts càrrecs. Estem parlant que han aconseguit que de 149 passéssim a 236 alts càrrecs dintre de les seves conselleries, en aquests cinc anys de tripartit. Home, és un increment d'un 58 per cent d'alts càrrecs.

Aquest és l'exemple que vostès donen a la ciutadania d'estrènyer-se el cinturó? Aquesta és la manera que tenen vostès, tan peculiar, d'estrènyer-se el cinturó davant d'una crisi? Perquè, normalment, les famílies el que fan quan tenen crisi és reduir les despeses; normalment les empreses el que fan quan tenen crisi, lamentablement, és tancar una sucursal o tancar una empresa, i vostès no només no tanquen sinó que segueixen i segueixen i segueixen creixent amb aquestes despeses.

I molts de vostès diran: «Home, però amb aquestes despeses no solucionem tots els problemes que té Catalunya.» No, segurament tots no, en solucionarem una part, però també, com a ciutadania i en relació amb la classe política, és important que vostès en uns pressupostos reflecteixin la preocupació que tenen. Si vostès..., departaments com el de la Vicepresidència creixen un 15 per cent la despesa en alts càrrecs, un 15 per cent!, el 2009, la vicepresidència del Govern!, el segon càrrec més important del Govern..., s'apuja un 15 per cent els sous i en aquest cas un 15 per cent la partida pressupostària d'alts càrrecs. És aquesta la manera que tenen vostès d'entendre la situació de crisi mundial que tenim a sobre la taula? Segurament sí que és la seva manera d'entendre-ho; el que no comprenem alguns és com vostès poden estar governant, com vostès poden fer titulars de reducció de despesa, que farem una política d'austeritat, i l'austeritat es demostra apujant-se el sou un 15 per cent la Vicepresidència, en aquest cas el Departament del senyor Carod-Rovira. Aquesta no és una política ni de respecte per la ciutadania, ni molt menys de responsabilitat política.

Nosaltres hem fet esmenes per reduir aquests càrrecs i vostès hi han votat, a totes, en contra; ni una sola esmena de reducció d'alts càrrecs, ni una sola esmena de reducció de difusió i publicitat –m'estic referint a campanyes institucionals de milions i milions d'euros que vostès tenen com a govern. Un exemple últim. No sé si els ciutadans se n'han assabentat, ni si tots els diputats d'aquesta cambra, però fa poc coneixíem que vostès havien demanat una enquesta –una enquesta– amb un cost de 56.000 euros per saber com valorava la ciutadania el seu Govern.

Escolti'm, això que s'ho paguin els membres del Govern o els grups del Govern, si volen fer una enquesta, són lliures, però no facin pagar amb l'erari públic, amb els diners dels ciutadans aquest tipus d'enquestes per saber com funcionen vostès. La ciutadania, lamentablement, ja sap com comencen a funcionar vostès. Però vostès a més a més volen fer enquestes, amb diner públic, en plena situació de crisi, despeses en aquest cas per saber com funciona el Govern. Vostès haurien de saber com funciona el Govern sense enquestes i molt menys amb els diners dels ciutadans.

Estic posant exemples concrets de despeses que vostès són incapaços de reduir. Tenen una política de repartiment de despesa, de repartiment de càrrecs dintre del seu Govern que fa incapaç que vostès puguin reduir aquestes partides. I d'alguna manera deixi'm dir que quasi que ho entenem; ho entenem perquè ha de ser molt difícil repartir-se, entre tres grups que han arribat a un govern simplement per estar al Govern, tres grups que han arribat al Govern per estar al Govern, totes aquestes polítiques pressupostàries, polítiques d'alts càrrecs, polítiques de càrrecs de confiança.

Sincerament, vostès no poden ni tenen cap capacitat de lideratge, ni cap capacitat, ni cap credibilitat davant de la ciutadania per demanar-li a un empresari que moderi o que tingui moderació salarial, per demanar-li a un sindicat que no s'esveri, que estigui tranquil que tenim moments de crisi.

Com podem anar nosaltres a dir-li a un sindicat o a una patronal que es moderin salarialment si vostès no es moderen salarialment? És impossible! S'ha de donar exemple, per poder liderar una societat. I vostès no ho estan fent, perquè estan més preocupats, ho torno a dir, del seu itinerari, podríem dir-ho així, fins a les següents eleccions autonòmiques i com hi arribarà com a partit i com hauran repartit el pastís..., dintre de cada pastís.

Vostès són capaços de nomenar càrrecs de confiança, destituir-los i tornar a nomenar-los en un altre lloc. Això ho hem vist fa poc –avui sortia publicat– amb el senyor Eduardo, amb aquella persona que, com vostès saben, va enviar SMS per pressionar els clubs per participar a les competicions internacionals amb la federació de Catalunya. Estem parlant d'una pressió que va portar a la dimissió d'una persona, i vostès avui, dos mesos després, el nomenen al CAR de Sant Cugat com a directiu.

Vostè creuen que aquesta és la política seriosa? En una empresa –posin-se vostès en l'àmbit privat–, seria seriós acomiadar una persona per haver fet una errada política molt greu, o en aquest cas una errada econòmica, i tornar a nomenar-la, tornar a nomenar-la dintre d'aquella empresa, dintre del que seria el món de l'esport?

Home, això ho estan fent vostès des del Govern de la Generalitat. I la ciutadania sap que quan es cometen errades molt greus un marxa i deixa aquell lloc a un altre, no se'n va a un altre lloc per seguir cobrant dels impostos dels ciutadans, que és el que vostès fan, en aquest cas, a la conselleria, novament, de la Vicepresidència; una conselleria que s'ha caracteritzat, a més a més, per alimentar aquesta mena de menjadora de pessebre que tenim, de subvencions, d'entitats, satèl·lits d'alguns partits polítics que s'emporten milions i milions d'euros.

També coneixem, lamentablement, el cas de la Plataforma pro Seleccions Catalanes. Aquesta plataforma, que la justícia ha dit que no pot fer anuncis perquè porta a l'enfrontament entre ciutadans, en aquest cas utilitzant els nens en aquests anuncis –estem parlant d'una sentència judicial–, doncs aquesta plataforma s'emporta més de 3 milions d'euros cada any d'aquest Govern. I vostès segueixen en la mateixa línia en aquest pressu-

post; volen seguir alimentant aquesta gent amb aquests pressupostos en aquesta línia.

Miri, el primer que haurien de fer és que aquells que no respecten la convivència, que no respecten l'interès general de Catalunya no poden rebre diners públics. Això, el primer. I en aquest cas aquesta plataforma ha donat bon exemple ja en dues o tres actuacions que no pot rebre diners públics. Però és que a més vostès no només no corregeixen aquesta política sinó que la continuen.

Per tant, nosaltres no podem votar a favor d'uns pressupostos que legitimen aquest tipus d'actitud, perquè no tenim cap credibilitat, ho torno a dir, per anar a la ciutadania i dir-li que estem en un moment de crisi, que s'han d'estreñer el cinturó i que les famílies patiran molt. Doncs, miri, clar que patiran, però amb aquest Govern i amb aquestes prioritats patiran més. Per tant, canviïn vostès la seva política, canviïn vostès les seves prioritats, que les prioritats no són aquestes.

Sanitat; una partida on, evidentment, creiem que en aquest cas, i ho vam manifestar al debat de la totalitat..., creiem que és una partida..., i ho ha dit la senyora consellera Geli, no?, que està en una situació de saturació, pràcticament, el servei català. Doncs, ho compartim; ho compartim, perquè..., quan parles amb professionals, quan parles amb metges, quan parles amb infermeres, quan parles amb aquelles persones que estan cada dia donant la cara per tenir una sanitat pública de qualitat.

Doncs, amb aquelles mateixes opinions que, ho torno a dir, fins i tot la consellera s'ha atrevit a dir públicament, vostès incrementen per sota de la mitjana el pressupost l'àmbit de la sanitat. Home, no hi podem invertir per sota de la mitjana quan en altres partides estem per sobre de la mitjana. Estem parlant de sanitat; és una peça fonamental de l'estat del benestar.

Educació, tres quartes parts del mateix. Vostès s'omplen la boca de parlar d'educació, però estem invertint per sota de la mitjana del PIB de la resta de comunitats espanyoles, de la mitjana; estem invertint per sota del 3 per cent en educació. Estem, a Europa, parlant d'un 6 per cent, a Espanya d'un 3,5, i Catalunya inverteix per sota del PIB respecte a la mitjana espanyola. Això no pot ser, no pot ser perquè l'educació catalana..., lamentablement, els últims informes, com l'informe PISA o l'informe Bofill, situen Catalunya a la cua, en l'evolució dels últims anys, a la cua, en aquesta evolució, de les comunitats autònomes espanyoles i per sota, lògicament, de la mitjana europea.

Per tant, per vostès quina prioritat té l'educació, quan vostès no posen en un primer pla l'educació? No recollim fruit immediats de l'educació, no. Aquest és el problema: que hi ha una política, una manera de fer política, que és recollir fruits immediats. Hi ha una política, que és en la que creu el nostre partit, que és recollir fruits a llarg termini. I l'educació és aquella política fonamental per formar les persones que formen part de la nostra societat. I vostès no estan posant aquesta prioritat, perquè això no dona rèdits a l'endemà, això dona rèdits a llarg termini.

Vostès van ficant pedaços i pedaços en aquestes polítiques sense fer una política d'educació seriosa. Els ciutadans, els pares, les famílies estan demanant una millor educació. I efectivament, una millor educació i a més la pública, perquè estem en una situació on l'educació pública cada cop s'allunya més dels estàndards de qualitat de l'educació privada. I això no pot ser, i molt menys –suposadament– amb un govern que es diu progressista o que es diu d'esquerres; és inviable. Per tant, els demano que es posin les piles. Aquests pressupostos no ho demostren; vejam si als següents pressupostos vostès canvien les prioritats. Però en aquestes pressupostos vostès no ho demostren.

En una altra línia d'actuació també hem presentat despeses..., millor dit, una reducció de despeses, ho torno a dir: en àmbit protocol·lari, en àmbit de subvencions, en àmbit de publicacions. Vostès destinen unes partides importants a publicacions i a subvencions de publicacions. Nosaltres creiem que la política de la subvenció continua als mitjans de comunicació fa menys lliures els mitjans de comunicació. I aquesta és la política d'aquest Govern: subvencionar continuament els mitjans de comunicació per tenir, lògicament, el favor, moltes vegades, d'aquests mitjans de comunicació.

No volem mitjans de comunicació subvencionats. Ho diem així de clar. Des de Ciutadans ho tenim molt clar: una societat amb ciutadans lliurement informats necessita mitjans de comunicació independents. I vostès saben perfectament que la manera que no siguin absolutament independents és donar subvencions i que depenguin del diner públic.

Nosaltres no compartim aquesta mesura; hem demanat que es redueixin aquestes despeses en aquestes publicacions, i, per tant, no hi podem votar a favor, perquè vostès segueixen amb la línia de subvencionar els mitjans de comunicació. Els ciutadans necessiten informació veraç, lliure, i, perquè sigui lliure, necessiten que els mitjans puguin actuar amb independència. Vostès són especialistes en el fet que els mitjans de comunicació no treballin amb independència, sinó condicionats, moltes vegades, per aquestes subvencions. Lògicament, ningú mossega aquella mà que li dona de menjar, i vostès són aquesta mà que moltes vegades dona de menjar a moltíssimes publicacions que moltes vegades no tenen llibertat per informar els ciutadans de Catalunya.

I anirem acabant. Finalment, nosaltres també creiem que no s'ha fet un esforç suficient en el camp de la Llei de dependència i de la despesa social. Crec que la Llei de dependència és l'exemple més clar de com es pot decebre la ciutadania. Molta promesa, molta campanya institucional del Govern de l'Estat dient que seria una llei que garantiria els drets, i avui dos de cada tres ciutadans de Catalunya que poden tenir o que haurien de tenir dret a accedir a aquesta Llei de dependència i als seus recursos no ho tenen. I, per tant, nosaltres no podem votar a favor d'uns pressupostos que no tenen en compte la prioritat absoluta en el compliment d'aquesta llei. Vostès no ho han reflectit, no ho han fet aquest esforç dintre dels pressupostos. Per tant, no podem votar a favor d'uns pressupostos que creen una llei de dependència que després no es compleix i

crea frustració a la ciutadania, que ha d'exercir i que vol exercir els seus drets en l'àmbit d'aquesta llei.

I finalment..., és un tema recurrent ja, en aquesta cambra, i evidentment important, no?, que és el tema del finançament. Miri, aquest Govern del tripartit, des que va arribar al Govern fins ara, en els dos governs successius, el tripartit 1, tripartit 2, ha tingut un increment del doble, és a dir, ha passat de 18.000 milions a 37.000 milions en els pressupostos de la Generalitat. Vostès tenen avui més del doble de diners que tenien quan van arribar al Govern. I, en canvi, vostès no han sabut fer els deures en aquesta etapa, perquè estem veient les carències importantíssimes que tenim. Evidentment que ha incrementat gairebé un 20 per cent la població de Catalunya; sí, un 20 per cent, però no un 100 per cent.

Per tant, jo els pregunto: amb aquestes despeses que tenim avui dia, vostès són incapaços de fer uns millors pressupostos? Sembla que sí, perquè no han acceptat pràcticament cap esmena. Només han acceptat dues esmenes del grup de Ciutadans.

Una, que fa referència al trastorn d'atenció deficitària i d'hiperactivitat, el conegut TDAH, on el nostre partit creu que és una prioritat dintre les escoles que es doti una partida pressupostària. Vam aconseguir una votació d'aquesta cambra en aquest sentit, i, sí, celebrem que vostès vulguin complir amb el que vam pactar en aquesta cambra, però tampoc hauria de ser cap novetat un compromís de complir allò que s'ha pactat. En qualsevol cas, entrarem en aquesta línia i agraïm, només en aquest cas...

I també una altra, la de riscos laborals. Ciutadans ha demanat que hi hagi una inversió més alta per a la defensa dels treballadors i, en aquest cas, reduir els riscos laborals. Vostès han acceptat aquesta esmena, i també, doncs, en aquesta línia, sincerament, no gaire generosa però sí realista, els ho agraïm.

Com els deia, en el tema de pressupostos, vostès han incrementat –acabo, senyor president– les partides pressupostàries, en cinc anys, el doble, i vostès..., ara, evidentment, podem debatre sobre el model autonòmic, sobre el model de finançament autonòmic, sobre el model de finançament local –no només l'autonòmic, el local també, que és important per tot l'Estat–, però el que no podem fer de cap manera és agafar-nos, com sempre, a aquesta excusa per dir que aquests pressupostos no reflecteixen en sanitat, educació, infraestructures el que haurien de reflectir. Estem parlant d'una solució que només aportarà un tant per cent més a Catalunya, que no serà la solució absoluta i que, a més a més, està encara per resoldre. Per tant, aquests pressupostos haurien de ser confeccionats i haurien d'haver estat confeccionats sense la condició d'itinerants, com pràcticament estem ara mateix. Són uns pressupostos amb una provisionalitat, d'una forma plantejada amb provisionalitat, que no creiem que s'adeqüin a la realitat. Vostès tenen el problema del finançament, que ha de negociar aquest Govern amb el Govern de l'Estat; nosaltres creiem que, al marge d'aquesta negociació, aquests pressupostos haurien de tenir unes altres prioritats.

Comptin amb nosaltres i amb Ciutadans quan parlem d'ajustar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, senyor president– el model autonòmic a la realitat social i de població a Catalunya i dels seus serveis. Ara, no comptin amb nosaltres per agafar sempre l'excusa que la culpa és dels altres, perquè aquí, en aquest Govern i en aquesta formulació de pressupostos els responsables únics que aquests pressupostos no siguin els necessaris són vostès, com a govern.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Per fixar posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, president. President, conseller, membres del Govern... Senyores i senyors diputats, jo avui prenc la paraula per defensar el vot favorable del meu grup, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, al Projecte de llei de pressupostos del 2009. Un debat, el d'aprovació, que segurament suscita menys atenció mediàtica, parlamentària, que el debat previ, que és el de totalitat, però que, en canvi, a mi personalment em sembla més important, no tan sols pel que és obvi, que és perquè segurament després de la votació entrarà en vigor una llei que, des del nostre punt de vista, contribueix de manera important a la millora del nostre país, sinó també per tot el que implica de reconeixement a la tasca parlamentària, la feina que fem tots els diputats en els debats de les seccions, en la proposta i l'anàlisi de les esmenes –n'han presentat 2.546–, en la feina que fan els serveis de la cambra, la feina que fan els tècnics de tots els grups parlamentaris. Així, jo començo, pel risc de no deixar-m'ho al final, pel que crec que és més important, que són els agraïments al senyor Sol, al Ferran Espinosa i a tots els que hem treballat per fer possible aquesta llei.

És impossible desvincular la defensa dels pressupostos d'enguany de temes de vital importància: la crisi econòmica, el sistema de finançament i la seva orientació social i econòmica en general. Però jo no vull tornar a aquest debat, a un debat que ja vam tenir fa unes setmanes en un debat a la totalitat, que em sembla que és el que han fet vostès, senyor Millo, senyor Rivera, i sobretot vostè, senyor Turull: no sé si per aquesta distribució interna que tenen al seu grup, que el senyor Teixidó fa la totalitat i després vostè fa l'aprovació, però sempre passa el mateix, que és que vostè ens obsequia amb un debat a la totalitat per dos, i ja saben el que diuen de les segones parts, però –no, ara seriosament– que això avui crec que no toca. No toca tornar a parlar de l'increment d'ingressos de l'IRPF, que s'ajusta l'increment estimat al real, no crec que toqui tornar a parlar de la contenció de personal que fa aquest pressupost, no crec que toqui tornar a parlar de combatre aquest descrèdit que vostès sempre posen sobre l'Administració pública catalana i els seus nivells d'execució, no crec que toqui tornar a

parlar extensament del més important que fan aquests pressupostos, i és que eviten de forma contundent la fractura social en el nostre país. Així que jo, hi insisteixo, i per respondre al que han dit, només faré dues pinzellades del sistema de finançament i de la crisi econòmica.

Sobre el sistema de finançament, jo només els vull demanar que no facin la discussió que no és, perquè crec que el que està claríssim per part de la grandíssima majoria d'aquesta cambra és que necessitem un nou sistema de finançament, perquè ens el mereixem, perquè és de justícia i perquè, a més a més, està en la llei més important que hem aprovat a Catalunya, el nostre Estatut. I, per tant, el que crec que no es pot tolerar és que ningú s'apropriï del que vol dir defensar els interessos de Catalunya i, per tant, vulguin fer veure que uns defensen el sistema de finançament més que uns altres; uns el defensen i uns altres no tant. Això no és així, perquè tots sabem o, hi insisteixo, la gran majoria sabem que el nou sistema de finançament és absolutament necessari per a Catalunya.

Nosaltres, òbviament, som plenament conscients de l'incompliment per part del Govern central del termini que marca l'Estatut, però creiem que el procés negociador del nou sistema de finançament no està finalitzat, perquè encara no ha finalitzat l'any, i, per tant, hem de continuar insistint. L'exclamació, la sospita permanent, aquest avís del que es creu que les ha vist de tots els colors..., totes aquestes actituds que vostès practiquen no ajuden a la defensa real ni efectiva dels interessos del nostre país. La indignació, i més quan és justificada, és molt humana, això és així; però políticament és molt estèril, i els que tenim responsabilitats i, a més, les exercim no ens la podem permetre.

Respecte a la crisi econòmica, en podríem parlar moltíssim –ho hem fet avui, ho vam fer també en el debat de totalitat–, i jo crec que en el fons tindríem una coincidència bastant gran sobre quin és el diagnòstic i sobre quins són els objectius, perquè, què volem fer davant una crisi? Doncs, jo crec que aquí coincidim tots: volem atacar-ne les causes i pal·liar-ne les conseqüències, i això és molt fàcil de dir i molt difícil de fer, perquè la pregunta pertinent és, justament, com ho volem fer i, sobretot, com ho podem fer.

I és aquí on les nostres receptes segurament difereixen més. Difereixen perquè la nostra orientació en política econòmica no és la mateixa; dreta i esquerra no compartim el mateix model econòmic. A vostès, per dir-ho d'una manera molt abrupta, l'Estat els molesta, i, en canvi, nosaltres defensem l'equilibri del binomi mercat - sector públic. I és per aquest motiu, senyor Turull, que no aprovem algunes de les mesures que Convergència i Unió va presentar per fer front a la crisi. No té res a veure amb el sectarisme, té a veure amb el fet que no compartim el seu contingut.

I altres mesures no les aprovem perquè difereixen del que nosaltres creiem que s'ha de fer, que és un exercici de responsabilitat quant a les eines, és a dir, quant a qui pot fer què. Perquè entestar-se, com han fet vostès, a encabir la solució de tots els problemes en el pressupost que estem debatent, sincerament, és absurd. Jo els deia de

manera segurament més gràfica l'altre dia, no?, que hi ha vida més enllà del pressupost. I, per tant, crec que per tenir una discussió sensata i honesta vostès han d'acceptar i reconèixer que hi ha polítiques que combaten la crisi que està fent aquest Govern però que no tenen un reflex pressupostari. Un exemple claríssim són tots els tràmits de simplificació administrativa, però també polítiques d'aval, polítiques que ara s'han posat sobre la taula, perquè té sentit anar-se ajustant als esdeveniments; per exemple les diverses mesures que s'han anunciat per al sector de l'automoció, que el president va anunciar fa molt pocs dies, o mesures que s'estan estudiant, com que l'ICF pugui establir finançament de circulat vinculat a projectes de desenvolupament empresarial, que s'afegirien a les diverses línies aprovades pel Govern on cap el finançament de circulat, com són l'ICF Creixement o les línies d'internacionalització, o també les possibles mesures per millorar el finançament de circulat que estan estudiant conjuntament ICF i Avalis.

I també crec que podem tenir una discussió més sensata i segur que més edificant quan reconeguem que té sentit que certes polítiques, per una qüestió d'impacte i per una qüestió de volum relatiu, les faci el Govern central, que també és el Govern de tots els catalans; quan reconeguem que més d'un 20 per cent de les noves mesures de circulat que ha posat en marxa l'ICO s'aplicaran a Catalunya, les moratòries d'ICO Pyme, l'increment de la línia ICO Pyme i els 10.000 milions a mitges amb el sector bancari, i que el nostre impacte real per un volum de circulat que es pot xifrar com a mínim en 50.000 milions d'euros és reduït i pot ser fins i tot contraproduent.

Siguem, per tant, exigents, però també realistes a la vegada, per poder optimitzar les eines que estan al nostre abast. I això, perdonin l'expressió, però no és en cap moment «escaquejar-se», simplement és viure en el món.

Jo, per tant, hi insisteixo, i, de manera molt sintètica, crec que la pregunta que ens hem de fer és que aquí a Catalunya, amb les nostres competències, què pot fer un pressupost en crisi i per la crisi. I crec que la resposta és: fer el que fa aquest projecte de llei, que és atacar les causes de la crisi via una inversió rècord, al voltant dels 6.500 milions d'euros, la més alta que mai ha tingut Catalunya, i una inversió que té en compte les necessitats de tot el territori –de tot el territori, senyor Turull, perquè nosaltres no entenem i ens neguem a entendre el territori com l'entenien vostès, que sempre consistia a enfrontar Barcelona amb la resta; per aquí no ens trobaran–, i també atacant les causes de la crisi via la modernització del nostre patró de creixement, amb un nou acord estratègic que es va aprovar el 7 de juliol i que vostès no han considerat ni digne de menció. I també pal·lia les conseqüències de la crisi donant suport a l'ocupabilitat dels treballadors i reforçant al màxim les polítiques socials –reforçant al màxim les polítiques socials.

I això és justament el que des del meu grup es vol posar en valor: l'esforç extraordinari que es fa en aquest pressupost per fer front a l'ordinari, per fer front a les obligacions quotidianes que tenim amb els ciutadans, i l'aposta per un futur millor; aquesta combinació entre

inversió i protecció, entre present i futur. I nosaltres volem posar en valor aquest esforç, aquesta exigència.

Però també volem posar en valor que els que avui aprofitem són uns pressupostos millorats, des de l'esforç constructiu de l'oposició, del qual avui no n'han ensenyat ni una miqueta però que l'han tingut amb les esmenes que han presentat, i des de l'actitud també constructiva de reconeixement dels grups que donem suport al Govern; una actitud que any rere any es concreta en aprovar un nombre molt significatiu d'esmenes, un nombre d'esmenes que supera en cada exercici la totalitat de les que va aprovar Convergència i Unió en el total dels vint-i-tres anys que va governar, en conjunt. En vam aprovar 39 el primer any, 43 l'any passat i aquest any hem proposat incorporar-ne 35, tot i que al final amb els grups de l'oposició només n'hem pogut pactar 22 d'aquestes 35: 2 transaccionades amb el Grup Mixt; 7 amb el Partit Popular –5 d'aprovades i 2 de transaccionades–; 13 amb Convergència i Unió –8 d'aprovades i 5 de transaccionades.

Hem pactat temes importants com la construcció de l'Audiència de Girona o la de palaus de justícia arreu del territori –Terrassa, Manresa, Granollers, el Vendrell–, temes com un pla per promoure l'enoturisme a les zones vinícoles de Catalunya o com un pla de xoc de substitució de les tanques protectores rígides de les carreteres per altres de més segures, entre molts d'altres.

I per això em sorprèn, els insisteixo, que vostès desprecin aquest acord, gairebé ni han mencionat les esmenes on hem arribat a un consens, i jo sincerament no ho entenc perquè és un esforç conjunt, és seu i nostre a la vegada. Vostès han volgut «ningunejar» aquesta actitud de consens, han volgut simplement posar de manifest un cop i un altre les dificultats pressupostàries de l'exercici –que hi són, és cert–, i poder..., és obvi, no?, es poden fer moltes coses, però jo crec sincerament que l'obcecació i la radicalitat no són bones companyes de viatge, per molt que estiguin a l'oposició, sincerament no són bones companyes de viatge perquè es desautoritzen per si soles.

A mi m'agradaria que em diguéssim, en canvi, per què no han volgut arribar a un acord que era molt possible en temes com l'increment de fons per als consells comarcals destinats a transport obligatori i a menjador; l'increment de les partides destinades a la prevenció de riscos laborals a les empreses –tema clau–, o temes com dur a terme davant del Govern de l'Estat les actuacions dirigides al compliment de les sentències del Tribunal Constitucional que obliguen l'Estat a territorialitzar per comunitats autònomes tots els recursos destinats a la formació contínua dels treballadors. Jo crec que aquesta, i no una repetició de la totalitat, seria una discussió més pertinent i sobretot més útil per als ciutadans.

Jo acabo, senyor president, dient el que dic sempre, que és que no té cap sentit entendre el pressupost com un punt d'arribada, que s'equivoca qui l'entén com la meta, com l'objectiu d'una cursa, sinó que justament un pressupost ha de ser el que ajudi a fer aquesta cursa millor, a fer que el camí sigui pla i no de pujada, a fer que sigui llis i no ple d'entrebancs, a fer que portem un bon calçat, a fer que portem una motxilla que no sigui gaire feixuga. Perquè un pressupost és una elecció, una

elecció per distribuir uns recursos que són limitats, avui més que mai, això és així.

Però des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi donem suport a l'elecció que destrien aquests pressupostos perquè, amb l'exigència imposada pels temps que vivim, veiem aquesta elecció com una elecció valenta per potenciar els actius del nostre país, per prioritzar les necessitats que tenim i per donar més oportunitats als catalans i les catalanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, també per posicionar-se sobre les esmenes i el text del dictamen, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable president, honorables consellers, ja anunciem d'entrada, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que votarem a favor tant el dictamen de la comissió com aquestes vint-i-dues esmenes pactades amb tots tres grups de l'oposició; en concret, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Partit Popular i el Grup Mixt.

Els pressupostos consolidats assoleixen una xifra pràcticament de 37.000 milions d'euros, i des del nostre grup parlamentari vam titllar que estàvem davant d'uns pressupostos realistes però també molt limitats, tan limitats que els titllàvem pràcticament d'uns pressupostos de resistència. En aquest sentit, els definim com els millors pressupostos possibles davant del pitjor moment. I en aquest punt entrem ja en clara discrepància amb el que abans s'ha dit des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, quan titllava aquestos pressupostos com els pitjors per al pitjor moment. Doncs no, el pitjor moment estarem d'acord que és el pitjor moment, però són els millors pressupostos que es podien fer per aquest greu moment; un greu moment que dins del pressupost mateix, tot llegint-lo, tot analitzant-lo, ens podem adonar de determinats aspectes que realment ens porten malauradament a la conclusió que estem davant del pitjor moment.

Una greu limitació financera de les finances de la Generalitat de Catalunya. Estem parlant d'una reducció dels ingressos procedents dels tributs cedits, en concret de l'evolució de l'impost sobre les transmissions patrimonials i els actes jurídics documentats. En números rodons, 1.000 milions d'euros menys en ingressos corrents que l'any passat –1.000 milions d'euros menys que l'any passat–, molts menys recursos en ingressos corrents que l'any passat. I això no només ho està notant el Govern. Evidentment que ho nota el Govern en el seu dia a dia, abans es parlava de quina ha estat l'evolució d'aquests ingressos ja en aquest exercici que encara no hem tancat del 2008, però ja hi ha una previsió per a l'any 2009. I ho està notant el Govern, però ho està notant en pell pròpia tot el país. Estem davant, doncs, d'un

model de finançament de l'any 2001 injust, esgotat i discriminatori, que afecta negativament el nostre normal desenvolupament com a país.

Sintetitzant, estem davant d'un model vell, de l'any 2001, totalment acabat, que no respon a les necessitats del nostre país, però el nou encara no ha arribat –encara no ha arribat. L'enèsim incompliment del Govern espanyol, amb la seva insensibilitat, amb la seva deixadesa incomplint una llei que el dia 9 d'agost ja l'hauria hagut de complir, ha condemnat el Govern de la Generalitat obligant-lo a fer uns pressupostos per al 2009 que, com deia al principi de la intervenció, són uns veritables pressupostos de resistència.

Però davant d'aquesta situació greu, què ha fet el Govern de la Generalitat? Doncs, com no podria ser d'altra manera, actuar amb responsabilitat i amb dignitat. El que no podia fer davant del país és quedar-se de braços plegats, el que no podia fer és atendre aquelles necessitats prioritàries del nostre país. I, malgrat aquesta situació, aquests pressupostos són un esforç, són un esforç per poder donar compliment a aquestes necessitats prioritàries, en un exercici de dignitat i en un exercici de responsabilitat. I això com ho ha fet? Doncs recorrent al dèficit públic i a l'endeutament públic; aquesta ha estat la fórmula per poder sortir d'aquesta situació.

Però també ens hauria agradat que la globalitat d'aquesta cambra, i no només aquells grups parlamentaris que donem suport al Govern, també haguessin fet aquest exercici de dignitat i aquest exercici de responsabilitat. Però malauradament no ho ha fet. Han caigut en el catastrofisme, a buscar aquells punts que ens separen, en comptes de buscar aquells punts que ens apropen. Han anat a buscar, per exemple, els enganys, en boca del seu portaveu –que anteriorment ens ha adreçat les paraules en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, sense anar més lluny. Ha anat a buscar aquests punts que ens allunyen. Amb aquesta situació greu com a país, ens podem permetre el luxe d'anar a buscar els punts que ens allunyen en comptes d'anar a buscar els punts que ens apropen? Entenem que no.

No es pot parlar de què s'està enganyant amb la inversió –no es pot parlar que s'està enganyant amb la inversió–, assolint amb aquest pressupost 2009 una xifra de pràcticament 6.500 milions d'euros, quan en cinc anys, des de l'any 2003 a l'any 2009, s'ha passat de 365 euros per persona en inversió, i arribat amb aquests pressupostos per al 2009 a 744 euros per persona. Ho repeteixo, de 365 euros per persona a 744 euros per persona. No es pot parlar d'engany. Hem d'anar a buscar els punts que ens apropen i no pas els que ens allunyen, i en cap cas fer un catastrofisme infundat.

Això ha fomentat el desequilibri territorial?, passar a 744 euros per persona, és a dir, més que doblat? S'ha més que doblat des de l'any 2003 la inversió de la Generalitat per persona. Això ha fomentat el desequilibri territorial? De cap manera –de cap manera.

I no només ens hem de fixar en la inversió. Quin suport en aquests darrers cinc anys han rebut els ajuntaments del nostre país des de la Generalitat de Catalunya? Doncs un suport sense precedents, independentment

del color polític d'aquell ajuntament en qüestió. I aquí tenim molts regidors i regidores, independentment del grup parlamentari, estiguin a l'oposició, estiguin al Govern, que aquestes xifres i aquesta afirmació no la podran negar. Mai com en aquests cinc darrers anys s'ha donat suport als ajuntaments. I això vol dir creure en l'equilibri territorial del nostre país –això vol dir creure en l'equilibri territorial.

Però tampoc es pot dir que, malgrat les limitacions d'aquest pressupost, ho repeteixo, no es prenguin mesures potents per fer front a la crisi; no es pot dir això. S'està fomentant l'ocupació amb més de 100 milions d'euros en préstecs per a la formació de desocupats. S'estan millorant les condicions de finançament de l'economia, estan arribant a aquests sectors. S'està impulsant el Pacte nacional per a la recerca i la innovació amb una primera anualitat corresponent a aquest pacte contemplada íntegrament en aquest pressupost de l'any 2009; s'està fent tot un pla de suport a la indústria i en concret al finançament industrial.

Però és que tampoc es pot dir que aquests pressupostos no siguin socials. S'està desenvolupant els sistemes de protecció social per a col·lectius més vulnerables, sobretot ara en època de crisi: desplegament de les lleis de la dependència, serveis socials i prestacions econòmiques. Una llei de la dependència que tres quartes parts d'ella estan sent finançades amb recursos propis de la Generalitat. I el Govern de la Generalitat està complint amb la seva paraula en aquest aspecte. L'altra qüestió és l'incompliment i la deslleialtat per part del Govern de l'Estat, per part del Govern espanyol, quan no ha previst el finançament que li pertocava per desplegar aquesta llei de la dependència.

Però, com deia a l'inici de la meua intervenció, anem a buscar aquells punts que ens acosten i no pas aquells punts que ens allunyen, i parlem de temes concrets. Estàvem parlant d'uns acords, de vint-i-dos acords, jo en voldria subratllar alguns, alguns de sectorials i alguns que des del punt de vista territorial tenen la seva implicació com, per exemple, l'acord que s'ha arribat perquè el Govern dins de les previsions pressupostàries per a aquest any proper, any 2009, col·labori econòmicament en la restauració de la Seu Vella de Lleida. Això és important, s'ha arribat a aquest acord, un acord important per a la ciutat de Lleida i que de fet ratifica l'aposta, en els darrers set anys del Govern de la Generalitat, en una restauració d'aquest monument emblemàtic. O, per exemple, que es pugui promoure una llei d'infància i adolescència al llarg de 2009 dins de les disponibilitats pressupostàries, un altre acord, un altre punt que ens apropa. O altres, per exemple, que les empreses catalanes puguin incrementar la seva presència internacional amb l'esforç que ja s'està fent des dels diferents pactes econòmics i també amb la posada en marxa de la fusió entre Cidem i Copca, també un altre acord. O el foment de carreres universitàries en àmbits tecnològics; realment un aspecte fonamental i clau per al desenvolupament i la competitivitat de la nostra economia. O també l'acord amb el percentatge de l'indicador de renda de suficiència; també aquest acord. I estem parlant d'aspectes territorialment importants, però sectorialment també.

De la mateixa manera que també des del nostre grup parlamentari estem d'acord en el fet que aquí hi ha una proposta de resolució aprovada per aquest Parlament sobre l'atenció a la fibromiàlgia i a la síndrome de fatiga crònica que el Govern complirà, perquè ho ha de complir, perquè és un acord, és un mandat d'aquest Parlament. I, de fet, els mateixos grups parlamentaris estem per vetllar aquest compliment, i si més no des del nostre grup parlamentari el vetllarem amb el convenciment que el Govern complirà; complirà perquè, ho repeteixo, és un mandat d'aquest mateix Parlament en la proposta de resolució aprovada ara fa uns mesos.

Finalment, voldria atacar un tercer front que ha estat present durant tot el debat i no és altre que el debat del model de finançament. Estem davant d'una situació de la qual ja s'estan acabant els adjectius. Hem dit «molt greu», de fet, els mateixos pressupostos que avui aprovarem de la Generalitat ja demostren aquesta limitació, demostren aquesta gravetat. Hi ha moltes necessitats a satisfer, hi ha moltes necessitats sobretot en el terreny social, educatiu, de salut que no es poden fer front a totes elles alhora. I aquesta és una realitat. Dèiem que estàvem en un moment difícil, doncs, sí, ho estem, en un moment difícil. I la situació és molt greu.

De fet, a diferència de l'any passat per aquestes mateixes èpoques, el Govern espanyol sí que ha fet una cosa, que ha estat: en aquests darrers dotze mesos ha reconegut finalment que el nostre país patia dèficit fiscal, i ho ha reconegut, era un primer pas per poder-ho fer. Però ara necessitem que doni un segon pas i aquest segon pas no és altre que resoldre el finançament, que desenvolupi allò que fixa la llei. Ho hauria hagut de fer el 9 d'agost; no ho ha fet. Som a final d'any i no ho ha fet. Ho ha de fer immediatament, de manera urgent, perquè si no, no només aquest Govern, sinó aquest país no podrem donar resposta a les necessitats, a les necessitats de la gent, a les necessitats de la nostra economia per ser senzillament un país normal, un país on es pugui viure amb tota normalitat i on la gent es pugui guanyar la vida amb tota normalitat.

És un moment difícil: crisi econòmica global i crisi derivada de l'asfíxia financera a la qual ens sotmet l'Estat espanyol. Però des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana continuem dient una cosa: no valen les presses, no s'ha de resoldre amb un mal acord. Si es resol amb un mal acord, no podrem donar satisfacció a aquestes necessitats prioritàries que té el nostre país, la nostra gent, la nostra economia; no podrem donar resposta a aquestes necessitats. No valen decisions precipitades, no val qualsevol decisió perquè hagi d'arribar a un termini immediat, no es pot acceptar qualsevol acord. Pot ser un mal acord que ens doni una resposta per al proper any, però que dintre de dos anys ja esdevingui un mal acord. I aquest, per nosaltres, seria un mal acord des del bon inici.

Hem de ser forts per resistir i només som forts si anem junts des d'aquí, si anem juntes totes les formacions polítiques, perquè, de fet, moltes de les esmenes, moltes de les propostes, moltes de les lleis aprovades en aquest mateix Parlament al final hem d'anar a veure com es finança tot això. I realment, la situació econòmica greu,

la situació de les finances greu d'aquest moment ens està escanyant.

L'any passat deia que el 2008 seria clau per veure si l'Estat espanyol apostava o bé per fixar, com a mínim, el que deia aquell Estatut o bé apostar descaradament cap a l'escanyament. De moment el 2008 ha apostat descaradament per aquest escanyament de les nostres finances. Fins ara, doncs, ells han fet aquesta aposta i nosaltres hem de resistir des de la unitat per defensar-nos.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Algú va definir el pressupost com el relat ordenat de la voluntat d'acció d'un govern; per tant, sembla que a l'hora de parlar del debat de pressupost hi ha un eix del qual no podem fugir. El pressupost ens explica, i això és el que hauríem de debatre, què té previst de fer per a l'any per al qual s'està fent aquell pressupost, l'any següent.

El que passa és que aquest pressupost de l'any 2009 es veu molt influït, i, de fet, totes les intervencions prèvies hi han fet referència i la meua no en serà excepció, per uns factors externs que el condicionen de manera important: per una part, la crisi i, per l'altra, el finançament. És un pressupost que, a diferència dels anteriors, es formula en plena i crua crisi econòmica. La crisi, el Govern la va introduir ben aviat a la seva matriu de decisions i ha afectat, i això és ben clar, les prioritats i l'avaluació quantitativa d'aquest pressupost del 2009.

És obvi que totes les forces polítiques que estem en aquesta cambra volem fer front a la crisi. La pregunta, per tant, és de veure si el pressupost que s'ha presentat realment hi fa front o no. Assegura mesures anticícliques, per tant, hi ha inversió pública? Sí que n'hi ha, n'hi ha i molta, n'hi ha –algú s'hi ha referit en una intervenció anterior– i més que en cap pressupost anterior, en els termes absoluts, en els termes relatius, en termes percentuals i en percentatge de PIB. Per tant, des de qualsevol punt de vista, això ho compleix.

Cal assegurar-se que aquests pressupostos assumeixin la responsabilitat en matèria de regulació de la promoció i de promoció de l'ocupació. I les partides pressupostàries –i d'això ja en vam parlar en el debat a la totalitat– hi són, estan quantificades i l'esforç econòmic hi és.

Cal assegurar-se que dóna, en la mesura del que és possible, suport a l'economia productiva. Aquestes partides també hi són.

I cal assegurar-se que disposa de recursos per als sectors socials menys afavorits. I a pesar de tractar-se d'un pressupost restrictiu, l'increment percentual de les despeses socials també hi és.

I en allò que no són aquestes coses ha d'haver-hi rigor i austeritat. I aquí l'esforç hi és. Això s'ha discutit al llarg d'aquest dematí i jo els repetiré el mateix que vaig dir a la comissió, a la qual es va debatre, encara que avui semblava que algú gairebé ho posés en dubte, que és: sembla mentida com l'esforç d'austeritat d'aquest pressupost s'ha viscut de manera diferent entre qui el nega i els departaments que l'han patit, molts responsables dels quals han fet arribar de manera més o menys amagada l'enuig que els causava, els problemes que els causava poder fer front a les limitacions que s'introduïen en un seguit de despeses.

I en un debat d'aquest tipus hem de ser rigorosos, no podem desqualificar, perquè ens equivocàrem, tota la despesa corrent com si tota, absolutament tota fos negativa. Escolti, en la despesa corrent, en aquestes partides que a vegades injuriem hi han coses tan absolutament imprescindibles com els encàrrecs dels projectes de l'obra pública que volem executar, els cons que posem els caps de setmana per regular el trànsit o el cost de funcionament de les depurades. I els podria posar uns infinits exemples. I suposo que ningú que tingui un mínim de racionalitat dirà que això no ho hem de gastar.

Aquesta crisi evidentment que requerirà molts més esforços de tipus fiscal, de modernització econòmica i ecològica, de deixar el model del totxo i anar cap a models d'activitats amb més valor afegit, segur que sí. Alguns d'ells no estan en el nostre abast competencial o no entren en el que permeten uns pressupostos. Nosaltres considerem que allò que podia ser-hi hi és. Aquests pressupostos no poden resoldre la crisi, evidentment. I fins i tot els puc acceptar que és opinable si van o no van en la direcció correcta per fer front a la crisi; en l'opinió del nostre grup, i tant que sí. El que no es pot dir, perquè no s'ajusta a la realitat, com s'ha dit avui aquí, el que no es pot dir és que aquests pressupostos no han tingut, en la seva formulació, en compte la crisi. Doncs, tot al contrari.

L'altre eix que també des de fora ens fa..., configura l'entorn –que es diu en termes futbolístics– d'aquest pressupost, evidentment, és el finançament. Les limitacions any rere any són més i més evidents: Catalunya no té un finançament just. O per als qui no els agrada que parlem de finançament en termes de territori, diguem-ho d'una altra manera: els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, que, per cert, realitzen un esforç fiscal superior a la mitjana, disposen de menys recursos per a conceptes com educació –algú ho ha esmentat, efectivament–, però per a tots els temes socials. I això té a veure i molt amb el model de finançament.

La coincidència en el calendari ens fa pensar que l'esforç que s'està fent per tancar els aspectes de finançament ens permetrà incorporar posteriorment al pressupost aspectes que han hagut de quedar fora de política social i d'altres aspectes. Aspectes, per exemple, en un moment en què la crisi no només és al nostre país, és a tots els països, caldrà que ens plantejem la nostra aportació progressiva a la solidaritat amb els més desfavorits a nivell mundial; per tant, anar a avançar en el que fa referència a la cooperació.

El finançament de Catalunya depèn d'un seguit de qüestions, algunes estan ben enfocades i resoltes: la inversió estatal, això, l'addicional tercera ho va resoldre. Altres queden al marge del que és el debat de finançament: el percentatge d'impostos damunt del PIB, que aquest és un tema del qual s'haurà de parlar, però no en aquest pressupost i no aquí; la divisió entre comunitats autònomes i estats, i després el repartiment entre comunitats autònomes. En aquests tres elements ja els dic que la nostra fórmula és el més, més, més, més impostos..., o sigui, un percentatge de despesa pública més elevada, un percentatge de distribució de les comunitats autònomes més elevat i un millor repartiment pel que fa al nostre país.

Dissortadament, en aquests moments tenim no m'atreviré a dir un finançament il·legal, però sí un finançament que no compleix les lleis en vigor i que limita d'una manera clara les possibilitats de l'acció pública de donar resposta als ciutadans.

Jo sé que la tribuna és traïdora i que a vegades es diuen coses que no caldria haver-les dit. Jo no m'atreviria mai, sota cap concepte, a tractar la qüestió del finançament de Catalunya com un vodevil, com avui s'ha dit aquí. Precissament, el tema del finançament requereix un doble missatge, el primer a la ciutadania: això no és un debat dels polítics, millorar el finançament de Catalunya és una condició indispensable, i això de la mateixa manera que l'Estatut ho va ser per als temes competencials, per tal de poder atendre les necessitats de la nostra gent. I el segon és en la nostra acció política. Com algú ha dit ja en aquesta tribuna, en aquesta qüestió no es pot contemporitzar. I de la mateixa manera que al nostre grup ens hauria agradat que hi hagués hagut o ens agradaria que hi hagués fermesa aquí, però sobretot allà en el moment de plantejar parlamentàriament aquesta exigència de Catalunya, també vull expressar que confiem que aquest acord, encara que sigui en temps de descompte, finalment es tanqui de manera satisfactòria.

Això, aquests dos elements envolten el pressupost, però aquest és un pressupost que es formula des d'un govern, des de la normalitat i fent allò que pertoca, només faltaria: es formula el pressupost, es debat i previsiblement s'aprovarà.

Aquest debat d'avui hauria sigut bo que haguéssim estat capaços de plantejar-lo en termes d'aquells acords i desacords que hem sigut capaços de formular. Doncs, jo penso que hem caigut en l'error de l'allau dels tòpics. Dir que aquest és «el pitjor pressupost possible en el pitjor dels moments», em sembla que això és impossible de fer ni que volguéssim. El contrari també seria fals, evidentment que no és el millor dels pressupostos possibles en el millor dels moments possibles, però el pitjor dels pitjors, volen dir? Però, és clar, queda bé, i, mira, es llança. Dir allò del mite que «vostès només practiquen l'esquerra i això és una cosa que és un vernís...», escolti, això no és agafar les partides pressupostàries que admeten, aquestes sí que admeten debat i potser aquestes sí i aquesta no i en aquesta ens hem posat d'acord i hem pogut avançar i en aquesta vostès s'equivoquen. No, és un mite.

La no-austeritat, per suposat, es dona per suposat la no-austeritat. Per cert, amb la no-austeritat vostès tenen un problema, tenen una contradicció: vostès ens reclamen austeritat i si nosaltres haguéssim acceptat les esmenes que vostès ens han plantejat, totes i cada una d'elles, tindríem els pressupostos menys austers de la història de l'Administració pública mundial. I els puc assegurar això, perquè si ens dediquem a sumar totes aquelles reclamacions de major dotació d'un personal, de major dotació de determinades despeses, de major dotació... –a vegades amb l'afegitó aquell «en la mesura pressupostària» i a vegades sense l'afegitó–, ens trobaríem amb un volum de despesa... Escolti, no hi cap tot, no resoldrem tots els problemes de Catalunya en els pressupostos d'aquest any; pressupost, com algú ha dit, algú que m'ha precedit en l'ús de la paraula, és triar entre diferents opcions.

Tòpics: «Habitatge. Vostès no executen les polítiques d'habitatge», miri, a la comissió ja els ho vaig dir i són dades contrastables: el 18 de novembre, dia de la comissió, 84,3 per cent d'obligacions en matèria d'habitatge i la resta és perquè queden unes convocatòries que s'han de resoldre abans del desembre. I acabarem el 100 per cent. Si vostès s'entesten a agafar les dades de tres mesos enrere, bé, però això no ens porta enlloc, perquè no és cert. A la vegada, algú ha dit: «els tres grups de govern que han anat més a veure com les seves diferències...» i algú altre, en canvi, ha fet la seva intervenció dient: «perquè vostès tots tres han votat, vostès tots tres han votat...» Escolti, això d'un govern de coalició es veu que costa, però, en tot cas, la satisfacció que els tres grups que formem part del Govern, lògicament i com no podia ser d'altra manera, respecte dels pressupostos, hem mantingut les posicions.

I allò que no està en aquest pressupost explícitament, recordin sempre que també pot estar en els documents interiors, allà on consten els objectius i les estratègies del Govern. I l'exemple que en posaré és el de la fibromiàlgia, que ens consta que està a dins de les previsions d'objectius, a dins de les partides genèriques, la previsió d'objectiu de compliment –i no podria ser d'altra manera– dels compromisos que es van agafant.

Tot això –tot això– fa que a vegades els números, en aquest cas quan fan referència a les esmenes, ens puguin enganyar una mica. No es tracta de dir: «Vostès només han acceptat una vintena llarga d'esmenes i n'han rebutjat centenars.» Escolti, en algun cas, alguna de les esmenes..., quan prenia una decisió, et carregaves dotzenes i, en algun cas, centenars d'esmenes. I els en posaré algun exemple.

Tots estem convençuts que s'ha de fer un esforç en dotació de policia. I aquest esforç s'ha fet. De fet, de les poques plantilles que es plantegen augmentar aquest any, de funcionaris públics, és precisament la de Mossos d'Esquadra. Lògicament, el Govern va proposar un límit per a aquest creixement. Aquest any se n'ha acabat, finalment –i això és una bona cosa–, el desplegament. Cal anar-los dotant progressivament més. Aquest esforç es fa, hi és, eh?, i està quantificat. Algú pot considerar que l'esforç és innecessari i que s'ha d'anar..., i això és absolutament lícit, evidentment que sí. El que passa, que si aquesta esmena es presenta comarca per comarca

–i no m'estic inventant re–, quan decideixes que d'això no se'n pot fer cas, no t'estàs carregant una esmena: te n'estàs carregant quaranta-set de cop.

I, si volen, encara els en puc posar algun altre exemple. En el PSARU, les depuradores estan regulades per un acord de l'Agència Catalana de l'Aigua que marca unes determinades prioritats; i això ho hem parlat a bastament a la Comissió de Medi Ambient. I aquestes prioritats són uns municipis que tenen uns habitants determinats, i passen per davant de les altres, i el joc que s'està fent permetrà complir el 2015 les previsions de la directiva comunitària. Clar, quan posem tots aquells municipis que entren a la segona fase del PSARU, que és a partir del 2009, els posem absolutament tots en forma d'esmena, en el moment en què es pren la decisió també ens trobem que ens salten un seguit importantíssim d'esmenes, que de cop queden sense massa sentit.

També vull ressaltar aquells acords que han estat possibles, alguns –és l'inconvenient de parlar com a darer grup– ja han sortit. En vull posar de manifest un parell que em sembla que són interessants. La transacció que s'ha fet amb Convergència i Unió perquè, en el cas que el Servei Català de Trànsit tanqués els anys amb excedents, es destinin aquests excedents a seguretat i protecció civil, crec que és un encert i que és bo que incorporem això en els nostres pressupostos, eh? Lamentar també que, en algun cas, transaccions a què hauríem pogut arribar amb molta claredat, com és definir, a dins dels treballs del PIDE, quines serien les inversions d'aquest any en el delta de l'Ebre, s'hagin vist frustrades per la incapacitat col·lectiva –ja ho accepto– de tancar un acord en aquest camp.

Conclusions d'aquest debat. La més òbvia: Catalunya tindrà un pressupost que li permetrà afrontar l'exercici 2009 amb garanties d'una acció pública raonable, que permetrà donar resposta als requeriments de la ciutadania. Aquest era el nostre objectiu. Anuncio, evidentment, el vot a favor del dictamen, el vot a favor de les esmenes que s'accepten i de les que s'han transaccionat, i el vot en contra de la resta de les esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Els comunico que ha acabat el debat. Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda, que reprendrem amb les votacions del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i els lletrats Sr. Palomares Amat i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Comença la sessió.

Hauríem de fer-ho amb la votació de la Llei de pressupostos, però en tant que s'està acabant d'endregar-ne la votació, atès que hi ha hagut alguns canvis de darrera hora, farem la votació després d'haver fet el debat –no més el debat– de la llei d'acompanyament. Farem el debat de la llei d'acompanyament, farem la votació de la Llei de pressupostos i després farem la votació de la llei d'acompanyament.

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00050/08)

Per tant, comencem amb el debat i la votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. Iniciem el debat amb el posicionament i la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Ruiz.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, molt honorable president, resta de diputats i diputades, em pertoca, en nom de Convergència i Unió, posicionar-me sobre la Llei de mesures fiscals i financeres, i deixin-me dir-los que ens ha causat un gran desencís aquesta llei, un gran desencís per diverses raons.

En primer lloc, perquè han renunciat a la capacitat que tenen d'incidir en la marxa de l'economia catalana de manera potent i de manera positiva. En segon lloc, per la poca voluntat de negociació que han tingut; de fet, només ens han acceptat una esmena transaccionada, i, sort d'això, perquè salvarem del tancament cent llars d'infants el curs vinent. També, per l'escassa repercussió que estem convençuts que aquesta Llei de mesures fiscals tindrà. I una quarta, i no menys important, per les males formes d'actuar que té aquest Govern tripartit, que aprofita –sí, senyors– aquesta Llei de mesures fiscals i financeres per fer allò que tants anys han criticat a Convergència i Unió, que és utilitzar-la per modificar algunes lleis, però en un sentit molt important. Però, en això, hi dedicaré els últims cinc minuts de la nostra intervenció.

No cal fer referència –bàsicament perquè no tenim temps i ja les hem debatut prou– a les dades econòmiques, però vostès s'escuden en la magnitud de la crisi i en la profunditat de la crisi per no fer bé la seva feina. Podrien ser molt diligents i eficaços, però no ho són. Diuen: «Oh, és que la Generalitat hi pot fer poc, té poc marge de maniobra; vés què hi hem de fer», però és que vostès encara el redueixen molt més, el seu marge de maniobra, amb la seva actuació. I, mirin, en un moment de bonança econòmica és molt fàcil fer la feina, perquè la mala feina no es veu tant, però en moments de crisi és on més es percep l'eficàcia d'un bon

govern, i en aquest moment l'únic que es percep és la mala gestió d'un govern.

Catalunya tenim un govern tripartit i un president que fa tard, que actua a reacció, que treu mesures poc ambicions i a més amb pràctiques més que dubtoses. Per tant, i parafrasejant una mica allò que els agrada dir tant a vostès, hi ha pocs fets, hi ha poques paraules i hi ha molta massa propaganda.

Aquesta és una llei, com el seu nom indica, de mesures fiscals i financeres. Per tant, ha de ser un instrument important en una època de crisi econòmica per establir mesures que ajudin i que potenciïn el teixit productiu i les famílies per sortir-se'n.

Honorable conseller, hi ha una cosa del seu discurs inicial que ens preocupa, i és que va dir: «Aquí teniu modificacions puntuals amb voluntat de permanència.» I ens espanta aquesta voluntat de permanència, perquè això vol dir que no podrem fer res més, no podrem anar més enllà en deduccions, a l'IRPF, a l'impost de successions i donacions, a l'impost de transmissions patrimonials, a donar liquiditat a les nostres empreses, perquè la seva voluntat és que aquesta sigui una llei de permanència.

Per tant, i perquè no ens diguin que vostès critiquen molt però no proposen res, a continuació els explicaré algunes de les mesures, algunes de les esmenes que vostès han rebutjat, o rebutjaran després i ja han rebutjat en la comissió, que és bàsicament què faria un govern de Convergència i Unió.

Mirin, ens sorprèn molt que no aprovin mesures fiscals com, per exemple, que a l'IRPF puguem introduir una deducció per lloguer d'habitatge habitual fins a sis-cents euros o augmentar el nombre de possibles beneficiaris; o que s'elevi la deducció autonòmica per adquisició d'aquest mateix habitatge habitual del 3,45 al 6,45, és a dir, en tres punts; o que hi hagi una deducció del 10 per cent de les despeses que les famílies paguen en assegurances mèdiques; o una també de molt important, d'eximir de tributació l'ajut complementari a la pensió de viduitat. Miri, això són mesures que afecten directament les famílies, que les ajudarien molt a sortir de..., o a potenciar o a millorar aquesta crisi. I vostès senzillament diuen que no.

També hem proposat una deducció del 3 per cent de les subvencions rebudes per agricultors i ramaders; cosa sorprenent, perquè vostès no ho presenten a la llei, ho esmenen, presenten una esmena i després la retiren perquè diuen que no tenen prou diners. Aquesta és una manera seriosa de treballar? Potser s'han de pensar les coses abans de fer-les.

En impost de successions i donacions, nosaltres demanem equiparar la tarifa de les successions a les que ja hi ha en donacions el 2008, i també ens diuen que no. O augmentar en l'impost de transmissions del 77 al 99 en alguns casos. O una altra mesura que podria ajudar moltíssim, que és que aquelles famílies que es troben en greus problemes per pagar la seva hipoteca i que modifiquin les condicions de la hipoteca que no hagin de pagar actes jurídics documentats. Doncs, també, sorprenentment, diuen que no. O que se suprimeixi l'impost quan hi hagi una compra, en aquest any, o una

constituïció d'hipoteca en casos d'habitatges protegits o adquirits per joves.

Per no parlar del cèntim sanitari, que també en demanem l'abolició efectiva, als agricultors i els ramaders. I altres mesures socials. Vostès se'n fan un fart de parlar de polítiques socials, però a l'hora de la veritat, quan aquest grup parlamentari els proposa mesures socials com les que hem vist i com la que els diré a continuació, ens diuen que no. Per què ens diuen que no a què s'actualitzi l'indicador de renda de suficiència de Catalunya com a mínim d'acord amb la inflació de Catalunya? Perquè és que justament aquest és el col·lectiu més vulnerable davant de la crisi, i ens diuen que no, a això. No ho entenem, honorable conseller.

També a la Llei de barris –i aprofitem que aquí hi ha el conseller d'Infraestructures– elevar del 50 al 75 per cent la contribució de la Generalitat, i també ens diuen que no.

I un tercer bloc, també, que proposa Convergència i Unió i que vostès rebutgen: les mesures financeres. Des del nostre grup parlamentari ens hem preguntat què podem fer, què podríem fer per ajudar el teixit productiu? Què podríem fer perquè no es reduïssin tants llocs de treball? Què podríem fer perquè no haguessin de tancar tantes petites i mitjanes empreses, que en el fons és el teixit productiu i el motor d'aquest país? Doncs, fàcil, entre altres mesures, els podríem donar liquiditat. Com? I hem presentat algunes esmenes, a les quals, sorprenentment, també diuen que no: Que l'Institut Català de Finances pugui finançar circulant a les petites i mitjanes empreses. Abans la senyora Rocío –que ara no la veig– ens deia que s'ho estaven estudiant. Si s'ho estaven estudiant, ens ho podrien aprovar, perquè ja els ho hem plantejat nosaltres. O que doni carència de cinc anys per tornar els capitals dels préstecs de l'ICF. O que la Generalitat avalï les entitats que emeten valors de renda fixa perquè aquestes puguin donar liquiditat a les empreses.

Són tres mesures que realment creiem que són necessàries, i que no només ho diem nosaltres: si vostès parlen amb el sector, si parlen amb les empreses, si parlen amb les persones que realment s'esforcen cada dia per tirar endavant una empresa, els diran que són del tot necessàries, que potser és interessant que tinguin cinc anys per tornar el capital del préstec que els dona l'ICF. I vostès diuen que no.

Però és que diuen que no i no ho hem pogut ni debatre. Aquí es va plantejar, en comissió també, i no ho hem pogut ni debatre. De fet, en el seu discurs –i m'ho vaig estar llegint– en aquest sentit no hi havia cap mesura –dintre de la Llei de mesures fiscals– que anés en aquest sentit. Com poden justificar aquest «no»? Nosaltres, realment, no ho entenem.

I una altra prova..., aquesta és una altra prova més que vostès no saben liderar en temps de crisi. Hi ha tota una sèrie d'esmenes que hem volgut singularitzar, és a dir que portarem avui a votació, perquè considerem que són crucials, i vostès hi votaran en contra i encara no entenem el perquè. No els les puc llegir, però són esmenes que després votarem.

I en aquests últims cinc minuts, com els he dit, m'agradaria fer referència a tres aspectes finals que són més de forma, de manera d'actuar del tripartit, que volem posar sobre la taula. En primer lloc, una modificació d'una llei, deixi-m'ho dir, de la manera més vil, perquè un mes i mig després d'aprovar-la ens porten aquí... (*remor de veus*) –«vil», be baixa i ela, «vil»–, ens porten aquí una modificació substancial via llei d'acompanyament i es queden tan amples. Aquesta és una manera molt barroera de fer les coses. I és que hi ha una esmena que és d'escàndol i fa referència a l'Oficina Antifrau de Catalunya.

Hem de fer una mica d'història –no massa, perquè d'això fa dos mesos i poc–, perquè la perspectiva fa palès el nivell d'engany del tripartit. Després de cinc anys que vostès fa que debaten sobre l'Oficina Antifrau, finalment l'aproven –l'aproven, vaja, que nosaltres hi vam votar en contra–, l'Oficina Antifrau de Catalunya. Era el contrapès d'Esquerra Republicana, perquè això de no tenir poder potser no agradava massa; si uns tenien la Sindicatura de Comptes, l'altre, de Greuges, algú cosa havia de tenir Esquerra Republicana. I, bé, el seu gran titular en aquell moment va ser: «Crearem l'oficina que investigarà el frau.» Un punt, en el debat de la llei que el Partit Socialista en aquells moments defensava, era que en les investigacions que afectessin la Generalitat la Generalitat hi participés, cosa que no s'entén massa, però, bé. Tant Esquerra com Iniciativa s'hi van oposar. I aquesta llei, justament, es va aprovar sense això, sense que la Generalitat, si era investigada, formés part de la investigació.

I avui aquí vostès ens presenten un nyap jurídic, fent-se enrere en la decisió que en el seu dia van prendre. Incorporen aquesta esmena; modificaran l'estat de dret, amb aquest menysteniment al Parlament i a les seves funcions. Aquesta manera tan particular d'actuar que a vostès els caracteritza.

No feien un clam..., sobretot des d'Esquerra i Iniciativa, un clam a la independència d'aquesta Oficina Antifrau? On és ara aquesta defensa? I m'agradaria interpel·lar directament, justament, a aquests dos grups: Esquerra i Iniciativa. No van decidir treure aquest punt fa dos mesos? I per què ara hi donaran suport? No tenen res a dir? Es carreguen la independència i no diuen res. La Generalitat serà investigant i investigador alhora. Caram, quina manera més estranya d'entendre la independència.

I un altre punt: Per què no ofereixen aquesta possibilitat de formar part d'aquest equip investigador als ajuntaments i també a les universitats? O és que amb això podem deduir que al final la Generalitat no s'investigarà i només s'investigaran els ajuntaments i les universitats? Perquè, si no, també podrien formar part d'aquest procés investigador.

I un altre aspecte, també, que aquesta esmena ens ha suscitat: i què passarà amb el secret de les actuacions? Perquè vostès van dir amb aquella llei que les actuacions serien secretes, i a mi no se m'ocorre cap fórmula, pensar que, si s'investiga la Generalitat, si no se li diu perquè és secret, en formi part. No sé com ho articula-

ran pas. Potser avui ens ho podran dir. O és que realment la Generalitat en tot això serà una excepció?

Creguin-me que, des de Convergència i Unió, ens fa feredat aquesta manipulació del Govern. El senyor Vendrell, que avui tampoc no hi és, en la seva intervenció va dir que era el dia més feliç de la seva vida. Ens agradaria preguntar-li si avui també ho és, perquè hem renunciat a aquella independència que tant proclamàvem.

I també els voldríem dir que en aquell dia van dir que «aquesta era una llei pionera a Europa». Mirin, creiem que es queden curts, perquè és pionera a Europa i al món, però pel nyap jurídic que arriba a ser aquesta llei amb la incorporació d'aquesta esmena.

Aquest és un exemple de mal govern i un exemple del mal ús de les institucions que vostès fan, perquè estem molt lluny d'aconseguir el país de primera que justament volem. Perquè a Convergència i Unió, a nosaltres ens sembla que modificar una llei per la porta de darrere quan fa just dos mesos i poc que es va aprovar, quan encara no ha pres cos i ja la modifiquen amb una esmena a una altra llei, senzillament, és un escàndol.

I, mirin, des de Convergència i Unió, malauradament, no podrem evitar que aquesta esmena avui decaigui, però sí que aquesta esmena demanarem que sigui votada i llegida separadament, perquè volem deixar justament palès l'engany i l'actuació barroera que estan fent en aquest sentit.

I em queden ja només dos minuts per a uns altres temes. Fa uns mesos ens van presentar aquest projecte de llei, és cert, i després vostès mateixos ens trobem que es presenten tretze esmenes –res a dir–, però unes les presenta el tripartit; l'altra, Esquerra i Iniciativa; l'altra, Iniciativa sola... Vostès pensen que aquesta és una bona imatge d'un govern cohesionat? Vostès no parlen abans? No negocien abans les coses? I és que ens fa l'efecte que a alguns grups els importa més marcar terreny, o la imatge, que governar bé.

I, senyor president, molt honorable president, crec que hauria de prendre nota sobre això i actuar. I ho diem, per exemple, per una mica el ridícul que hem fet en el tema de les bosses de plàstic: Iniciativa per Catalunya ho presenta sense consultar, el tripartit s'enfada perquè no ho havien acordat, llavors, ho negocien i hi ha un grup que ha de renunciar a part del que deien. I qui dies passa, anys empeny. Omplim les pàgines de diari, això sí, però per fer una mica el ridícul, deixim-ho dir.

Aquest estil immadur i irresponsable de fer política d'aparador, de fer-se veure, de treure pit i després fer-se enrere, de focs artificials, no ens agrada. I després potser ens preocupa que el 70 per cent dels catalans estigui descontent amb la política. A mi senzillament no m'estranya massa. Perquè aquest és un govern d'entesa desentesa. Una entesa que no s'entén. Perquè qui lidera el país?

Bé, per acabar, perquè ja no tinc més temps, dir-los, anunciar-los –crec que ha quedat prou clar– que votarem en contra d'aquest Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, en primer lloc perquè estem con-

vençuts que no aporta solucions per sortir millor de la crisi; perquè els ciutadans no surten tan beneficiats com podrien –i si no, ens haurien d'aprovar les esmenes que els hem presentat des del nostre grup parlamentari–, i també perquè no confiem en les seves promeses. Perquè on queden les promeses d'ajuda a les famílies i d'ajudes al teixit productiu que fa el tripartit? Miri, ens sembla que aquestes esmenes desapareixen just en el moment de fer-se realitat, que és aquest. Les promeses del tripartit viuen en un somni permanent.

Promeses incomplertes i una manera tan menyspreable i perversa d'actuar ens porten, a Convergència i Unió, a dir un no rotund en aquest Projecte de llei de mesures fiscals i financeres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

La senyora María Ángeles Olano, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per defensar les seves esmenes.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyors consellers, senyores i senyors diputats, per posicionar-nos sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres el nostre grup parlamentari, de fet, ja va presentar una esmena a la totalitat, i aquella esmena estava basada sobretot en el fet que nosaltres consideràvem que el projecte de llei no obeïa a les necessitats del país.

Vam plantejar una sèrie d'eixos que per nosaltres era fonamental que afrontés aquesta llei d'acompanyament, paral·lela al pressupost del 2009, i en tot cas se'ns va manifestar, des del Govern, que la Llei de mesures el que pretenia era aportar, doncs, aquella característica que ens ajudaria a encetar el futur econòmic per a Catalunya el proper any, aquelles mesures fiscals i aquelles mesures administratives, amb modificacions de lleis puntuals, que ajudarien a tenir aquest concepte global del que volíem dintre de l'economia catalana.

Nosaltres, com he dit, vam presentar aquesta esmena a la totalitat, esmena que va decaure. I, sobretot, l'eix principal era la decepció que suposava, la no-utilització de les eines d'autogovern que tenim dintre del nostre autogovern per utilitzar el tram fiscal i financer que preveu l'Estatut de Catalunya, i, sobretot, que la utilització d'aquest sempre es feia per apujar impostos i que de cap manera s'utilitzava per poder fer una flexibilització i una sensibilització de la pressió fiscal, que des del Grup Popular manifestem sessió rere sessió quan es veu un tema econòmic, que va incrementant..., amb les butxaques dels catalans.

Vam veure com les mesures que es plantejaven de cap manera suposaven una ajuda cap a les famílies catalanes o les empreses catalanes, que constitueixen el motor de l'economia de Catalunya. Els vam plantejar que el cànon de l'aigua..., era la quarta vegada que s'implantava una reforma fiscal, i que aquests tipus de modificacions

no poden ser objecte de temes puntuals o de retocs puntuals, sinó que havien de plantejar-se quin era el caire de l'impost, quina era la racionalització dels recursos. I ho van fer inclús menystenint el Consell d'Administració de l'ACA, que és l'òrgan que té com a referència la gestió d'aquest tipus de recursos.

Però no només no van tenir en compte el que els proposava el Partit Popular de Catalunya. Va ser inclús objecte del Dictamen del Consell Econòmic i Social, que ja els va advertir que algunes de les mesures incorporades en aquesta llei no obeïen a l'esperit que en teoria tenien cada un d'aquests tributs.

Respecte a taxes i d'altres tributs, veiem com no hi ha un augment de taxes –de vuit, aquest any quatre; hi ha hagut una minsa reducció–, però que l'objecte d'algunes d'aquestes..., tampoc eren objecte..., perdó, no eren objecte del propi objecte de la llei. És a dir, que estaven basats i argumentats en increments que no tenien cap tipus de suport tècnic. També el Consell de Política Fiscal i Financera en va fer menció.

Però si parlem dels impostos, tant dels cedits com dels que participem en el tram autonòmic, hem vist com les mesures s'utilitzen exclusivament per a l'augment d'impostos. I, naturalment, la fórmula proposada sempre pel Partit Popular, la de reducció d'impostos, mai acceptada; sempre plantejada en els debats de política general, en els debats de pressupostos i mesures, però mai plantejada.

I ja els ho vam dir: aquesta fórmula funciona; aquesta fórmula de reduir la pressió fiscal, més que mai, pot ser la gran esperança dintre de l'economia catalana. Perquè veiem cada dia els expedients de regulació, veiem com moltes empreses i moltes petites i mitjanes botigues seran objecte d'expedients d'aquest tipus l'any proper. I, per tant, les persones que contribueixen al sistema mitjançant els impostos cada vegada són menys. És a dir, el carro que abans empenyien més haurà de ser per a menys, i, per tant, amb una cotització i amb una pujada d'impostos que nosaltres ja anunciem que serà imminent.

D'una altra manera no surten els números. Bé, sí d'una altra manera, però aquesta no volen. I és amb contenció, amb austeritat, amb reformes estructurals que vostès saben i admeten que han d'escometre, però que van donant excuses i no ho fan. M'estic referint a la tan demandada modificació de la Llei d'impost de successions i donacions, m'estic referint a la modificació de la llei que regula la Sindicatura de Comptes.

I quan no presenten aquests projectes malgrat haver admès la necessitat d'aquests, un fa memòria i recorda el que va dir un polític català, i és que la Llei de la Sindicatura de Comptes estava feta perquè el Tribunal de Comptes no pogués controlar, doncs, les institucions catalanes. I si aquesta és la conclusió a què hem, d'arribar, naturalment ens estem fent un favor lamentable.

I ho diem perquè veiem com els diferents informes que arriben de la sindicatura posen de manifest, posen blanc sobre negre la pèssima gestió que s'està fent. I, clar, si no volen abaixar impostos, no volen fer una gestió acurada dintre dels òrgans que regenten i no volen fer

cap tipus de política de contenció ni d'austeritat, lamentablement la situació econòmica, en les seves mans, veurem com empitjora dia rere dia.

Però, bé, anem a fer cinc cèntims, anem a fer esment de quines han estat les propostes que ha presentat el Partit Popular de Catalunya sobretot, com he dit abans, per intentar reduir la pressió fiscal a Catalunya. Nosaltres considerem que sí que és veritat que estem en una situació de crisi complexa, però que aquestes no són excuses per no agafar amb responsabilitat la gestió econòmica dels recursos públics.

El Partit Popular de Catalunya ha presentat vint-i-dues esmenes sobretot adreçades a la modificació dels impostos de l'IRPF en el tram autonòmic, adreçades a reduccions en l'adquisició d'habitatge, de lloguer, també en el tribut del cànon de l'aigua i d'altres que van referides, com he manifestat abans, al que són reducció de taxes i també plantejament per part del Govern de lleis importants, com pot ser la de successions i donacions i la de la Sindicatura de Comptes. Nosaltres considerem que no escometre aquest tipus de reformes el que denota és que el Govern va passant com pot, però que no pensa en el futur ni en la manera de gestionar-lo.

Però ja passant al projecte de llei, el nostre grup vol fer especial menció de l'article 35 ter, que fa referència a la Llei antifrau. N'ha fet esment abans el Grup de Convergència i Unió, i nosaltres també teníem aquest tema com un punt de parada i de reflexió. Aquest article 35 ter va ser objecte del dictamen del Consell Consultiu dues vegades: una l'any 2006 i una altra el 2008. Ja al projecte de llei de setembre del 2007 el Partit Popular de Catalunya va presentar una esmena de supressió d'un dels paràgrafs, precisament el que avui incorpora el Govern –els grups que donen suport al Govern– amb la Llei de mesures.

En aquest projecte inicial, que nosaltres hi vam plantejar l'esmena de supressió, els grups que donaven suport al Govern es van autoesmenar –allò que fan a vegades, que presenten el projecte però no ho tenen clar, tenen problemes dintre del Govern, i al final surten aquests tipus de nyaps– i van retirar aquesta part. Doncs, aquesta part el que posava en menció era el que nosaltres anomenaríem «la carrabina», o «el gran hermano», és a dir, el *controller* de la gestió. És a dir, si algun objecte tenia la Llei antifrau, vostès hi van posar la carrabina i s'ho van carregar.

Però, clar, el problema no és això, no és que posessin un control, que ja dic que no tenia cap tipus d'objecte, sinó és que, a més, d'aquesta manera el que feien és carregar-se la independència. És a dir, l'únic objecte que tenia aquesta llei era el que vostès..., primer s'ho plantegen, després s'esmenen, ho retiren i ara ho tornen a presentar. És a dir, com a visió de futur em sembla que han agafat algunes corbes.

Però és que a més hem de recordar, perquè estem parlant de diners i estem parlant del malament que ho està passant la gent a Catalunya, que aquest projecte ens ha costat posar-lo en marxa 4 milions d'euros. És a dir, no res, no res: 4 milions d'euros. Això és el que està costant a la nostra economia.

I, doncs, si han canviat de parer, el mínim que podrien fer és presentar-ho per la via ordinària. No es tractava ja de fer cap tipus de modificació. Però no, ho presenten, amb incorporació, en el projecte, l'article 35 ter, i amb una fórmula, ja dic, que estava prevista al primer projecte de llei, que diu en concret: «En el cas que hi hagin implicats recursos pressupostaris de la Generalitat, s'informarà el conseller o consellera del Departament d'Economia i Finances, que ha de designar les persones d'aquest departament que han de col·laborar amb l'equip d'investigació.» És a dir, farem una auditoria, però compte, que el que controla l'auditoria el posem nosaltres des del Govern. Aquest és el missatge que s'envia cap a la ciutadania de Catalunya.

Per tant, molt decebut per la llei. Molt decebut, en concret, perquè ja hem vist que no tenen voluntat d'escometre aquesta llei, que en teoria era una de les lleis bandera, una de les lleis que entrava a examinar l'antifrau. I si conjuntament sumen a això que tenim la sindicatura com la tenim, ens plantejem: qui controla la bona gestió dels diners públics a Catalunya? (Pausa.) No se sent res. Vol dir que algú ja li està bé com estan les coses. El Partit Popular de Catalunya no col·laborarà en aquest silenci.

Per tant, ho tornem a dir, Llei antifrau, l'últim dia carabina o *gran hermano*, posin-li el nom que vulguin. Aquestes no són les maneres de fer les coses. I després, el procediment, des del punt de vista jurídic, considerem que, com a mínim, no és el més adequat.

Però ja ens tenen acostumats a aquests tipus de maremàgnams, vostès. Perquè ja veiem que principis tan importants pel Partit Popular com poden ser els principis de mercat, l'imperi de la llei, les inversions lliures o evitar un excés de regulació no són precisament, doncs, els eixos que tenen dintre del tripartit. I quan se'ns va plantejar la Llei de mesures, en el debat que he tingut l'oportunitat de rellegir, quan nosaltres manifestàvem que teníem aquest desencís de les mesures plantejades, se'ns va fer..., el senyor Comín, en concret, ens deia que no fóssim tan catastrofistes, que ara vindria la *cumbre* del G-20 de Washington i que veuríem com s'obriria el sol i que, naturalment, les coses canviarien. Nosaltres ho dubtem. I, si m'ho permet, doncs, llegiré quatre línies en castellà que posen en relleu el que per al Partit Popular hauria de ser el futur econòmic, i que sembla que, sigui mitjançant esmenes o manifestació, vostès no tenen o no pretenen escometre.

I diu: «Nuestro trabajo se va a guiar por una confianza compartida en que los principios del mercado, unas condiciones de comercio y de inversión sin trabas y unos mercados financieros regulados de manera eficaz fomentan el dinamismo, la innovación y el espíritu emprendedor que resultan esenciales para el crecimiento económico, el empleo y la reducción de la pobreza. Estas reformas únicamente tendrán éxito si están firmemente fundamentadas sobre un firme compromiso con los principios de libre mercado incluyendo el imperio de la ley, el respeto por la propiedad privada, el comercio y las inversiones libres en los mercados competitivos, y se apoyan sobre unos sistemas financieros eficientes y eficazmente regulados.

»Reconociendo la necesidad de mejorar la regulación del sector financiero deberemos sin embargo evitar un exceso de regulación que podría obstaculizar el crecimiento económico y exacerbar la contracción de los flujos de capital incluyendo a los países en desarrollo. Subrayamos la importancia crítica que tiene el rechazo al proteccionismo y no involucionar hacia tiempos de incertidumbre financiera.»

Saben què és aquest manifest? Doncs, aquest manifest és el que ha signat el president d'Espanya, el senyor Rodríguez Zapatero, el passat 15 de novembre sota la bandera de la Unió Europea, i, en canvi, en les polítiques econòmiques i fiscals veiem que brilla per la seva absència. Per tant, el que en teoria hauria de ser el marc d'arribada, ja ha passat, ja ha passat el 15 de novembre, i veiem com aquestes polítiques fiscals i financeres que vostès ens plantegen no apareixeran perquè no tenen previst escometre aquest tipus de mesures.

També volem destacar, i ja ho vam fer, la disposició addicional primera, que fa referència a la delegació del Govern a la Unió Europea i les ambaixades, ja ho vam manifestar. No considerem que aquest tipus d'estructures aportin i recolzin res a l'economia catalana. En tot cas, l'estructura estava creada, estava funcionant i no sota el règim d'ambaixada, que han suposat incrementar encara més les despeses econòmiques en una situació econòmica tan complicada com la que tenim.

Els ho tornem a dir, Llei de mesures que any rere any no té la perspectiva de futur clar, i a més una llei feta a trossos, una llei amb la qual es veu clarament quins són els equilibris de poder que tenen dintre del tripartit. Aquesta no és la manera de gestionar els recursos públics. I més enllà de tot això el que veiem és que vostès no fan la projecció econòmica i de futur de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo per defensar també les esmenes.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Parto de la base de una equivocación, la mía. Califiqué en el debate de totalidad de la ley de acompañamiento que esta era la ley de la irrelevancia, evidentemente me equivoqué. A la vista del desarrollo posterior de esta ley, es la ley del fraude, y razonaré por qué posteriormente.

Estábamos hablando de pequeños retoques cuando se presentaba en su momento el proyecto de ley. Los retoques gordos, potentes venían de noche, *amb traïdoria*, y a última hora; eran de calado, de peso. La ley era irrelevante entonces porque no daba respuesta a los que entendíamos momentos tan complicados en los que nos encontrábamos. Alguien me censuró diciendo que evidentemente no podía dar respuesta a la situación de crisis. En modo alguno pretendía que eso fuera así, pero pretendía que el Gobierno, en la medida de sus posibilidades, diera una solución adecuada a la situación de crisis, de recesión, de enorme crisis en la que nos encontramos.

Las medidas propuestas por el Gobierno nos parecen insuficientes, y de ahí que nuestro grupo parlamentario en su momento presentara las medidas que consideramos adecuadas; medidas relativas, pues, a la reducción de determinados impuestos –me estoy refiriendo, en concreto, a las tarifas de los puertos de la Generalitat, que nos parecen claramente excesivas. También nos parecía necesario suprimir algunas de las tasas que se incorporaban en el proyecto de ley, como son las que regulan las inscripciones en el registro de prestadores de servicios y las actividades de supervisión, inspección y control del Consell de l'Audiovisual de Catalunya; y de ahí que hayamos presentado algunas enmiendas en ese sentido.

También hemos presentado algunas enmiendas de carácter técnico, por ejemplo las que hacen referencia a la legislación tributaria en materia de aguas. No han merecido tampoco ninguna suerte. Pero esperábamos sinceramente que alguna de las enmiendas mereciera algún apoyo por parte de los grupos que dan soporte al Gobierno, y no ha sido así, tendremos que esperar al año que viene, puesto que parece ser tradición de esta cámara o de los grupos dar apoyo a las enmiendas del Grupo Mixto en la ley de acompañamiento en la legislatura siguiente. Pues, en la legislatura siguiente espere-mos que algunas de las medidas acertadas que a nuestro juicio se incorporaban pues se incorporen en el proyecto de ley de acompañamiento del año que viene. Porque, sinceramente, no acabamos de entender qué razón hay para que no se incremente la deducción en el tramo autonómico por alquiler de la vivienda habitual para jóvenes, parados, para discapacitados severos, para viudas, para viudos.

Sinceramente, no entendemos por qué no se tiene en los tiempos de crisis en los que corremos una previsión de deducción por inversión en vivienda habitual, inversión efectuada en el inicio de la primera actividad empresarial o profesional para aquellos contribuyentes jóvenes, es decir, para los emprendedores. No entendemos tampoco como con lo que está cayendo y con la situación de las familias que tienen que prestar directamente ayuda a sus dependientes no se prevea una deducción del IRPF por gastos de personas dependientes. Todas estas medidas, que contribuyen a mejorar la situación social de muchas familias y que al mismo tiempo, además, pueden ser impulsoras de actividad laboral en estos momentos de inactividad productiva, sin embargo no han merecido ser escuchadas. Sí que tampoco han merecido ser escuchadas aquellas que pretendíamos precisamente focalizar las medidas en el gasto social; éstas no han merecido ser escuchadas, pero sí tampoco lo han sido aquellas que pretendían suprimir gastos innecesarios. Las famosas deducciones por fomento del catalán, asociaciones suficientemente subvencionadas, es decir, las habituales, habitualmente subvencionadas, este tramo, la supresión de estas donaciones de..., por las donaciones a estas entidades, no han merecido ser escuchadas. Igualmente tampoco merece ser escuchado el régimen de autonomía financiera que se prevé para las entidades, para las embajaditas que se han preparado para disfrute del vicepresidente del Gobierno.

Es así que en estos momentos recuerdo unas palabras que pronunció el diputado señor Comín. Nos echó en cara, a la vista de las alegaciones que hacíamos los grupos de la oposición, que debíamos hacer un uso responsable de la ley de acompañamiento. A ello me referiré, al uso responsable de la ley de acompañamiento.

En fase de enmiendas, y a la vista de lo que estaba cayendo, esperábamos que los grupos que dan apoyo al Gobierno presentaran enmiendas de urgencia destinadas a corregir la situación lamentable del Servei d'Ocupació de Catalunya, puesto que se estaban produciendo en aquellos momentos, en este mes, en el mes de noviembre la subida más fuerte en números absolutos para toda España, en Cataluña 6,57 por ciento, cuando la medida española era del 6 por ciento. Es decir, 24.837 nuevos parados que llegaban a superar la cifra de 400.000 parados en Cataluña. Sin embargo, en las enmiendas que se presentó por parte de los grupos que dan apoyo al tripartito nada figuraba de ello. Tampoco figuraba nada sobre potenciar el papel del ICF a efectos de que los créditos lleguen de verdad a las empresas y a las pequeñas y medianas empresas y los trabajadores autónomos.

Sin embargo sí se hizo un uso irresponsable de la ley de acompañamiento, y se hizo mediante fase de enmienda. Quiero recordar unas palabras de un diputado ausente, y bien que lo siento en estos momentos, con motivo del debate final del Proyecto de ley de la Oficina Antifraude de Cataluña. Aludía el ausente señor Vendrell –no sé si es que le da vergüenza estar hoy aquí–, aludía en aquellos momentos lo siguiente: «I creiem, senyors de Convergència i Unió, i del Partit Popular, evidentment que si estiguessin dos anys més donant-hi voltes encara hi podríem fer algunes millores, però creiem que Déu n'hi do! l'esforç, com indicava el representant del Grup Mixt, senyor José Domingo, i l'esforç que s'ha fet per part dels grups que donem suport al Govern d'incorporar esmenes, d'escollar, de dialogar, de debatre, d'admetre aquells aspectes en què la llei podia fluïxegar, perquè, finalment, acabés sent una llei com cal, una llei efectiva» –y escuchen– «i blindada jurídicament.» Caram amb el blindatge! Dos mesos. El día 22 de octubre del... –ni siquiera dos meses, el día 22 de octubre– tenía lugar el blindaje; el día 16 de diciembre se produce el desblindaje. Sinceramente, patético.

Nosotros dimos un apoyo entusiasta en aquellos momentos al Proyecto de ley de Oficina Antifraude, fuimos el único grupo de la oposición que debatió, discutí, presentó enmiendas que fueron aceptadas; nos sentimos especialmente satisfechos de aquel debate. Es más, nos sentimos especialmente satisfechos de que se hubiera suprimido la intervención de agentes del Departamento de Economía y Finanzas en el equipo de investigación de la oficina cuando estuvieron implicados recursos presupuestarios de la Generalitat. Esa enmienda fue propuesta por nosotros, entre otros grupos, y de ella nos sentimos especialmente halagados. Pero en aquel debate ya existía el lanzamiento del misil, porque cuando tuve ocasión de releer el debate llegué al señor David Pérez y descubrí, ¿qué descubrí?, pues que no le acababa de gustar del todo la ley... (*remor de veus*), y que pudiendo modificarla en la ley... del departament nostre –el nostre, el d'Economia i Finances–, doncs, per què no

fiquem una esmena al projecte de llei a última hora, a ver si cuela? –por si cuela, que decía el castizo. Y de ahí que a última hora, *amb traïdoria*, se presenta la enmienda que viene a dejar sin efecto, a nuestro juicio, el contenido de la Oficina Antifraude

Nosotros dimos apoyo al proyecto de ley pensando que el órgano iba a ser independiente, pensando que realmente iba a realizar una actividad eficaz, pero nunca esperábamos este misil de una ley que estaba blindada jurídicamente. Podemos calificarlo sin ningún tipo de rubor, de fraude de la Ley de la Oficina Antifraude. Este es el título que merece a nuestro juicio este debate, el fraude de la Ley de la Oficina Antifraude. Qué triste sino de una ley que ha durado escasamente un mes y medio!, en la que ni siquiera se ha nombrado todavía el director de la Oficina Antifraude y que hoy la matan. Que sepan ustedes que hoy han matado la ley, que hoy han matado la Oficina Antifraude, que hoy han dejado sin efecto la razón de ser.

Antes se refería, la diputada Meritxell Ruiz: ¿Por qué solamente el Departamento d'Economia i Finances puede incorporar colaboradores al equipo de investigación? ¿Por qué no los ayuntamientos? ¿Por qué no las universidades? ¿Por qué no este Parlament, que también es objeto de investigación? ¿Qué privilegio tiene el Departamento d'Economia i Finances que no tengan otros departamentos, que no tengan otras administraciones? Sin duda, la han matado –la han matado– y desde luego ya les podemos asegurar que hoy nuestro voto sería «no». Y más cuando era innecesario, porque si ya está prevista en la ley la obligación de colaborar por parte de las administraciones en la Oficina Antifraude, si existe la colaboración, ¿por qué necesitan, además, ustedes una intervención, un cooperador necesario? ¿Es que no sabe hacer sus funciones, el director de la Oficina Antifraude? No sé a quién nombrarán. Yo en aquellos momentos apunté que sería un fraude a la ley si no dotaba de un buen director y de unos medios materiales adecuados. Hoy, aquí, por mucho que haga el director o por mucho que doten de medios, han puesto al investigado al frente de la investigación. Sinceramente, han matado la ley.

El efecto de demolición de los aspectos clave del proyecto de ley se ha tratado de tapar mediante una figura, a nuestro juicio..., claro, han hecho ustedes como los calamares: nos han estado tratando de distraer con las bolsas de plástico durante un tiempo (*remor de veus*), dándole satisfacción a un determinado grupo parlamentario... Me parece muy loable, el objetivo de las bolsas sostenibles, no les quepa ningún género de duda; pero han estado ustedes durante, dos, tres o cuatro días tratando de disimular, tratando de manchar el debate con esta tinta de calamar, la tinta de la bolsa de plástico, cuando en realidad el objetivo principal de las enmiendas que estaban colando de matute era dejar sin efecto la Oficina Antifraude de Cataluña.

Con estos antecedentes, y a la vista de que no ha merecido ni una sola de nuestras acertadas enmiendas, acertadísimas –no les quepa la menor duda de que algo hubiera mejorado, el proyecto de ley; esperaremos al año que viene–, con estos antecedentes y con lo que

ustedes han hecho, comprenderán que nuestro voto es, más que nunca, rotundamente negativo.

Muchas gracias.

El president

Poden fixar la posició sobre les esmenes reservades al text, les esmenes reservades i el text del dictamen. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats –permetin-me que ordeni un moment els papers de la meva intervenció..., aquí ho tinc tot; molt bé–, mirin, ja ho vam dir en el debat de totalitat de la Llei de mesures, que aquesta llei, com que és la llei d'acompanyament dels pressupostos, doncs, no pot tenir altre objectiu que els mateixos objectius de la Llei de pressupostos, diguem-ne, no? I reincideixo en aquesta idea, perquè crec que és molt important tenir-la clara.

La Llei de pressupostos i la Llei de mesures volen, primer, impulsar la recuperació de l'activitat productiva amb mesures fetes des del sector públic; per tant, fer que la crisi sigui al més curta possible. Aquest és el primer objectiu.

El segon objectiu del paquet de lleis pressupostàries és preservar i reforçar les polítiques socials; per tant, és fer que la crisi sigui al més lleu possible, al més curta possible i al més lleu possible, que és el tema que preocupa a la gent en aquests moments. Després parlarem de tots els temes que vostès ha intentat convertir en els temes de la tarda; però l'autèntica preocupació de la gent en aquests moments és la crisi. Nosaltres parlem de la crisi en el moment en què aprovem aquesta llei.

I el tercer objectiu del paquet de lleis pressupostàries és promoure els canvis estructurals per tal de millorar la productivitat del teixit empresarial català; per tant, fer de la crisi un estímul, un estímul per accelerar, diguem-ne, la consecució de tots aquells reptes que sabem que té el sistema econòmic català davant seu. Per tant..., no insistiré gaire en aquesta qüestió.

Tanmateix, els grups de l'Entesa, efectivament, hem presentat una sèrie d'esmenes que vam poder enumerar en comissió, i, per tant, no m'hi entretindré: una esmena sobre, precisament, el centim sanitari; unes deduccions a l'IRPF per a les entitats que es dediquen a la custòdia del territori –custòdia natural, etcètera–, centres de telecomunicacions, fundacions públiques, taxes per a l'extinció d'incendis, etcètera.

A banda d'això, nosaltres hem estudiat amb interès les esmenes que han presentat els grups d'oposició, i, si em permeten, valoraré les esmenes de l'oposició grup per grup.

Comencem pel Grup de Convergència i Unió. Contra el que ha dit la diputada Meritxell Ruiz, no és una, sinó que són dues, les esmenes que hem acceptat del Grup de Convergència: hem acceptat l'esmena número 3, sobre el cànon de l'aigua –crec que no serà necessari que la hi llegeixi, la van presentar vostès–, i després hem trans-

accionat, efectivament, com ha explicat vostè, l'esmena número 32, relativa a les llars d'infants. Però encara és més, senyora Ruiz: l'esmena 22, sobre l'indicador de suficiència, sobre la qual vostè es lamentava amargament, és una esmena que no hem transaccionat aquí però sí que hem transaccionat, com vostè sap molt bé, a la Llei de pressupostos, eh?, i votarem en la Llei de pressupostos, seguidament, una transacció amb relació a l'indicador de renda de suficiència de Catalunya.

Efectivament, hem rebutjat moltes esmenes de vostès, moltes, perquè no ens semblen adequades, senyora Ruiz, perquè no ens sembla adequat... Miri, per cert, l'esmena sobre la deducció a l'IRPF per les despeses de lloguer. Em pregunto –i quan sento la senyora Olano, del Partit Popular, també m'ho pregunto– com és que vostès no van votar el Pacte nacional per a l'habitatge. Per què no van firmar el Pacte nacional per a l'habitatge? Per què no van sumar-se a...? Escolti, si el seu interès pel foment de l'habitatge de lloguer és tal com demostra aquesta esmena, sabent com saben que en aquell pacte nacional hi ha previstes mesures fiscals per estimular l'habitatge de lloguer, escolti, sumin-se, quan la majoria dels actors polítics i socials de Catalunya..., el Grup Mixt sí que s'hi va sumar, quan la majoria d'actors polítics i socials de Catalunya estem fent el programa que ens ha de permetre estimular l'habitatge de lloguer. No esmena, subhasta fiscal a la Llei de mesures..., no creiem que sigui la manera.

Hi ha altres esmenes del Grup de Convergència que tampoc no recolzem –esmenes sobre despesa sanitària..., per una qüestió de concepte: nosaltres estem per la salut pública, senyora Ruiz. L'esmena que realment em deixa perplex, sobre l'impost de successions i donacions: escolti, de veritat vostès...? Pensem-ho fredament: vostès creuen que la solució a la crisi és la rebaixa de l'impost de successions i donacions? Jo és que li juro que he fet un exercici, diguem-ne, d'imaginar alguna relació estructural entre la rebaixa de l'impost de successions i donacions i la solució a la crisi. I no en dec saber prou, perquè hi he dedicat una estona i no l'he trobat. (*Remor de veus.*) El senyor Teixidó segur que m'ho explicarà. Perquè, escolti, de veritat vostè creu que, en un moment en què el que tenim són milers i milers de persones que s'estan quedant a l'atur, la solució al problema d'aquesta gent és que les famílies que tindran la possibilitat d'heretar un patrimoni contribueixin menys a les arques de la Generalitat? Aquesta és la solució?, que contribueixin menys les famílies que podran heretar un patrimoni? Aquesta és la solució a la crisi. (*Persisteix la remor de veus.*)

Escolti, jo pensava: aquest any que tenim la crisi, senyor Teixidó, senyora Ruiz, potser podem dir «aquest any, no». Ja ho sabem, que vostès cada any presenten la Llei de successions i donacions en la Llei de mesures en algun moment de l'any. He pensat: potser aquest any no; però veig que aquest any també, aquest any sí, la qual cosa em fa pensar que això seu ja comença a ser una fixació. O sigui, això seu és doctrinari, ja. És a dir, l'impost de successions és una prioritat nacional, plogui –com avui–, nevi, faci sol, sigui hivern, sigui estiu... Prioritat d'aquest país, la reducció... Nosaltres ja vam fer una reducció l'any passat a la Llei de mesures; oi

tant, que la vam fer! Vam fer la reducció de l'impost de successions que ens semblava necessària per recolzar les classes mitjanes, per recolzar els patrimonis mitjans, però no una rebaixa general de l'impost! Per tant, jo, realment, aquí em quedo una mica perplex.

Escolti, la senyora Ruiz –hauré de deixar de contestar moltes coses que volia contestar– ens parlava també de mesures financeres, del tercer bloc d'esmenes, i vostè parla de mesures d'aval. Escolti, ja s'està fent. Crec que és al voltant dels 1.400 milions d'euros, avals per a la titulització d'actius; ja s'està fent. I vostè parla també de mesures de circulat. L'ICF està estudiant mesures de circulat i, en el moment que les tingui prou estudiades i prou madures, les anunciarà. Per tant, aquí, que vostè diu coses sensates, doncs, vostè arriba tard, per dir-ho així.

I anem al tema, al tema de la tarda, oi?, que és el tema de l'Oficina Antifrau. La senyora Ruiz..., està molt bé la combinació, no?, perquè, amb aquest to angelical i innocent, després fa servir paraules extraordinàriament dures. (*Remor de veus.*) Senyora Ruiz, jo...

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Comín, continuï, si us plau.

El Sr. Comín Oliveres

Jo li diria, senyora Ruiz, que el llenguatge és un aliat extraordinàriament perillós, amb el qual s'ha d'anar una mica amb compte. Perquè, que vostè faci servir els adjectius «menyspreable» i «pervers» –els repeteixo perquè senti l'eco de les paraules: «menyspreable» i «pervers»–, jo crec que es desacredita sola, vostè es desacredita sola, perquè és evident que les coses no són així, senyora Ruiz. Només vull que vostè senti l'eco d'aquests dos adjectius, eh?, i s'adoni que un ha de vigilar una mica abans de dir segons què.

Escolti, senyora Ruiz, Oficina Antifrau, què hem fet amb aquesta esmena? Hem fet una cosa molt senzilla –i això va per a la senyora Olano i per al senyor Domingo. Escolti'm, el que hem fet amb aquesta esmena és recuperar la versió de la llei tal com havia sortit del Govern. Aquesta llei es va aprovar al Govern d'una manera, i en el tràmit parlamentari, entre d'altres coses per intentar el consens amb l'oposició, es va estar disposat a considerar una esmena que finalment no va servir perquè l'oposició votés a favor de la llei. I s'ha preferit, vist que tampoc s'aconseguia el consens polític buscat amb aquesta supressió, recuperar-ne el redactat original.

Però és que jo els explicaré el sentit i el significat del redactat original, senyora Ruiz, senyora Olano, senyor Domingo, però deixin-me que els doni un consell. Escoltin atentament, eh? Si escolten ho entendran, els ho ben asseguro. Escolti, per què és bo, per què és necessari que el Departament d'Economia i Finances pugui incorporar-se en l'equip d'investigació de l'Oficina Antifrau? Per una raó molt senzilla. I per què el Departament d'Economia i Finances i no un altre departament, o no un ajuntament, o no una universitat? Escolti, perquè..., vostès haurien de saber perfectament que el Departa-

ment d'Economia i Finances és el responsable d'una cosa que es diu Intervenció General, i la Intervenció General té competències frontereres amb les de l'Oficina Antifrau. Fins aquí s'entén; fins aquí s'entén, oi?

Per tant, el que es busca amb aquesta mesura és no fer un frau al contribuent; el que es busca amb aquesta mesura és que no hi hagi dues investigacions paral·leles, amb el que això suposa de recursos públics, i coordinar les actuacions de la Intervenció General i de l'Oficina Antifrau en aquelles matèries en què puguin estar investigant situacions o administracions similars, o la mateixa administració.

I vostè em dirà: «Ah!, llavors no caldria haver fet l'Oficina Antifrau.» S'equivoca, senyor Domingo. També caldria haver fet l'Oficina Antifrau; caldria fer l'Oficina Antifrau perquè, al cap i a la fi, la investigació de la intervenció, encara que sigui sobre la mateixa qüestió, serà una investigació administrativa, i la investigació de l'oficina serà una investigació judicial, que pot comptar, entre d'altres coses, amb la intervenció de la policia, per exemple, per alguna cosa és una oficina al capdavant de la qual hi ha un fiscal, cosa que la Intervenció General no pot fer.

Per tant, és necessari que hi hagi les dues administracions, senyors diputats –ara veig que ho van entenent, per la cara que posen (*remor de veus*) –, i és necessari que hi hagi les dues administracions però coordinant-se entre elles. I l'únic que hem fet nosaltres és garantir que hi hagi un mecanisme de coordinació.

Li he de dir, senyor Domingo, de totes maneres, que només pel plaer de sentir-lo a vostè fent servir la paraula «traïdoria», jo ja celebri que hàgim tingut aquest debat, diguem-ne, perquè és un autèntic plaer. I també és molt commovedor sentir-lo parlar de crims: «Vostès han matat la Llei de l'Oficina Antifrau.» Avui ha sigut un seguit d'emocions escoltar la seva intervenció, del plaer a la commoció, li ho ben asseguro.

Escolti, «traïdoria», «nocturnitat», «secret»... Però si estem aprovant aquesta esmena davant del poble de Catalunya! Si estem a l'hemicicle! Vostès saben algun lloc més diürn que aquest, on fins i tot quan és de nit hi ha les llums enceses? Estem a l'hemicicle del Parlament de Catalunya aprovant una esmena davant de tothom! Per tant, vostès, «la porta de darrere», «d'amagat»... Fem una cosa sense amagar-nos de ningú –entre altres coses, perquè és impossible amagar-nos de ningú– i fem una cosa per unes raons que els acabo d'explicar.

I tranquil·la, senyora Ruiz –que ja no sé on s'ha assegut..., aquí–, que el secret queda garantit, perquè el membre de la Intervenció General o del Departament d'Economia que s'incorpori en l'equip de recerca, d'investigació de l'Oficina Antifrau estarà sotmès exactament als mateixos criteris de secret que els membres de l'oficina. Per tant, no pateixi, que no vulnerarem el secret que preveu la llei.

Jo, sincerament, crec que un s'ho hauria de pensar dues vegades abans de parlar de comportaments menyspreables i de comportaments perversos. Al cap i a la fi, el que estem fent són mesures que ens garanteixin que en el futur mai més un conseller de la Generalitat de Ca-

talunya, un exconseller de la Generalitat de Catalunya, s'hagi d'asseure al banc dels acusats. Això és el que estem fent, assegurar-nos que en el futur no ens tornem a trobar amb un exconseller de la Generalitat assegut al banc dels acusats. Per tant, tinguem clar, diguem-ne, quins són els objectius de les lleis que s'aproven, tinguem clar quins són els procediments que es fan servir i no fem acusacions una mica –una mica– passades de voltes.

Em queden uns pocs minuts per intentar replicar algunes de les esmenes del Partit Popular, senyora Olano. És veritat que a vostè no li hem acceptat cap esmena, té raó, però estarà d'acord amb mi que aprovarem una esmena del tripartit –deduccions a l'IRPF per a entitats que es dediquen a la custòdia natural– que és molt i molt similar a una de les esmenes que ens presenten vostès. Per tant, espero que hi votin a favor.

I també li podria dir una cosa similar en el cas de l'esmena de la devolució del centim sanitari. Nosaltres..., sap que tenim una esmena en aquest sentit, recorda bastant la que han presentat vostès. Per tant, els convido –els convido– que votin a favor d'aquestes dues esmenes. I li reconec que, si haguéssim tingut més temps –les presses són males conselleres–, potser hauríem pogut fer –li ho reconec aquí, públicament, senyora Olano– un esforç addicional amb relació a aquestes dues esmenes per intentar transaccionar-les. També li ho puc reconèixer. Però sap vostè, igual que jo, que la tramitació de la Llei de mesures està sotmesa a unes pressions que no són les habituals a la majoria de projectes de llei.

Jo vull acabar dient només el que vaig dir al debat de la totalitat: sort que la crisi, com a mínim, dins de la desgràcia immensa que suposa per a milers de famílies de Catalunya, ha arribat en un moment en què a Catalunya hi ha un govern competent, en què a Catalunya hi ha un govern responsable, en què a Catalunya hi ha un govern d'esquerres, en què a Catalunya hi ha un govern que és capaç de combinar l'impuls del creixement econòmic amb la protecció social i la justícia social, l'impuls de la productivitat amb la qualitat de l'ocupació i amb la igualtat d'oportunitats. I crec que és l'únic missatge que podem donar als ciutadans del nostre país en un moment com aquest, i és que cap altre govern en aquests moments podria oferir les garanties de protecció social, de justícia, que ofereix el Govern de l'Entesa.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Bé, tal com anunciaven ja fa un parell de setmanes, en el debat de totalitat d'aquesta llei de mesures fiscals i financeres, aquesta llei d'acompanyament als pressupostos de la Generalitat, aquí creiem que hem de ressaltar

quin és el debat de fons, perquè el debat de fons és el debat del finançament.

En aquests moments, com vostès bé saben, ens trobem sense finançament, ens trobem que Catalunya no té els recursos, no té el finançament adequat i suficient per poder tirar endavant. No tenim en aplicació encara el nou sistema de finançament que estableix l'Estatut. Per tant, no tenim marge de maniobra en aquesta llei de mesures fiscals i financeres.

Els ho hem comentat ja en moltes ocasions, cada vegada, sembla, que sortim en aquesta tribuna. Creiem que és una autèntica temeritat adoptar reformes estructurals profundes del que ha de ser la fiscalitat catalana, mentre no tinguem aquest sistema de finançament. Què implicaria una important reducció dels nostres recursos via tributs cedits totalment si alhora no tenim els recursos per part de l'Estat? Si l'Estat no ens assegura, doncs, aquests recursos necessaris per poder compensar aquesta minva que vostès sempre proposen via desaparició i reducció d'impostos, no podem portar endavant aquestes reformes.

Tant Convergència i Unió com Partit Popular ens demanen via esmena una nova regulació de l'impost de successions. Bé. En primer lloc, no creiem que sigui aquesta llei la llei adequada, la llei on pertoca fer una reforma en profunditat de tot un impost, per una qüestió formal, de tècnica legislativa. Però, en segon lloc, i de manera, doncs, més important per una raó de fons, com vostès saben, nosaltres compartim la idea que s'ha de reformar l'impost de successions, i així els ho hem manifestat moltíssimes vegades. Creiem també que la càrrega tributària de l'impost de successions és desproporcionada; fins i tot, m'atreveria a dir que ens alguns casos fins i tot confiscadora. Per tant, creiem que ha d'haver-hi una modificació. Ara bé, no podem fer-la en aquests moments, una mica de paciència. No podem fer-la per les raons que els acabo d'exposar: no tenim recursos, per tant, no podem retallar a la brava els ingressos que tenim assegurats per portar endavant les polítiques públiques bàsiques que ha de desenvolupar el Govern de la Generalitat.

I això és molt fàcil d'entendre si posem un exemple d'economia domèstica. Imaginin una família que vol un cotxe nou, pel que sigui, perquè té noves necessitats d'espai, pel que sigui vol un cotxe nou; però, alhora, no té la capacitat econòmica suficient per portar endavant aquesta compra. Doncs, què ha de fer aquesta família? Si és responsable, no pot comprar-se el cotxe nou; per molt que vulgui un nou objecte, encara que sigui necessari per a la família, si és responsable, doncs, no se'l pot comprar.

I això és el mateix que els dic: encara que vulguem reformar l'impost de successions, l'impost de transmissions patrimonials, no ho podem fer, per responsabilitat, perquè no hi ha prou recursos i tindríem greus problemes de solvència financera a termini mitjà. Per tant, paciència.

Jo els emplaço, com hem fet en diverses ocasions, primer, a resoldre el finançament; immediatament després, un cop blindats, travats, els recursos de la Generalitat,

construïm plegats quin ha de ser el sistema fiscal català, quines han de ser les bases de la fiscalitat a Catalunya.

I exactament el mateix podem dir respecte de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. I també una argumentació molt similar la podem utilitzar per allò que fa referència a les propostes que presenten amb relació a les deduccions a l'IRPF.

Bé, s'incorporen algunes propostes en aquesta llei de mesures, però sempre sota la premissa que no tinguin una important repercussió econòmica. Ara bé, com li dic, s'incorporen algunes modificacions que crec que hem de posar en relleu: la deducció per rehabilitació de l'habitatge habitual; la deducció per dotacions a entitats o centres de recerca promoguts o participats per la Generalitat, i –no per dir-ho en últim lloc, la menys important– la deducció per donatius a entitats ambientalistes. Era una esmena que presentàvem pràcticament tots els grups parlamentaris; per tant, estaran encantats, tant Convergència com Partit Popular, que tiri endavant, que s'estableixi aquesta deducció del 15 per cent de les quantitats donades a entitats en benefici del medi ambient, la conservació del patrimoni natural i la de la custòdia del territori.

I el Govern, en sintonia, doncs, amb aquesta voluntat de preservar el medi i d'impulsar mesures de consum sostenible, també incorpora una proposta que és la proposta per reduir l'ús de les bosses de plàstic d'un sol ús. Nosaltres ens manifestem satisfets d'avançar en aquest camí, perquè, sincerament, jo crec que la majoria de la ciutadania de Catalunya està sensibilitzada amb la protecció al medi ambient i cada cop més. I, tot i que la majoria –i m'hi incloc– utilitzem bosses de plàstic, si a aquesta majoria els preguntessin si consideren adient reduir-ne l'ús, aquesta majoria jo crec que estarien d'acord que s'ha d'avançar cap a aquest camí. Per tant, amb la implicació de tots els sectors –i això és clau per assegurar l'èxit de qualsevol mesura– assolirem progressivament un canvi d'hàbits que repercutirà i repercutirà molt positivament en la qualitat de vida en el nostre futur.

També vull ressaltar la importància d'una de les mesures proposades pels grups d'entesa, com és la devolució de l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs. En aquest cas, es compensaran les quotes satisfetes pels agricultors en les adquisicions de gasoil. Crec que això evidencia amb claredat com el Govern està al costat del sector primari, atenent una de les seves històriques demandes.

Respecte a l'indicador de renda de suficiència, a què ens feia al·lusió la senyora Ruiz, doncs, com ja li ha dit el meu company socialista, es transacciona via Llei de pressupostos, que és on formalment ha de constar.

Al senyor Domingo sí que li vull fer alguna al·lusió. Miri, senyor Domingo, jo crec que vostè avui ha de repassar –sí no avui, demà– el diari de sessions d'aquesta tarda, perquè vostè mateix s'adonarà del to lamentable de la seva intervenció. I li repetiré el que ha dit: «les ambaixadetes, per goig i gaudi del vicepresident del Govern» –«les ambaixadetes, per goig i gaudi del vicepresident del Govern». I vostè es pregunta pel despres-

tigi de la política? Vostè es pregunta on està el desprestigi de la política? Jo li demano, és més, jo li exigeixo respecte per a les institucions d'aquest país, per al Govern de la Generalitat i per als seus òrgans. Perquè aquest Govern governa, no fa turisme, i ho sap perfectament. I mal que li pesi, l'Estatut d'autonomia de Catalunya ens atorga competències en afers exteriors. I la projecció de Catalunya al món hi és, hi serà, malgrat el Grup Mixt; no en tingui cap dubte.

I, per últim, em volia posicionar amb relació a l'Oficina Antifrau, perquè crec pertinent aclarir els termes de l'esmena, ja que constato que ha generat certa confusió. Es tracta d'una qüestió tècnica, és una qüestió tècnica que cal impulsar per la posada en marxa de l'oficina i l'inici de les seves activitats. Jo el que els vull dir, i recalcar i subratllar, és que l'oficina és un ens independent, i vostès ho saben perfectament. L'Oficina Antifrau depèn del Parlament de Catalunya, i no pas del Govern de la Generalitat. Per tant, en cap cas perd la seva independència, perd la seva autonomia.

És cert que ens varen felicitar que el Grup Mixt esmenés el projecte de llei original millorant la norma, però ara no votem el mateix que vostè va esmenar, i ho ha de recordar i conèixer absolutament, perquè vostè era ponent d'aquesta llei. En aquell cas, parlàvem d'integració, i ara en cap cas parlem d'integració, sinó que parlem de col·laboració.

El Departament d'Economia i Finances no integra, no forma part de l'oficina. Parlem de coses diferents. El que s'estableix és la col·laboració. Igual que els ajuntaments quan són inspeccionats, examinats, doncs, han de col·laborar amb l'oficina en aquesta inspecció, creiem que és lògic que també ho hagi de fer el Govern de la Generalitat quan sigui el Govern de la Generalitat objecte d'examen. I especialment, doncs, és el Departament d'Economia i Finances el màxim responsable de la gestió dels recursos públics del Govern. Per tant, col·laboració i en cap cas integració. No li busquin tres peus al gat perquè no hi ha cap altra qüestió.

Al Partit Popular li diria que si em localitza a la Llei de pressupostos aquesta dotació de 4 milions d'euros per a l'Oficina Antifrau tindrà premi, premi del gros, quasi que se'ls pot quedar aquests 4 milions d'euros si els utilitza. (*Veus de fons.*) Perquè això no hi és, és fals, és mentida, no existeix, i no es poden afirmar aquestes coses a la tribuna del Parlament amb total impunitat.

I a Convergència i Unió, amb relació al posicionament que ha fet sobre l'Oficina Antifrau, els diria que és completament diferent la visió que té Convergència i Unió de la que ens deia el senyor Domingo, no? Perquè és que vostès estan en contra de l'ens, estan en contra ja de l'oficina, no volen que existeixi ni que entri en funcionament. Doncs, ho han d'assumir. La llei es va aprovar, malgrat Convergència, i això tirarà endavant, els agradi o no.

Per tant, jo els emplaço a treballar plegats per una major transparència administrativa, per un major i millor control dels recursos públics, dels diners públics. I l'oficina és un dels instruments adequats per fer-ho. Per tant, crec que val la pena tancar la discussió, tancar ja

el debat sobre la pertinença o no de l'Oficina Antifrau, perquè no dóna més de si, aquest debat. L'oficina ja està aprovada per llei. I, finalment, doncs, això tirarà endavant. Així que mirem el futur, mirem endavant i no mirem de reüll, que és el que fa Convergència i Unió; i no els repetiré la frase contundent que els ha recordat el diputat senyor Comín. Mirem el futur, no el passat, mirem endavant, i no mirem de reüll.

Bé. Per tant, evidentment, donarem suport a les esmenes presentades en aquesta llei de mesures pels grups que donen suport al Govern, i rebutjarem, a excepció de l'acceptació i transacció de dues esmenes de Convergència, que ja li ho ha comentat el senyor Comín, acceptada l'esmena 3 i transaccionada l'esmena de les llars d'infants, a excepció d'aquestes dues, doncs, rebutgem la resta d'esmenes presentades per l'oposició, perquè creiem que en aquests moments són del tot inoportunes en temps al demanar, doncs, les reformes fiscals mentre, d'altra banda, no hi hagi recursos suficients i necessaris per tirar endavant les competències pròpies de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor conseller.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Honorable conseller... Senyores diputades, senyors diputats, bé, des del nostre grup parlamentari ens mostrem satisfets del resultat de la tramitació del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. Entenem que és una bona llei, que completa i reforça els pressupostos per al 2009 en un context de crisi econòmica, com ja s'ha parlat aquest matí, on és més necessari que mai esprèmer els instruments que té la Generalitat, els instruments fiscals i financers de què disposen les administracions.

Però, a més, estem satisfets perquè entenem que durant el procés aquesta llei també s'ha millorat de manera substancial i hi hem pogut introduir compromisos que formen part de l'acord de govern però que han quedat reforçats per aquesta llei. Per tant, celebrem aquests canvis, que suposen..., i també celebrem els incentius fiscals que, de manera racional i d'acord amb els objectius de redistribució de la renda, que els grups que donen suport al Govern entenem que han d'estar sempre presents, s'han introduït. Perquè en aquesta llei es plantegen incentius fiscals, però no es planteja la rebaixa indiscriminada de figures impositives, com proposen constantment des dels grups de l'oposició, sinó deduccions per incentivar la recerca, per fomentar la rehabilitació, o fins i tot alguna millora en l'impost de successions i donacions, que va precisament en la línia d'augmentar la seva equitat. Aquests són els canvis, els que milloren l'equitat i l'eficiència dels impostos.

Però, en canvi, rebutgem moltes de les propostes que vostès fan, aquesta subhasta indiscriminada de rebaixes fiscals. I tampoc acceptem, una vegada més, l'elimina-

ció o reducció de l'impost de successions i donacions. Ja els ho vam dir l'any passat i ho tornem a repetir: aquest impost és un impost redistributiu, i nosaltres hi creiem, que les administracions han de redistribuir via despesa, com ho fan aquests pressupostos, amb serveis públics i garantia de nous drets socials, però també, evidentment, a través dels ingressos i dels impostos per corregir les desigualtats existents.

Però, de fet, a les seves propostes els manca rigor. Aquest matí reclamaven, un cop rere l'altre, augment de la despesa, noves partides pressupostàries, sense cap mena de contenció, i aquesta tarda vénen aquí dient que financem aquests pressupostos exigint reduir impostos, reduir els ingressos sense tenir en compte la greu situació que viuen les finances de la Generalitat. I potser que es mirin una mica també quina responsabilitat que hi tenen vostès; unes finances de la Generalitat molt malmeses perquè són fruit d'un model de finançament que és injust i que vostès també van pactar. Per tant, incoherències per totes bandes, al matí i a la tarda.

Però, a més, a la gent no se la pot enganyar, i tothom sap que les seves propostes de reduir i eliminar impostos només en beneficien uns pocs, els que vostès defensen, i van en clar detriment dels drets socials de la gran majoria de la gent. I no és retòrica, perquè això es concreta en esmenes concretes. Des del nostre grup parlamentari rebutgem el conjunt de premis que vostès subhasten. I, a més, vostès en premien només uns quants. Volen premiar aquella gent que es pot pagar una assegurança de salut, de sanitat privada; també volen premiar, des del Partit Popular, aquella gent que paga les escoles privades o les escoles d'elit, també la volen premiar. Doncs, aquest no és el nostre model; el nostre model no és premiar aquells que més tenen i que més poden, sinó garantir drets i serveis per a tothom, drets socials que són universals, i per a això es necessiten recursos i no vendre's al mercat tot el sector públic.

Però, més enllà d'explicar el perquè no compartim la seva anàlisi i propostes, sí que des d'Iniciativa volem explicar el perquè estem satisfets dels canvis introduïts gràcies a les esmenes acordades amb els grups que donen suport al Govern. És cert que s'ha parlat molt de bosses de plàstic, i no era una tàctica per despistar, i, a més, no sempre s'ha fet amb el rigor sobre la mesura que estava damunt la taula, i per això entenem que aquest és el moment també de fer alguns aclariments.

El nostre grup parlamentari, en data 1 de desembre, vam presentar una esmena al Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres que es remetia al Programa de gestió de residus de Catalunya 2007-2012 i que està present també en el Pla de govern. Aquesta esmena deia: «Com a mesura de prevenció de generació de residus i en el marc de polítiques dutes a terme a la Unió Europea, no es podran distribuir gratuïtament bosses de plàstic amb nanses d'un sol ús al consumidor final.» Aquesta esmena preveia que això s'havia d'aplicar durant el primer semestre i amb diàleg amb tots els sectors.

L'objectiu de l'esmena és canviar la consideració de la bossa de plàstic d'un sol ús com un suposat obsequi per la compra realitzada. Entenem, tal com també ho fa el Govern –i així ho marca en el Pla de residus de Catalu-

nya–, que la situació actual s'ha de revertir de manera urgent. Les bosses de plàstic no són una qüestió anecdòtica ni per despistar, com deia el del Grup Mixt, sinó d'un impacte clar en el medi ambient i del nostre entorn immediat, però també per les emissions generadores de canvi climàtic. I no era una qüestió de buscar titulars; d'immaduresa, cap, sinó solucions a problemes reals i que cal afrontar i que és urgent afrontar.

I, per il·lustrar-los, algunes dades: segons les estimacions de l'Agència de Residus de Catalunya, es consumeixen 14 milions de bosses de plàstic d'un sol ús cada setmana, una mitjana de 238 bosses per consumidor l'any, i, a més a més, es calcula que la producció a l'Estat de bosses de plàstic implica la generació de 441.000 tones de CO₂ l'any.

La bossa de plàstic potser simbolitza la cultura aquesta de l'usar i llençar, i nosaltres no la compartim. I, a més a més, no és una qüestió on vulguem fer experiments, sinó que precisament entenem que la ciutadania va per endavant de les institucions en aquest sentit; precisament són les mateixes associacions de consumidors que han donat suport a aquesta mesura.

Per tant, en aquest sentit anava l'esmena presentada, però sí que es va arribar a un acord i a una transacció amb tots els grups que donen suport al Govern. I no hi ha hagut cap pas enrere, perquè finalment aquesta transacció compleix els objectius fixats, perquè textualment l'esmena acordada diu que «per tal d'assolir els objectius de prevenció de generació de residus, durant el primer semestre del 2009 seran duts a terme els treballs per substituir la distribució gratuïta de bosses de plàstic de nanses». Substituir-ne la distribució gratuïta. Si es substitueix, s'haurà de canviar per algun altre mètode, que diem, per tant, que no es podran distribuir gratuïtament.

Per tant, quin és el mètode triat? Evidentment, com dèiem al principi, amb el diàleg amb els sectors s'haurà de decidir. Es podrà fer diferenciant el preu final, es podrà fer introduint una taxa. Però, per tant, no hi ha hagut cap pas enrere en aquest sentit. Per tant, el que a nosaltres ens importa és que el resultat tira endavant i que l'1 de juliol aquest mètode indiscriminat de donar bosses de plàstic no es podrà continuar fent.

Però també volem subratllar un altre canvi introduït que vol reconèixer la tasca que fan moltes entitats en benefici del medi ambient i del nostre patrimoni natural i que, per tant, ens comporta també una millora del nostre benestar. Per això, tal com elles mateixes reclamaven, calia idear noves formes d'incentius fiscals per a les persones i entitats que s'hi dediquen. Per això estem satisfets que s'introdueixin deduccions d'un 15 per cent a la quota de l'IRPF autonòmica per aquestes donacions. Per tant, estem satisfets d'aquestes tramitacions, que creiem que han millorat la llei.

Però sí que vull acabar dient-li a la senyora Ruiz que..., li vull recordar que, de desgavell, no n'hi ha hagut cap ni un, que el Parlament té les seves funcions i que la nostra obligació és enriquir els projectes que debatem. El debat és intrínsec a aquest Parlament i a la democràcia. Sabem que els molesta aquest Govern d'entesa, el

Govern que és més fort i més sòlid precisament perquè representa millor una societat diversa i que té diferents sensibilitats; això és precisament el que li dóna més força, a aquest Govern. Però estiguin tranquils, que aquest Govern gaudeix de bona salut i s'entén. La millor mostra d'aquesta entesa és precisament l'aprovació avui dels pressupostos del 2009 i de la seva llei d'acompanyament.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

La senyora Ruiz havia demanat la paraula...

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Per al·lusions i una mica per contradiccions...

El president

Dos minuts.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor Comín, per això de «paraules angelicals», però és que és la meua veu, i amb la mateixa veu li contestaré. Em ratifico en el que hem dit, perquè és justament el que és. I, escolti'm, dues coses. Els ajuntaments també tenen intervencions. Per què no fem la mateixa regla de tres? Si la Generalitat sí, els ajuntaments també, perquè també tenen intervenció. (*Remor de veus.*) I, senyora Gomà, nosaltres ja respectem la llei. Vostès, en canvi, exclouen els ajuntaments.

I un segon punt. No és cert que l'Oficina Antifrau pugui fer una investigació judicial, perquè no la pot fer. I, com sap... No, com sap, no; aquest és un punt, però... I, com diu... (*Remor de veus.*) No ho saben. I, com diu un company meu que ara no hi és, vostès prefereixen, en lloc d'estrenyer-se el cinturó, estrenyer el cinturó dels ciutadans.

Gràcies, president.

(*Veus de «Molt bé!» El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

El president

El senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Senyor Comín, li sona bé «traïdoria»... No es quedi amb la forma verbal, amb les paraules, sinó que arribi al concepte. Miri, «traïdoria» és la falta que és comesa trencant la fidelitat o lleialtat que cal tenir. Vostès han comès traïdoria.

Y sus palabras me lo han ratificado de una manera fehaciente. ¿Sabe que hubo un pacto, el pacto del debate en el proyecto de ley, en el que nosotros –como grupo de la oposición, también somos grupo de la oposición que queremos llegar a acuerdos con el Gobierno y con los grupos del Gobierno– llegamos a un acuerdo en relación con el contenido del proyecto de ley? Por eso votamos a favor. Y usted me viene y me dice hoy que, como los

otros grupos de la oposición no apoyaron la ley, resulta que ya no vale y hay que cambiarla y hay que recuperar el sentido original del proyecto de ley. ¿No cree que eso es una traición a aquellos que confiamos en su lealtad y en la palabra dada? Traición, *traïdoria*.

Pero hay algo más. (*Remor de veus.*) Evidentemente, usted no ha sido ponente de la ley, igual que tampoco lo ha sido la señora Patricia Gomà, y por eso a lo mejor desconocen de qué hablan. (*Persisteix la remor de veus.*) Si se habla de «colaboració»..., i és necessària i s'ha d'integrar a l'equip, col·laboració necessària és integració, senyora Gomà, integració en l'equip. ¿Para qué? Pues, para controlar; no le quepa la menor duda. Ya lo ha dicho perfectamente la señora Ruiz: está claro que los ayuntamientos... tienen intervención. Este Parlamento... té oïdor de comptes. También pueden integrarse en equipos, colaborar necesariamente.

Y me habla, señora Gomà –y acabo, señor presidente–, de «to lamentable». Mire, yo respeto, claro que respeto, pero ¿cómo puedo respetar un órgano que hasta ahora se ha dedicado a remitir cartas amenazadoras a...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...a empresarios –Air Berlin– o a medios de comunicación –*The Economist*? Evidentemente, con esa actuación no me merece ningún respeto. Embajaditas, para nada; solamente sirven para gastar y figurar.

(*La Sra. Olano i García demana per parlar.*)

El president

La senyora Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies. Senyor Comín, només hi ha una manera de gestionar, que és bé, i vostès no ho fan.

Senyora Gomà, memòria econòmica pressupostos 2007: més de 4 milions, més una persona del Departament de Govern i Administracions Públiques que estava cobrant, i l'oficina encara no existia. (*Remor de veus.*) El Partit Popular, quan dóna una xifra, és perquè la té dintre de la memòria. Per tant, si us plau, ara rectifiqui vostè.

(*La Sra. Gomà i Pons demana per parlar.*)

El president

Senyora Gomà, té la paraula.

La Sra. Gomà i Pons

Bé, en tot cas haurà de tornar a rectificar vostè, senyora Olano, perquè li estic parlant de Llei de pressupostos, que votarem immediatament. El que compta són les dotacions pressupostàries contingudes a la Llei de pressupostos. No hi trobarà la partida dels 4 milions; és fals.

(*El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.*)

El president

Senyor Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Per contradiccions...

El president

Sí, sí. No... Té un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Sí, senyora Olano, vostè insisteix en mala gestió, i diu que aquest Govern està ple de corbes. Miri, sap què? Jo crec que el seu partit també està ple de corbes, i, de fet, jo estic molt a favor de les corbes del PP, i crec que també vostè hauria d'estar a favor (*rialles i remor de veus*) de les corbes del Partit Popular.

Senyor Domingo... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyor Domingo..., és un partit amb moltes corbes...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Comín Oliveres

...ideològiques, ho saben vostès perfectament. No malpensin –no malpensin–, ja m'han entès. Corbes ideològiques, inclús les seves em sembla bé.

Senyor Domingo, vostè... (*Remor de veus.*) Vostè va votar aquella llei, però li he de dir..., sap vostè perfectament que vostè no era necessari perquè aquella llei s'aprovés. Per tant, l'Oficina Antifrau s'hauria aprovat igualment sense la seva aportació. Estem molt contents de la seva aportació en la mesura que va permetre, com vostè diu, millorar la llei. Però, escolti, ningú l'ha traït a vostè, vostè en aquell moment va poder votar el que va poder votar i ara pot votar-hi en contra.

Per tant, agraïm l'aportació del Grup Mixt a l'Oficina Antifrau, i li demanem que retiri l'acusació de traïdoria.

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muy brevemente...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones directas.

El president

Té quinze segons exactament.

El Sr. Domingo Domingo

Senyor Comín, mire, un grupo parlamentario vale lo que vale. Y la enmienda que presenta y es aceptada por el Gobierno en debate en comisión y es aprobada, vale lo que vale. Si para usted eso no vale nada, se delata usted y, a lo mejor, su grupo.

El president

Anem a les votacions...

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009 (tram. 200-00049/08) (continuació)

...en primer lloc, de la Llei de pressupostos. Són moltes votacions i, per tant, els prego que parin atenció per si hi hagués qualsevol qüestió.

La primera votació són les esmenes del text articulat: 18, 73 a 75, 77 a 85, 87 a 95, 388, 390 a 392, 394 a 396, 398 a 419, 424 a 426, 649 a 652, 678 a 681, 722 a 727, 732, 734, 802, 806, 818 a 829, 831 a 836, 864, 868 a 870, 873 a 882.

A l'estat de despeses: 131 a 133, 135 a 211, 214, 215, 216, 218, 220 a 236, 239 a 240, 244 a 250, 252, 254 a 277, 280 a 288, 293, 294 a 327, 329 a 377, 379 a 397, 759 a 762, 764 a 771, 774 a 779, 781 a 805, 806 a 809, 811 a 836, 838 a 843, 845 a 851, 853, 983, 984, 986, 988 a 990, 992, 994, 1002, 1004 a 1006, 1011, 1013, 1015, 1018, 1019, 1021 a 1030, 1032 a 1035, 1037, 1040, 1045, 1047 a 1053, 1057 a 1079, 1081 a 1093, 1096 a 1153, 1155 a 1162, 1164 a 1167, 1169 a 1186, 1188 a 1189, 1192, 1193, 1196 a 1202, 1205 a 1207, 1209, 1211, 1213, 1226, 1229 a 1276, 1282, 1283, 1290 a 1293, 1295 a 1298, 1304, 1305, 1306, 1307 a 1325, 1326, 1328 a 1330, 1334, 1342, 1345, 1346, 1351, 1357 a 1396, 1398 a 1426, 1428, 1429 a 1604, 1605 a 1664 i 1665.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor i 71 vots en contra.

Passem ara a la votació esmenes del text articulat números 19, 802, 804, 805, 810. I a l'estat de despeses 236 a 238, 241 a 243, 251 a 253, 289 a 292, 328, 378, 758, 772 a 773, 780, 837, 987, 991, 993, 1003, 1031, 1046, 1095, 1154, 1163, 1168, 1187, 1190, 1203 a 1204, 1208, 1212, 1227, 1336, 1397.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 49 vots a favor, 70 en contra i 13 abstencions.

Votem seguidament les esmenes al text articulat números..., de la 146 a la 150, 190, 191, de la 194 a la 199, 327, 331, 332, 346, 347, 349, 350, 358, 359, 363, 364, 367, 370, 519, 520, 522 a 525, 527 a 541, 568 a 569, 647, 659, 661, 663 a 665, 667 a 669, 677, 717, 718, 721, 728 a 731, 733, 815, 863, 865 a 867.

Les esmenes a l'estat de despeses 401 a 412, 414 a 427, 429 a 442, 444 a 452, 454 a 461, 463 a 475, 479 a 483, 485, 489, 491 a 567, 569 a 581, 583 a 587, 589 a 619, 621 a 628, 635 a 639, 641 a 669, 672, 673, 675 a 706, 708 a 724, 726 a 757, 810, 844, 852, 854 a 982, 985, 995, 996, 998, 999, 1001, 1007, 1008, 1010, 1012, 1017, 1020, 1054, 1055, 1228, 1279, 1299, 1301, 1302 i 1427.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor, 70 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament text de l'articulat: 105, 107 a 128, 130, 132 a 135, 137, 138, 141 a 145, 169 a 183, 186, 188, 192 a 193, 200, 326, 335, 338, 340 a 342, 344, 345, 348, 351 a 354, 360 a 362, 365 a 366, 368 a 369, 371 a 373, 515, 801, 803, 830.

I pel que fa a l'estat de despeses, les següents: 129, 130, 134, 212, 213, 219, 398 a 400, 413, 428, 443, 453, 462, 477, 478, 484, 568, 582, 620, 629, 640, 670, 671, 674, 707, 725, 763, 997, 1009, 1056, 1094 i 1280.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 46 vots a favor, 73 vots en contra i 13 abstencions.

Votem seguidament les esmenes a l'estat de despeses números 1000, 1016, 1080 i 1278.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor i 73 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes al text articulat números 76, 86, 389, 393, 648, 676, 807, 871 i 872. I de l'estat de despeses 213, 1191, 1194, 1195, 1210, 1281, 1294, 1303, 1327, 1331 a 1333, 1335, 1337, 1340, 1343, 1344, 1347 a 1350 i 1352 a 1356.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 70 vots en contra.

Seguidament, esmena al text articulat número 808 i de l'estat de despeses 278, 279, 1036 i 1341.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 70 en contra i 13 abstencions.

Ara seguidament votarem les del text articulat números 189, 328, 330, 521, 526, 660, 674, 675, 719, 720, 817. I de l'estat de despeses: 476, 490, 588, 1038, 1039, 1277, 1300.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes al text articulat números 106, 131, 136, 139, 140, 184, 185, 325, 333, 336, 337, 339, 343, 355, 356, 357, de la 516 a la 518, i la d'estat de despeses 129.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 70 en contra i 16 abstencions.

Seguidament votarem l'esmena al text articulat número 329.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor i 1 abstenció.

Votem seguidament l'esmena número 816 al text articulat.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Votem seguidament les esmenes del text articulat números 397, 420, 421, 422, 423 i 662.

Comença la votació.

Han estat aprovades també per 132 vots a favor.

Votem seguidament les esmenes del text articulat..., les transaccions a partir de les esmenes números 72, 334, 666 i 809.

Comença la votació.

Que han estat aprovades per 132 vots a favor.

Votem l'esmena a l'estat de despeses..., també una transacció sobre la 128.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 a favor i 3 en contra.

Votarem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular, les esmenes a l'articulat números 28, 29, 427 i 428.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 116 en contra.

Votem seguidament les esmenes a l'articulat números 153, 205, 209 a 211, 217, 219, 224, 226, 228, 231, 234, 236, 238, 242 a 245, 254, 275, 282 a 284, 735 a 737, 739 i 758.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 70 en contra i 46 abstencions.

Votem seguidament les esmenes a l'articulat 220 i 225.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 70 en contra i 46 abstencions.

Votem seguidament l'esmena a l'articulat número 459.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 70 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes a l'articulat números 558 i 554.

Comença la votació.

Han estat rebutjades també per 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes a l'articulat números 23, 32, 218, de la 221 a la 223, 227, 439, 443, 452, 462, de la 542 a la 553, de la 555 a la 556, 559 a 563, 585, 685, 689, 699, 701, 702 i de la 704 a la 707.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor, 71 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament l'esmena a l'articulat número 557.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Seguidament votem les esmenes a l'articulat números 256, 249, 380 i 692.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Transacció sobre l'esmena 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Seguidament la transacció sobre l'esmena 698.

Comença la votació.

També ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Seguidament farem una votació sobre les esmenes de la 7 a la 10 de l'articulat.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 116 vots en contra i 3 abstencions.

Seguidament, de la 837 a la 855 de l'articulat.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 70 en contra i 49 abstencions.

Votarem finalment la resta d'esmenes a l'articulat i a l'estat de despeses del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Que han estat rebutjades per 62 vots a favor i 70 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Esmenes a l'articulat 13 a la 16, 159 a la 168, 306 a 307, 309, 311, 312 i 776, i de l'estat de despeses 104, 105, 110 a 112, 116 i 118.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 70 vots en contra i 13 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes a l'articulat de la 38 a la 71, 102, 103, 299 a 305, 308, 313, 314, 316 a 324, 381 a 387, 566, 637, 638, 639 a 642, 643 a 646, 653 a 658, 671 a 673, 714 a 715, 775, 777 i 779 a 800, i l'esmena a l'estat de despeses número 119.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 70 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes a l'articulat 17, 310 i de l'estat de despeses 103, 113 i 126.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 70 vots en contra i 59 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes a l'articulat 104, 315, 493, 494, de la 496 a la 514, 778, 856 a 862 i a l'estat de despeses de la 123 a la 125 i la 127.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 70 en contra i 46 abstencions.

Les esmenes a l'articulat 564, 565 i 567.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Les esmenes a l'estat de despeses de la 1 a la 13, de la 16 a la 45, de la 47 a la 83, de la 99 a la 102, de la 106 a la 109, de la 114 a la 115, 117, i de la 120 a la 122.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 116 vots en contra i 13 abstencions.

Votem seguidament les esmenes de la 85 a la 98 de l'estat de despeses.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 70 en contra i 13 abstencions.

Votarem seguidament la transacció sobre l'esmena a l'articulat número 495.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Votarem seguidament la transacció sobre l'esmena a l'articulat número 670.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Votarem seguidament la resta de les esmenes a l'articulat i a l'estat de despeses del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 70 vots en contra.

Votarem ara el text del dictamen inclosos els detalls dels estats d'ingressos i de despeses.

Comença la votació.

El Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009 ha estat aprovat per 70 vots a favor i 62 vots en contra.

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00050/08) (continuació)

Passarem, ara, a la votació del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres.

Començarem votant, també, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem seguidament les esmenes números 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 15, 16, 21, 23, 29, 31, 33, 36.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 70 en contra i 16 abstencions.

Votem l'esmena número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor i 16 vots en contra.

Votem ara les esmenes números 20, 24 i 28 –20, 24 i 28.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 69 vots en contra i 16 abstencions.

Ara votarem les esmenes números 11, 12, 13, 17, 18, 19, 22, 27 i 34.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 14.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 25 i 26.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 70 en contra i 13 abstencions.

Votem les esmenes números 30 i 35.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 49 vots a favor, 70 en contra i 13 abstencions.

Hi havia la petició de lectura, és ara que s'hauria de fer? *(Pausa.)*

Secretària primera, si vol donar lectura...

La secretària primera

Lectura de l'article 35 ter, amb relació a la modificació de la Llei 14/2008 que modifica l'article 13, paràgraf segon: «En el cas que hi hagi implicats recursos pressupostaris de la Generalitat se n'informarà al conseller o consellera del Departament d'Economia i Finances, que ha de designar les persones d'aquest departament que han de col·laborar en l'equip d'investigació.»

El president

Votem seguidament l'esmena número 34.

Comença la votació.

A veure, s'atura la votació... *(Veus de fons.)* Em sembla que hem comès un error en la lectura. No sé si l'esmena número 34 té a veure amb el text que hem llegit. *(Veus de fons.)*

Bé, els demano excuses, en tot cas, s'havia demanat la lectura separada d'aquest article, ja l'hem feta.

Votem ara l'esmena 34, en tot cas, demano als portaveus que mirin l'esmena 34 i quin ha de ser el sentit del seu vot.

Estem votant ara l'esmena número 34.

(El Sr. Pujol i Ferrusola demana per parlar.)

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

President, estem a les esmenes de Convergència i Unió encara o no?

El president

Sí.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Llavors la 34 és de Convergència i Unió

El president

Sí, sí...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Ho dic perquè el que s'ha llegit ara forma part ja del cos de la llei que se sotmetrà a votació de forma separada.

El president

Molt bé.

Doncs, votem l'esmena 34.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votarem el vot particular número 1.

Comença la votació.

(Remor de veus.) Estem encara a Convergència i Unió, clar. *(Veus de fons.)* S'atura la votació. Estem sempre en la votació de les esmenes de Convergència i Unió.

Votem el vot particular número 1. D'acord? *(Pausa.)*

(El Sr. Pujol i Ferrusola demana per parlar.)

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

President, el vot particular era la lectura de l'articulat –entenc jo– al qual ha fet menció la secretària de la Mesa

i que és el que sotmetríem ara a votació. És aquest el vot particular de Convergència i Unió.

El president

Bé, bé, i...? (*Veus de fons.*) Vol que ho tornem a llegir?

El Sr. Pujol i Ferrusola

Doncs, sí.

El president

Doncs, ho tornem a llegir i no hi ha cap problema. La secretària té la paraula.

La secretària primera

Article 35 ter, modificació de la Llei 14/2008. Es modifica l'article 13 de la Llei 14/2008, de 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya, que resta redactat de la manera següent, per tant, es modifica l'article 13 en l'apartat segon –m'imagino que correspon–, que diu el següent: «En el cas que hi hagi implicats recursos presupostaris de la Generalitat se n'informarà al conseller o consellera del Departament d'Economia i Finances, que ha de designar les persones d'aquest departament que han de col·laborar en l'equip d'investigació.»

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, para aclarar un poco el tema, porque lo que se vota...

El president

No, senyor Domingo, votarem el vot particular del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Domingo Domingo

És que el vot particular no diu això, el vot particular diu: «Suprimir el nou article 35 ter de la nova secció Oficina Antifrau de Catalunya.»

El president

D'acord.

El Sr. Domingo Domingo

Dintre del capítol...

El president

Senyor Domingo, ha quedat, ha quedat clar, no pateixi! En tot cas, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat que es llegís el text, l'hem llegit, els demano excuses pels errors que hagi pogut cometre en l'ordenació de les esmenes.

Votem ara, senzillament, el que diu el Dictamen, que és el vot particular número 1.

Tot ha quedat perfectament il·lustrat, senyores diputades, senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

Senyores diputades, senyors diputats, votem el vot particular número 1 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és el que pretén suprimir tot això. Queda clar? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Aquest vot particular ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 70 vots en contra.

Encara queda una votació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que és la transaccional número 32.

Comença la votació.

Aquesta ha estat aprovada per 129 vots a favor i 3 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i començarem votant les esmenes números 1, 2, 7, 8, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21 i 24. (*Veus de fons.*) Sí o no...? (*Pausa.*) 1, 2, 7, 8, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21 i 24 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. (*Veus de fons.*) No? (*Veus de fons.*) Quines volen separades d'aquestes, senyor Pujol?

(*La Sra. Ruiz i Isern demana per parlar.*)

La Sra. Ruiz i Isern

Volem separades la 1, 2, la 3, la 4, la 5, la 6, la 7, la 9, la 10, la 11, la 14, la 16, la 18, la 19, la 20, la 21, la 22 i la 23, per una part; la 8, per una altra...

El president

Senyora Ruiz, no m'he explicat prou bé.

Les esmenes números 1 i 2.

Comença la votació.

Queden rebutjades per 59 vots a favor, 70 vots en contra i 3 abstencions.

Les esmenes números 7, la 8..., no, la 11..., la 12... (*Veus de fons.*)

Votarem seguidament les esmenes números 7, 11, 14, 16, 18, 20, 21 i 24 –7, 11, 14, 16, 18, 20, 21 i 24. Correcte? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Seguidament votem la número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 116 en contra i 3 abstencions.

Votem ara les esmenes números 12, 13, 15 i 17.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 70 en contra i 49 abstencions.

Ara votarem les esmenes números 3, 4, 5, 6, 9, 19, 22 i 23.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 70 vots en contra.

Votem ara les del Grup Mixt.

L'esmena número 10 del Partit Popular està viva? (*Pausa.*) L'esmena número 10 del Partit Popular està viva? (*Remor de veus. Rialles.*)

Votem l'esmena número 10 del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Ara sí, passarem a les del Grup Mixt.

Votarem la número 85? (*Pausa. Veus de fons.*)

Doncs, votarem primer les esmenes número 8 i número 5. (*Remor de veus.*)

La proposta seria votar les esmenes números 2, 5, 6, 7, 9 i 10 del Grup Parlamentari Mixt -2, 5, 6, 7, 9 i 10-, correcte? (*Pausa.*) 2, 5, 6, 7, 9 i 10...,

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 70 en contra i 13 abstencions.

Les esmenes números 3, 4, 8 i 11.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 116 en contra i 13 abstencions.

I, finalment, la número 1.

Comença la votació.

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

Senyor Domingo..., li donaré el resultat primer.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 70 en contra i 58 abstencions.

Digui'm.

El Sr. Domingo Domingo

Sí, muchas gracias, señor presidente. Quisiéramos que se hiciera lectura del voto particular íntegramente nuestro, puesto que antes no se hizo la lectura en forma, nuestro voto particular 1, no se ha sometido a votación.

El president

No, encara no.

Doncs, el vot particular número 1... (*Pausa. Veus de fons.*) No, no..., el vot particular -el vot particular. (*Pausa.*)

(*El president dóna la paraula a la secretària primera.*)

La secretària primera

«Vot particular 1, Grup Mixt: suprimir el nou article 35 ter de la nova secció Oficina Antifrau de Catalunya, dintre del capítol setè, d'altres modificacions de lleis substantives, resultant de l'aprovació en comissió de l'esmena número 46.»

El president

Doncs, votem el vot particular número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 70 vots en contra.

Votarem ara seguidament el text de la resta del text del Dictamen del Projecte de Llei, que també farem sis votacions. La primera és l'article 16.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 83 vots a favor, 45 en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament els articles 17, 18, 19, 20, 21, 25, 26 i 32.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 70 vots a favor, 46 en contra i 16 abstencions.

Votem seguidament l'article 35 ter.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor i 63 vots en contra.

Votem ara la disposició addicional primera.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 70 vots a favor i 62 vots en contra.

Votem seguidament la disposició addicional sisena.

Comença la votació.

Que ha estat aprovada per 83 vots a favor i 49 en contra.

I finalment votem la resta la llei.

Comença la votació.

Ha estat aquest..., la resta de la llei, per 70 a favor i 62 en contra. Per tant, el Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres ha estat aprovat.

Projecte de Llei

en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric (tram. 200-00030/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia de Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric.

Iniciarem el debat amb el posicionament de defensa de les esmenes reservades per ordre de presentació al Registre. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari

del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez.

(Pausa.)

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar el posicionament del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya amb relació al Projecte de Llei de garantia i qualitat del subministrament elèctric. Vull recordar que aquest Projecte de Llei va ser presentat pel Govern, aprovat pel Govern i presentat a la cambra, com a reacció, com a principal reacció a la situació que es va viure a Barcelona el juliol passat, que va afectar aproximadament 350.000 subministraments d'energia elèctrica i, per tant, va afectar aproximadament un milió de ciutadans de Barcelona principalment, però també d'algunes poblacions de la zona metropolitana.

Quan el Govern va presentar aquesta esmena al Parlament, el Grup Parlamentari del Partit Popular no vàrem presentar l'esmena a la totalitat ni vàrem donar suport a l'esmena a la totalitat que va presentar el Grup de Convergència i Unió, perquè entenem que després d'un fet com el de l'apagada, i d'una afectació tan important com l'apagada que hi va haver a l'estiu del 2007 a Barcelona, valia la pena donar suport a alguna mesura que, com a mínim, visualitzés que els polítics estàvem preocupats per aquestes circumstàncies, i que reaccionàvem davant d'aquestes circumstàncies d'una manera positiva.

Tot i amb això, en aquell debat ja vàrem advertir que no compartíem plenament el contingut d'aquell projecte de Llei, que hi havien coses que s'havien de rectificar, aspectes que s'havien de rectificar, i, a més a més, crec que en el debat..., o en el tràmit parlamentari, sobretot en el període de compareixences parlamentàries al respecte d'aquesta Llei, crec que també va quedar força evident que havia de patir unes modificacions substancials, per tant, que aquesta Llei fos finalment eficaç i útil amb l'objectiu que perseguia i que era intentar evitar que algun altre dia es poguessin produir circumstàncies com les que es van produir –ho repeteixo–, l'estiu de l'any 2007.

Un dels aspectes que es van posar en evidència en aquell debat, i crec que també durant tot el debat de tramitació de la Llei, era els elevats costos que podia suposar l'aplicació d'aquesta Llei per a les empreses comercialitzadores, subministradores d'energia elèctrica, per un costat, i per un altre costat nosaltres també vàrem fer èmfasi, i també amb diverses tramitacions –recordo una interpellació parlamentària, i alguna altra iniciativa–, a nosaltres ens hauria agradat poder disposar d'un informe de la Comissió Nacional de l'Energia al respecte del contingut d'aquesta Llei per tenir una, diguem-ne, visió més ferma sobre les conseqüències que l'aplicació d'aquesta podia tenir; no només sobre les empreses elèctriques sinó també, sobretot, sobre els ciutadans. Perquè vull recordar, en aquest sentit, que la Comissió Nacional de l'Energia va fer arribar al Parlament una nota en què deia que no compareixeria tal i com s'havia demanat, però que estaven a disposició del Parlament –i

del Govern també, per descomptat– per tal d'elaborar un informe amb relació a aquesta Llei, tal com s'havia fet amb anterioritat, al respecte d'una Llei de característiques similars que havia format la comunitat de Madrid, i una altra Llei, també, que havia format la Comunitat d'Andalusia.

Però un dels aspectes que posava de relleu la Comissió Nacional de l'Energia era que les comunitats tenien la capacitat de poder introduir noves mesures d'exigència, d'inversions a les companyies subministradores, però que, en tot cas, com que això no estava previst en la retribució de les tarifes, que això podia ser objecte d'una tarifa complementària per part de la ciutadans de la comunitat autònoma.

I, per tant, això era una situació que ens preocupava, i hauríem preferit disposar d'aquest informe de la Comissió Nacional de l'Energia per tal d'aclarir aquests aspectes. De totes maneres, vull dir que ens arriba, al Ple, una Llei que ha estat, crec que força pactada, ha estat equilibrada, ha estat ponderada en el si de la ponència, sobretot això ho ha facilitat el fet que els mateixos grups que donen suport al Govern hagin presentat un nombre important d'esmenes, que, en molts casos, han canviat el sentit a molts aspectes de la Llei, han rebaixat moltes de les exigències que presentava inicialment aquesta Llei, i que per altra banda, també, moltes d'elles, algunes d'elles, eren coincidents amb altres esmenes que presentàvem els grups de l'oposició.

En aquest sentit, algunes –algunes– de les esmenes realment el que han fet ha sigut no només rebaixar les exigències, sinó també, algunes d'elles, allargar-les en el temps. Com era el fet de la substitució de la xarxa d'11 quilovolts per la xarxa de 25 quilovolts.

Al final creiem que el resultat final ha fet que aquesta Llei sigui assumible i sobretot que sigui una Llei útil; útil en el sentit que no suposa una rebaixa substancial de la garantia de subministrament, però a més a més, totes aquelles instal·lacions i inversions addicionals que s'exigeixen en el contingut de la Llei són viables. Per tant, entenem que el resultat final és útil i és positiu per l'objecte que inicialment es proposava el Govern.

Respecte del conjunt d'esmenes presentades. Hem de dir que de les presentades pel Partit Popular, en el debat en ponència en varen ser acceptades nou, en varen ser transaccionades altres sis, però jo crec que en conjunt la qualitat de les esmenes, el fons de les esmenes que van ser acceptades i que van ser transaccionades eren allò substantiu del conjunt d'esmenes que presentava el nostre grup parlamentari.

En aquest sentit ens en resten vint-i-vuit de pendants, de les quals ja anuncio que en retirarem set perquè, d'una manera o d'una altra, aquestes set que retirarem han quedat subsumides en el text o tenen una importància menor en el conjunt del text.

Les esmenes que retirarem, i que ho fem ara en aquest moment, són la 46, la 68, la 70, la 98, la 99, la 144 i la 201. Però, en canvi, en mantenim altres vint-i-una, que fan referència a aspectes diferents, com pot ser la nostra voluntat que les instruccions específiques que el Departament competent en matèria d'energia pugui adreçar

a les empreses subministradores puguin figurar en els plans anuals d'aquestes empreses. O el fet que la Generalitat, el departament competent en matèria d'energia, pugui participar en l'elaboració dels plans d'inversions, o altres esmenes que afecten els drets dels usuaris en aquest sentit, i que creiem que sí que es contempla en la llei que els usuaris tenen dret a rebre informació per part de les empreses subministradores, però creiem més apropiat que, a més a més d'informació rebessin també assessorament, per exemple. Per què? Doncs, per exemple, davant de la possibilitat de contractar una tarifa amb discriminació horària, o no, no és suficient la informació de les condicions de la tarifa sinó que a vegades pot ser necessari també l'assessorament sobre quina és la tarifa que millor s'adequa a les necessitats d'aquell usuari.

També, jo crec que hi ha una esmena important que fa referència als drets dels usuaris i que és la que ve a demanar que es faci allò que al juliol del 2007 es va fer, que és que davant d'una incidència, els ciutadans que pateixen una incidència d'unes determinades característiques, quedi recollit que tenen dret a rebre una determinada compensació econòmica. Això, que no estava recollit fins ara –que no està recollit en el text del projecte de llei–, però que, en canvi sí que va ser eficaç, sí que es va realitzar quan hi va haver l'incident a Barcelona durant l'any passat.

També en aquest sentit queda alguna esmena amb relació a les obligacions de les empreses, com és la parallela a la que demanàvem d'informar i assessorar, el dret d'informar..., rebre informació i assessorament per part dels ciutadans, doncs, les empreses haurien de tenir també l'obligació d'informar i assessorar, no només donar suport, que és el que contempla el text i que és una mica ambigu.

També creiem que hauria de ser un dret dels ciutadans que en cas d'una determinada incidència sobre el subministrament elèctric es pugui rebre una atenció personalitzada, perquè sovint, quan hi ha qualsevol incidència i un, doncs, despenja el telèfon per demanar informació sobre aquella incidència i tenir algun tipus d'informació d'aquella incidència, i es troba, doncs, un missatge gravat de contestador automàtic, doncs, no acostuma a ser la resposta que el ciutadà espera, en un moment en què està patint una determinada situació, lògicament indesitjada.

També queden vives, i les mantenim i sotmetrem a votació, les esmenes que demanen la participació de les organitzacions empresarials i sindicats en la comissió mixta que ha de proposar els plans generals d'inversió de les empreses subministradores; una altra, amb què demanem que es fixin uns terminis per a l'autorització de les instal·lacions que es puguin considerar d'interès general i que actualment en el text del projecte de llei no queda recollit, o un altre parell d'esmenes que hi han per a la racionalització del règim sancionador.

En definitiva, és un conjunt d'esmenes que segurament no són, no formen part de la substància més important de la llei, d'allò més important de la llei, però que entenem i creiem que contribuirien a millorar el conjunt de la llei, i que per aquest motiu les mantindrem vives.

Per una altra banda, respecte a les esmenes de la resta de grups, donarem suport a aquelles que van en una línia semblant d'allò que jo acabo d'expressar, tant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió com del Grup Mixt, i, en canvi, en rebutjarem d'altres, també dels dos grups, que nosaltres considerem que són excessivament intervencionistes i que creiem que no tenen lloc en aquesta llei.

Finalment, també posicionar-nos respecte dels dos vots particulars que s'han formulat, que són dos vots que fan referència als articles 4 i 5, que és el de drets dels ciutadans, que és el d'obligacions de les empreses contractistes. Sabem quina és la voluntat del Grup Mixt a l'hora de presentar aquests vots particulars, però no queda recollit en el propi vot particular.

L'objectiu que nosaltres creiem, i així ho va exposar el ponent en la ponència corresponent, era el fet de rebutjar una esmena que van introduir els grups que donen suport al Govern en el sentit que hi ha un dret per part dels ciutadans que és de disposar de la documentació en català, cosa que no veiem, d'altra banda, malament, i l'obligació de les empreses de poder oferir aquesta informació en català, cosa que, ho repeteixo, tampoc no veiem malament. Però, de totes maneres, si el vot particular hagués anat en el sentit de suprimir aquestes esmenes, nosaltres li hauríem donat suport, perquè entenem que, doncs, no és necessari explicitar que existeix aquest dret o aquesta obligació, que entenem que ja hi és fruit d'altres lleis.

Però, en canvi, el vot particular que es presenta és per recuperar el redactat inicial dels articles 4 i 5, que són sensiblement diferents del redactat actual, i que a més a més dels articles introduïts per l'esmena dels grups que donen suport al Govern hi han altres esmenes introduïdes que afecten els drets i les obligacions de les empreses que entenem que han de formar part de la llei de forma fonamental.

Per tant, en aquest sentit, anunciar que ens abstindrem en els vots particulars presentats pel Grup Mixt.

Això és tot.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, per a la defensa de les esmenes presentades pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, nuestro grupo en su momento no presentó enmienda a la totalidad al proyecto de ley que es objeto de debate y la razón por la que no lo hizo fue, como aquí se ha manifestado, por la oportunidad del mismo. Evidentemente, el proyecto de ley tiene como consecuencia directa, es consecuencia directa de los acontecimientos del verano del 2007, el gran apagón. Si no hubiera existido el gran apagón, ahora mismo no tendríamos este proyecto de ley.

Las consecuencias de aquel incidente, además de motivar una diputación permanente aquí, en esta cámara, sin duda fueron escandalosamente claras, pusieron en evidencia un deficiente sistema eléctrico en Cataluña que padeció, y de qué manera, fundamentalmente la población catalana.

De ahí que el enfoque que se hace por parte del proyecto de ley nos parece claramente oportuno, en su momento, es decir, el desarrollo del artículo 133 del Estatuto de autonomía de Cataluña, que hace referencia a la competencia en materia de energía compartida de la Generalitat, que incluye la autorización administrativa de las instalaciones, la regulación de la actividad y de la distribución, el ejercicio de las actividades de inspección y control de estas instalaciones, y muchos otros aspectos más.

En este sentido, queremos resaltar que el debate en ponencia ha mejorado substancialmente el proyecto de ley; es ahora mejor, cuando sale de la comisión, el dictamen que se presenta, que el que en su día..., el proyecto que remitió el Gobierno. De hecho, es así que en parte algunas de las enmiendas de nuestro grupo han sido aceptadas pero el núcleo básico de las mismas no lo han sido.

Por ello y fundamentalmente por la presentación de los votos particulares, a los que luego me referiré..., motivan que hoy, a pesar de nuestra voluntad y de reconocer que el proyecto de ley es mejor hoy que antes, nuestro grupo no dará apoyo al proyecto de ley.

¿Por qué? En primer lugar, porque no se ha hecho caso a enmiendas que a nuestro juicio eran sustanciales. Ha faltado valor. Ha faltado valor para mejorar la regulación de los derechos de los usuarios y consumidores.

¿En qué sentido ha faltado valor? Para nosotros una enmienda clave, una enmienda nuclear, que ya se sometió y que se debatió en un momento delante de la Diputación Permanente en su día con motivo del apagón de Barcelona es el derecho a la compensación de oficio por parte de los afectados, no solamente a la compensación de los daños sufridos por las incidencias, que bien es cierto que no queda bien regulado en el proyecto de ley, y así se ha hecho referencia por parte del Grupo Parlamentario Popular, sino a algo más, al derecho a obtenerlas por parte de las empresas suministradoras de oficio; es decir, no someter a los damnificados a un rosario –a un rosario– de peticiones ante la empresa, y además, y fundamentalmente para nosotros, que no sea la empresa la que defina, como en su día hizo, el importe del daño. Nosotros entendemos que debe ser la Administración, reglamentariamente, la que debe fijar y debe cuantificar el importe del daño que sufre el perjudicado por el apagón, es decir, ha de valorar el perjuicio, y al mismo tiempo entendemos que con esa valoración ha de vincular a la empresa suministradora que de oficio debe proceder a la reparación del daño sufrido. Ese aspecto, claramente garantista y que beneficia al consumidor y en este caso al usuario, nos parece esencial, y de ahí que no queramos someter a los damnificados a un peregrinaje judicial, en muchos casos, para hacer las reclamaciones.

En este sentido se ha expresado el Síndic de Greuges en su momento. En su momento, si se acuerdan, el Síndic de Greuges, con motivo del apagón, abrió una oficina para cubrir a los damnificados por aquel acontecimiento; fueron pocos los que se acercaron a él.

A nuestro juicio creemos que precisamente se ha de procurar y facilitar por parte de la Administración los medios y dejar..., sin la necesidad del derecho a la rogación, del derecho a la petición, sino que de forma directa se haga por parte de la empresa suministradora, la empresa eléctrica, la reparación del daño. Ese es un aspecto para nosotros fundamental y que nos hubiera gustado que hubiera sido incluido en el proyecto de ley mediante nuestra enmienda.

Hay otros aspectos que coinciden con otros grupos parlamentarios. Es el caso, pues, de las instrucciones que la Administración da a los usuarios, que a nuestro juicio deben quedar incluidas en el plan de inversión anual y plurianual de las empresas distribuidoras, y la planificación anual de la red de transporte; el derecho a obtener no solo información sino también asesoramiento en relación con la factura, el cobro, las medidas de consumo y otras características del servicio contratado; también nos parece conveniente, y así hemos presentado enmiendas, que se disponga de personal técnico de control de las subestaciones de forma obligatoria –de forma obligatoria– por parte de las empresas, y no figura en la ley. Igualmente discrepamos en lo que hace referencia a los establecimientos de suministro ya que se gradúa en función de la población y nosotros entendemos que el tiempo mínimo para reparar debe ser de dos horas con carácter general y no en función del municipio; por lo tanto, entendemos que no podemos distinguir entre municipios de primera y de segunda. E igualmente, también hemos pretendido en nuestras enmiendas la incorporación en las comisiones mixtas que han de elaborar los planes generales de inversión..., que se incorporen los representantes de las organizaciones empresariales y sindicales. Estos son, digamos, aspectos que a nuestro juicio nos parecían interesantes para incorporar al proyecto de ley y que no ha sido posible.

A pesar de ello, nuestro grupo parlamentario a lo mejor hubiera votado a favor del proyecto de ley, si no, porque el resto de las enmiendas hacían beneficioso y mejor el proyecto de ley. Sin embargo, la incorporación de unas enmiendas y la redacción en el dictamen final de las mismas, de dos concretas, nos hacen imposible dar apoyo a la ley.

¿Por qué? Pues porque el artículo 123 del Estatuto dice que corresponde a la Generalitat «la competència exclusiva en matèria de consum, que inclou, en tot cas, la defensa dels drets dels consumidors i usuaris dels serveis». Y lo dice en su integridad, no dice en unos casos sí y en otros no; sino obliga y mandata la defensa de los derechos de todos los consumidores.

Y en las enmiendas, concretamente en las que ahora recogen el artículo 4.4 y el 5.3.g..., y a eso limito el voto particular, puesto que he de recordar que en el maremàgnum que fue la comisión –en el maremàgnum que fue la comisión– en la que se aprobó el dictamen,

evidentemente se aludió a la integridad del punto 4, pero lo concreto, lo reduzco al punto 4.4 y al punto 5.3.g, y en concreto, a la referencia que se hace expresa en el punto 4.4, a «los consumidores y los usuarios tiene derecho a disponer en lengua catalana de toda la información a que hace referencia esta ley», y en el punto 5.3.g, en lo que hace referencia a que las empresas distribuidoras «titulars d'instal·lacions de distribució d'energia elèctrica situades a Catalunya tenen, entre altres obligacions, disposar en llengua catalana de tota la informació destinada als consumidors, als usuaris i a l'Administració de la Generalitat a què fa referència aquesta llei». Este precepto nos parece claramente insuficiente, porque, en primer lugar, olvida el derecho de todos los consumidores, que hay algunos consumidores que también tienen derecho a recibir la información en la otra lengua oficial, el castellano.

He intentado, con los distintos ponentes, llegar a un acuerdo en relación con este punto. Nos parecía que era claramente discriminatorio. Y he propuesto que se hiciera una redacción en que se dijera que los consumidores y los usuarios tienen derecho a disponer en cualquiera de las dos lenguas oficiales de Cataluña, esto es el castellano y el catalán, de toda la información a que hace referencia esta ley. No ha sido posible el acuerdo; todavía desconozco la razón.

Sinceramente, me parece claramente discriminatorio este precepto. No sé por qué un usuario castellano hablante no va a tener derecho a tener toda la información en castellano y que eso no lo prevea la ley, y que se prevea, en cambio, que un usuario catalano hablante tiene derecho a ello. Es una clara discriminación por razón de lengua, y eso viene vetado por el artículo 14 de la Constitución. Pero es que además incluso va en contra de la propia Ley de política lingüística, que reconoce el derecho, en las empresas concesionarias, a ser atendidos en cualquiera de los dos idiomas.

De ahí que, como la ley especial restringe la general, pudiéramos entender que aquí a lo que se está procediendo es a una restricción de derechos ya reconocidos. No acabo de entender el sentido del precepto, no acabo de entender..., salvo la voluntad, permítanme que lo diga, de hacer escarnio con una parte de los usuarios castellano hablantes. De ahí que entendamos que, además, la no existencia y la no voluntad de incorporar unas enmiendas tan razonables como las que nosotros proponíamos la invalidan, invalidan estos preceptos, desde un punto de vista, a nuestro juicio, constitucional y, además, efectúan una medida claramente discriminatoria respecto a una importante parte de los usuarios de Cataluña, vulnerando el mandato estatutario y el mandato constitucional. De ahí que, en razón de esta clara discriminación, absurda discriminación, entendamos que los ponentes y los enmendantes han querido realmente dejar al margen de derechos a una importante parte de la población catalana. Y eso para nuestro grupo es inaceptable, porque sencillamente da la impresión que tienen voluntad de dejar a parte de la población al margen de los derechos que reconoce la ley. De ahí que si se quiere y si no se quiere se tendría que decir expresamente. Si no es esa la voluntad, dígame con claridad, y, si no, no tienen necesidad de incluirlo.

Nos parece especialmente grave este precepto. Y estando en gran parte de acuerdo con el contenido de la ley nos falla uno, que es que toda esa información a la que se reconoce que se tiene derecho por parte de los consumidores y usuarios, y toda esa información que tienen la obligación de dar las empresas subministradoras, sin embargo, para desgracia de la igualdad jurídica y de la igualdad de derechos, solamente se contemplan en una lengua.

Por ello, ya anunciamos que no daremos apoyo a la ley por ese motivo.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor Domingo. També, per a la defensa de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president... Senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor Maura i senyor Morilles, il·lustres representants del Col·legi d'Enginyers, a tots els donem la benvinguda en el tràmit parlamentari que permetrà que tinguem una llei per a la garantia i la qualitat del subministrament elèctric. També vull agrair, per començar, tres coses: la feina del lletrat, en Pere Sol; la paciència dels ponents, amb un debat que ha tingut una intensitat notable en l'àmbit de la ponència, i òbviament a la Clara Terrida i a la nostra gent del grup parlamentari, que ens ha ajudat a tenir una llei que ens permeti avui, sincerament, congratular-nos que aprovem, en comú, una llei d'aquestes característiques.

U, una llei necessària, ho dèiem en el debat de totalitat de la llei, necessària per tres raons, i ho recordem ara: U, perquè així ens ho demana l'Estatut. Dos, perquè així ens ho demana la legislació europea. I tres, perquè era producte, la llei, d'una gran apagada, d'una apagada monumental en què els ciutadans van patir greument les conseqüències. Per tant, des del primer dia els vàrem dir que estàvem davant d'una llei que era necessària i que si la podíem millorar l'aprovaríem. Dit, fet; promesa complerta. Nosaltres vàrem dir que érem capaços de millorar aquesta llei, que ho fariem amb tots els grups parlamentaris, els grups que donen suport al Govern varen entendre que aquesta llei era millorable. Hem fet una feina raonable, satisfactòria. Dit, fet; llei aprovada. Que és el que farem a continuació amb el vot del conjunt, de la majoria de membres d'aquesta cambra. Després faré una referència al Grup Mixt, senyor Domingo.

Vostès es diran: «Ja ho pensàvem això, que presentàvem una bona llei, malgrat que vostès van presentar una esmena a la totalitat.» Ens referíem en la necessitat d'aquella esmena a la totalitat. Què els hi dèiem? U, manca d'ambició de la llei. Dos, tècnica legislativa deplorable. Tres, excés d'intervencionisme —un clàssic. Quatre, costos econòmics no avaluats —ni hi figuraven—; no no avaluats, ni hi figuraven amb l'estudi i els costos econòmics. Cinc, costos socials excessius. Sis, paper escàs del Parlament. Set, invasió de competències lo-

cals. Vull recordar això, perquè justificava l'esmena a la totalitat. Ja els vam dir: «Millorem la llei, modifiquem aquests aspectes essencials. Tindrem un acord polític.» I ja el tenim.

I aquí vull situar un aspecte que em sembla particularment important. Un porta molts anys a la cambra per saber el tracte que les compareixences tenen per als projectes de llei. N'he vist moltes, de lleis; n'he participat en moltes, de lleis, i naturalment, no cal dir-ho, tots els compareixents són tractats exquisidament en el Parlament, que és casa dels compareixents.

Ara bé, quan el Govern, els governs en general –els governs, no el tripartit, els governs en general– envien una llei a la cambra, preservar el projecte de llei és substancial. I els compareixents, doncs, compareixen, se'ls escolta, se'ls valora i la llei es modifica ben poc. Doncs, no ha estat així en aquesta ocasió, perquè els compareixents han jugat un paper important en aquest projecte de llei.

Mirem-ho com ho mirem, podem mirar-ho de dues maneres: la llei no era bona i els compareixents i tots plegats l'han fet millor, que és una possibilitat, o els compareixents veritablement van fer una aportació en línia amb el que els grups, en el seu conjunt, demanaven. Com jutjarem aquesta qüestió? Ben senzill, per les esmenes que van presentar els grups que donaven suport al Govern, i fora la discussió.

Torno a insistir en el mateix raonament: La llei era bona? Parlem-ne. Els compareixents van fer un conjunt d'aportacions molt decisives. Ah!, això els va bé dir-ho a l'oposició? No, no, vostès van presentar un conjunt d'esmenes que milloraven notablement la llei, i nosaltres les vam donar per benvingudes, gràcies als compareixents, gràcies a la flexibilitat dels grups que donaven suport i gràcies a la feina de l'oposició. Per tant, és just reconèixer que agents socials, usuaris i consumidors, Cambra de Comerç, collegis molt particularment, municipalistes i empreses van donar una visió de conjunt que finalment acabaven convenent, fins i tot, al més obstinat, que la llei havia de ser millorada. I la prova que la llei havia de ser millorada és el conjunt d'esmenes que hem estat capaços de pactar entre tots.

Bé, què hem aconseguit? El diputat del Partit Popular i el diputat del Grup Mixt hi feien referència. Jo voldré agrupar molt breument... –no és l'objectiu central d'aquest tràmit parlamentari, què hem aconseguit des de la perspectiva de Convergència i Unió–, i vull agrupar la nostra feina en sis blocs.

Primer, una llei que es pogués aplicar –una llei que es pogués aplicar. Com? Doncs, justament aconseguint un règim transitori de dos anys, que després vam ser capaços en l'àmbit de..., per dur a terme les mesures necessàries per afrontar els temps màxims, no cal ni dir-ho, de reposició que estableix la llei. Aquests dos anys, a més, durant aquests dos anys el percentatge del 80 per cent i el temps màxim de reposició, tres hores. Millora substancial que no saben com les empreses agraeixen, perquè en definitiva és un toc de realisme perquè això pugui progressar.

Dos, la renovació de les línies elèctriques que transcorrin per àrees forestals. Hem aconseguit que es faci, és clar que sí, la renovació, però de forma progressiva i, molt important, amb cable trenat. La primera esmena era la 63, transaccionada, de Convergència; la segona era la 108, transaccionada, de Convergència.

Tres, que almenys el 90 per cent dels subministraments urbans de cada subestació estiguin connectats al mercat principal d'una subestació, i com a mínim a un mercat secundari alternatiu. Esmena 135 de Convergència, transaccionada –transaccionada, la 135, la 108 i la 63, esmenes de Convergència, transaccionades. Pax. «Pax» vol dir «acord», i, per tant, u, una llei aplicable.

Dos, costos més petits per als consumidors. Costos més petits, en quin sentit? Home, un conjunt d'esmenes presentades, aquestes, sí, directament per Convergència: 38, 54, 63, 197 i 198. Per aconseguir què? Home, rebaixar els elevats costos de la llei, que era un element central. Els estalvio a vostès les discussions de tota mena, de quant importaria justament aquesta llei per a les empreses. No cal que ho recordem, això; vam tenir un ball important d'expectatives i d'estudis, etcètera. Per cert, que el Col·legi aquí ens va ajudar d'una manera molt decisiva, crec jo, als diputats. Per tant, què dèiem aquí? Home, que finalment hi hagi el dret a la retribució reconeguda per part de l'Estat respecte a les empreses. Doncs, salvem l'ànima, salvem les empreses, fem la referència a l'Estat. I, en definitiva, que aquest era el gran debat amb els grups que donaven suport a la majoria, no ens preocupàvem de la sort d'una empresa, senyores i senyors diputats, ens preocupàvem de qui acabaria pagant. I ja que conèixer ben poc el sistema, en el que tenim la fortuna de viure, alguns, per entendre que, qui acabava pagant eren els usuaris i els consumidors. Evidentment, dèiem que això ho acabarien pagant les companyies, però vostès saben que això repercuteix. Les companyies ja es queixaven, però els que no s'havien queixat eren els consumidors, que és qui, en definitiva, acabarien pagant. Bé, bé està el que bé acaba, totes aquestes esmenes aprovades i, per tant, costos més petits.

Més drets per als consumidors i usuaris, major informació en la facturació sobre el servei contractat, consum realitzat; esmena 13 de Convergència. Una coresponsabilització dels consumidors i usuaris en l'ús racional de l'electricitat, estalvi i eficiència, tan volgudes per tots; esmena 31 de Convergència i Unió. Rang re llei al suport que les persones consumidores i usuàries han de rebre, per part de les empreses, davant de les incidències a l'hora d'aconsejar sobre característiques i potència dels contractes; esmena 61 de Convergència i Unió. I així podríem seguir si relacionéssim totes les esmenes que dotaven de major transparència la llei. Nombre i durada de les interrupcions, informació pública, major control i transparència respecte a les inversions realitzades, la primera la 51 de Convergència i Unió; la segona, la 123, la 125, la 126 de Convergència i Unió,

I, finalment, una cosa important, comunicar expressament als ajuntaments dels municipis afectats per les incidències sempre que hi hagués una interrupció del subministrament superior als trenta minuts, que quedi

ben clar. El mèrit és compartit, esmena 105 de Convergència i Unió, transaccionada, de tots els grups.

Més seguretat, no m'estendré sobre aquesta qüestió perquè em vull detenir en altres, i dues qüestions molt importants: una, la viabilitat física, tècnica i operativa i ambiental i administrativa que des d'organismes com el Cetex recomanaven –esmenes 27, 49, 128, 146 i 158 de Convergència i Unió–, i una esmena transaccionada, la 21. I, finalment, major proporcionalitat a les sancions en funció del tipus d'infracció comès per les companyies i evitar la reiteració de sancions molt i molt greus.

Bé, amb això sol justificaria que nosaltres, senyores i senyors diputats, donéssim suport a la llei. Hem fet una millor llei, una llei més aplicable, una llei més segura, una llei més transparent, una llei amb més drets per als consumidors, una llei amb menys costos per als usuaris i per als consumidors.

Què no hem aconseguit des de Convergència i Unió? Bàsicament tres qüestions, a les quals em vull referir, perquè no ens n'hem sortit. Una, les compensacions econòmiques per als consumidors i els usuaris al dret a ésser compensats econòmicament quan es produïen incidències; la nostra esmena 23, no ha prosperat. La compareixença del Govern per informar del grau d'execució de les inversions, això ens semblava que interessava molt al Govern, que vinguessin les companyies al Parlament a informar del grau d'execució de les inversions. No ens n'hem sortit. I, finalment, la participació de la societat civil en el seguiment de les inversions, que és el que ens demanaven els compareixents, que la societat civil, bàsicament els agents socials i les organitzacions municipalistes estiguessin presents a les comissions de seguiments mixtes. No ens n'hem sortit, era la nostra esmena 127. I, finalment, la creació d'una comissió mixta, paritària amb l'Ajuntament de Barcelona, per al seguiment de les inversions a la ciutat; tampoc ens n'hem sortit.

En aquest punt, senyor Domingo, vull fer una brevíssima referència al que ens ha explicat vostè aquí, des de la tribuna. Vostè té una opinió, n'hem parlat llargament i en abundància d'aquesta qüestió, no compartim la seva visió. Senzillament creiem que vostè desorienta la qüestió. Aquí no estem parlant que hi han consumidors i usuaris en què els seus drets queden retallats. Demanava l'esmena i ho votàvem nosaltres que les companyies si més no..., que alguna companyia no compleix amb aquesta pràctica ho pugui fer en català a les persones que ho demanin. Sí, però tant és així que nosaltres això ho hem vist amb una tranquil·litat d'esperit suficient per no donar la batalla a la comissió. Ara li he de dir: l'escolto des d'aquest faristol, escolto el seu raonament, veig la seva indignació, veig com va vostè reclamant que tants i tants, i tants catalans castellanoparlants quedaran vulnerats els seus drets, que ja li avanço que votarem en contra del seu vot particular. Perquè no es pot venir aquí a dir-ho en aquesta tribuna, si més no, des del nostre punt de vista. Ep!, diputat, pot vostè dir en aquesta tribuna el que li doni la gana, però evidentment podem també tenir el dret a no compartir-ho.

I així com ens abstindrem en totes les esmenes del Partit Popular i ens abstindrem en totes les seves esmenes,

perquè creiem que aquest debat està acabat, sotmetrem a votació les nostres esmenes, senyor president, sotmetrem a votació les nostres esmenes vives, i ja anunciem que en totes les esmenes del Partit Popular i en totes les esmenes del Grup Mixt ens abstenim, perquè tenim molts elements que compartim tant en l'orientació del Partit Popular com la del Grup Mixt, excepte en el vot particular que vostè ens planteja, que nosaltres hi votarem en contra, i no tant justament pel que ha succeït a la comissió, sinó sentint l'argumentació que avui vostè ha presentat aquí, davant d'aquesta cambra. Té tota la llibertat de fer-ho, i el nostre grup parlamentari té tota la llibertat per no subscriure-ho i, a més, per votar-hi en contra. Res més a dir, senyor Domingo, respecte a la seva posició. *Finale*.

Bé, sempre hi ha una satisfacció per compartir l'aprovació d'una llei d'aquestes característiques. Ens sentim participants del debat parlamentari, ens sentim participants de l'opinió del conjunt de la societat civil, sincerament. Hem treballat a gust, recollint moltes de les iniciatives que la societat civil enviava justament als ponents. Hem vist amb satisfacció que el Govern movia la cintura –no és poca cosa–; hem vist amb satisfacció això. Vostès feien dues coses, entomaven el debat en comissió i ens presentaven esmenes per corregir el text, perquè no es digués allò que nosaltres dèiem de sortida: «Les esmenes nostres són les nostres» –i ho eren. Diu: «Bé, també són bones les nostres, les que ha presentat el Govern.» Però, escolti'm, els grups parlamentaris han posat un feix d'esmenes, amb una particularitat: era la seva pròpia llei. Que és una tècnica legislativa, si més no –vostès m'ho permetran–, curiosa. Vostès presenten una llei aquí, l'esmenen de dalt a baix tenint en compte els criteris, en part, de l'oposició, en part, dels compareixents. Això els honora. I, com que jo sempre els reclamo i els demano que això és el que han de fer, tenir un debat polític i, si es té raó, escolti'm, doncs, es modifica, jo aquesta vegada ho saludo satisfactòriament.

Acabo, senyor president, en el temps que em queda, per dir el següent: expresseu la nostra satisfacció per la feina feta i perquè tenim un projecte de llei aplicable. «El millor?» No. «Els n'agradaria un de diferent?» Sí. «Satisfets amb l'obtingut?» Bastant. Però una llei aplicable, que és la que tindrà ara com ara el Govern per interpretar un instrument clau contra la manca de garantia de qualitat del subministrament, amb el prec exprés de la societat: mai més –mai més– una apagada com la del 23 de juliol, mai més, i jo crec que això hi ajudarà. I satisfet? Si estic satisfet perquè així el Govern tingui un instrument, imagini's com de satisfet estaré perquè ho tinguin els ciutadans i els usuaris. Si el Govern té aquest instrument i a mi em satisfà, que el tinguin els ciutadans i els usuaris, com poden comprendre, ens satisfà doblement.

I com que l'obligació i, en definitiva, la voluntat d'aquest grup parlamentari és treballar per als ciutadans i els usuaris de tot Catalunya, tenint un bon projecte de llei, modificat i aprovat, i tenint una bona llei, manifestem avui la nostra satisfacció per votar favorablement aquest projecte.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Teixidó. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor secretari d'Economia, senyor director general d'Energia, els membres del Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya que ens acompanyen, senyores diputades, senyors diputats, el 23 de juliol, és cert, vam tenir una gran apagada a la ciutat de Barcelona. El Govern aprovava i entrava una llei en el Parlament l'octubre del mateix any –després m'hi referiré, quan parli de les esmenes que els mateixos grups que donem suport al Govern vam presentar en aquesta llei, concretament amb la resta de grups parlamentaris. Ja ho deia jo quan vam prendre en consideració aquesta llei: «L'objectiu és millorar aquesta llei», i jo crec que ho hem aconseguit.

Calia, segueix vigent aquesta demanda, un acord, un gran acord entre les administracions, les empreses, els ciutadans, grups polítics, que majoritàriament ho hem aconseguit, ho aconseguirem aquesta tarda a la cambra, per modernitzar les dotacions energètiques del país, per desdoblar línies, per millorar la qualitat i garantir la seguretat de la xarxa, que en molts casos és antiga i deficient, hem de fer més subestacions... Bé, jo crec que l'objectiu d'aquesta llei és augmentar el grau de fiabilitat del subministrament elèctric, perquè els accidents i els incidents es poden produir; aquesta setmana mateix n'hem tingut alguns, en algunes comarques del país. Però, tanmateix, hem de garantir als ciutadans que tenen un sistema fiable i amb capacitat de resposta efectiva per solucionar de manera eficient els processos que es puguin produir.

El que farem, per tant, amb aquesta llei aquesta tarda, quan l'aprovem, és desplegar tot un seguit de competències estatutàries, algunes exclusives i d'altres compartides, amb l'objectiu d'augmentar el grau de fiabilitat del subministrament elèctric en el nostre país, perquè això té a veure també amb la millora de la competitivitat de la nostra economia.

S'ha fet una pregunta: la llei era bona? Doncs sí, la llei era bona. Era millorable? Sí, hem demostrat que era millorable, amb les aportacions dels grups que donem suport al Govern i amb les aportacions també dels grups de l'oposició. I en aquest punt vull agrair a tots elsponents –el senyor Fernández Teixidó, el senyor Santi Rodríguez, el senyor Pi, el senyor Quera, el senyor Domingo– la feina i l'esforç que s'ha posat a l'hora de treballar aquesta llei i la cordialitat del debat.

La garantia i la qualitat del subministrament elèctric són un dret de la ciutadania i jo crec que resulten un element imprescindible del nostre benestar, i, per tant, és positiu que es regulin les obligacions de les empreses distribuïdores i transportista que operen a Catalunya. Per tant, valorem positivament la modificació de la regulació, perquè precisament Catalunya, els darrers vuit, deu anys, ha patit múltiples incidents que han afectat milers d'usuaris de Catalunya, tant empreses com particulars.

Jo crec que hem constatat també les insuficiències que s'han manifestat a la xarxa. És cert que s'han fet inversions els darrers anys; des del 2003 cap aquí hi ha hagut un increment d'inversions, que han crescut a un ritme del 15 per cent. Però no és menys cert que totes les previsions indiquen que d'aquí al 2015 també hi haurà un creixement de la demanda, que, malgrat les polítiques d'estalvi i eficiència energètica que s'estan desplegant en el país, algunes amb èxit ja, que estan aconseguint reduir el consum, l'augment es situarà al voltant d'un 35 per cent malgrat aquests esforços. I, per tant, el que hem de fer és implementar un seguit de mesures addicionals per assegurar-ne la garantia del subministrament al conjunt dels consumidors i els usuaris.

Al llarg del debat de la llei, des que va entrar en el Parlament, i no exclusivament en allò que fa referència al mateix debat en ponència, sinó també a les opinions que ens han fet arribar a les diputades i als diputats, s'ha volgut dir que aquesta era una llei que s'havia fet *ad hominem*, no? Les opinions són lliures i lícites, faltaria més. Ara, cal recordar que les empreses de transport i de distribució que operen majoritàriament a Catalunya són les que són: Red Eléctrica i FECSA-Endesa, no? També n'hi han d'altres que tenen, evidentment, una quota de mercat menor. Però en definitiva són empreses que a la pràctica gaudeixen d'una concessió d'un servei públic i que la seva obligació bàsica és garantir el subministrament elèctric, que és essencial.

En el fons el debat al llarg d'aquests mesos ha transitat al voltant de si les obligacions que marcava la present llei eren poc o molt costoses en termes econòmics, de si les inversions havien d'estar o no condicionades a una possible revisió de la retribució en distribució, en definitiva, si la llei tenia uns costos no assumibles. Nosaltres entenem que eren perfectament assumibles, però, tal com aprovarem la llei, amb les noves propostes incorporades per part dels grups parlamentaris, les crítiques que podien aparèixer pel flanc econòmic, des del nostre punt de vista, s'han d'esvaïr. Dit d'una altra manera, les empreses elèctriques han de pensar en el seu compte de resultats, en els seus accionistes, en els seus dividends, però sobretot, des del nostre punt de vista, han de pensar en els seus clients, els consumidors, els usuaris del servei. I, per tant, des d'aquest punt de vista qui ha de fixar el marc d'actuació és l'Administració. Si em dóna temps hi tornaré una mica més endavant, quan parlem dels plans d'inversió.

Es parlava que una de les..., jo crec que en aquesta llei hi han hagut dues o tres qüestions que, un cop debatudes, un cop ens hem posat d'acord, han desencallat..., o hem arribat al resultat final d'avui. Una era el temps de restabliment del subministrament elèctric. Hi han hagut dues propostes d'esmena, del Grup de Convergència i Unió i del Grup del Partit Popular de Catalunya, que sobre una transacció que hem efectuat els grups que donem suport al Govern jo crec que ha facilitat l'adequació dels costos operatius de les empreses i de les inversions que s'hauran d'efectuar i garantir, al mateix temps, que els restabliments dels serveis es faran en un temps adequat, eh?, que jo crec que dóna, o pot donar, o ha de donar confiança als consumidors i als usuaris dels serveis que les diverses companyies presten en el conjunt del país.

Hem establert també –i aquí sí que no hem fixat cap transitòria, o cap període transitori– que als hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública de Catalunya el temps màxim de reposició del servei, en el cas que hi hagi un accident o un incident, sigui com a màxim de dues hores.

També hem acordat que el que cal és que l'empresa transportista, les empreses distribuïdores, tinguin un pla d'actuació davant d'incidències i que aquest pla ha d'estar actualitzat cada any.

I hem regulat també l'obligació de comunicar a l'Administració, tant del Govern de la Generalitat com la local..., que aquelles incidències que tinguin una durada superior a mitja hora han de ser comunicades a l'Administració. Hi havien algunes propostes, algunes esmenes que ens demanaven que aquest temps fos superior i que no les hem admès. Jo crec que cap diputada, cap diputat dels presents avui a l'hemicicle es pot imaginar o no es pot imaginar que l'Administració no tingui un *rapport* d'una incidència com la que van patir la ciutat de Barcelona i alguns pobles de l'àrea metropolitana al juliol, el dia 23 de juliol.

Pel que fa als criteris de disseny de la xarxa, aquí també jo crec que ha estat un dels punts d'acord entre les esmenes que havien presentat el Grup del Partit Popular i el Grup de Convergència i Unió sobre la transacció que els grups que donem suport al Govern hem donat. És aquella que fa referència a la diferenciació entre el mercat principal i el mercat secundari i els subministraments que han d'estar atesos de l'estació o de la subestació principal i la que ha de dependre d'un mercat secundari, no? Jo crec que aquí, tal com hem regulat en l'article 13 i, sobretot, en la disposició transitòria primera de la llei, que fixa també aquests terminis per adequar tots els processos de les mateixes companyies, facilita el fet que en el futur, i en un futur immediat, si es torna a produir una incidència com la que vam patir, doncs, com a mínim el 90 per cent dels subministraments puguin tenir aquesta garantia de restabliment adequat del servei.

Els expedients informatius que s'han elaborat per part de la direcció general i per la mateixa Comissió Nacional de l'Energia, que ens indica que algunes de les incidències que es van produir o que van provocar el que va succeir eren perquè al damunt d'algunes subestacions, doncs, passaven algunes línies que no hi havien segurament de passar..., doncs, amb la normativa que avui aprovarem prohibirem que les línies elèctriques o de comunicació sobrevolin els parcs i els edificis de les subestacions, i s'estableix l'obligació també que les mesures de seguretat en cas d'incendi siguin aplicables a tots els elements de l'interior d'una subestació elèctrica.

Tornem, amb el poc temps que em queda, a la qüestió de les inversions. Nosaltres..., clar, amb la llei que avui aprovarem, les empreses hauran de presentar un pla general d'inversió quinquennal i un pla d'inversions anuals abans de cada 15 d'octubre, i l'objectiu que hi ha és poder fer un seguiment del compliment d'aquests plans d'inversió i manteniment per part de l'Administració, atès que, pel mateix Estatut i per la mateixa llei estatal

que es va aprovar el 2007, la Generalitat ara té competències per fer un seguiment real i efectiu del compliment d'aquests plans d'inversió.

S'ha parlat molt de si les empreses distribuïdores tenien dret, o tenen dret, a rebre una retribució econòmica per les obres incloses en els plans d'inversió. De fet, el Govern d'Espanya, el Govern de l'Estat, va adoptar, a partir de l'any 2004, tot un seguit de disposicions per millorar la retribució i la distribució, que justament ha permès un augment també de les inversions en l'àmbit del nostre país, de Catalunya.

Nosaltres pensem..., el que estem preveient o el que es preveu a la llei són tot un seguit de mesures addicionals per garantir la fiabilitat del sistema a Catalunya. Nosaltres pensem..., i fins i tot m'aventuraria a dir que les empreses distribuïdores també estaran d'acord amb aquesta afirmació que faré, no? Ells tenen l'obligació legal de tenir les xarxes suficientment dotades per assumir els increments de demanda que tindrem. Si no ho fessin, també serien unes males empreses, no?, perquè no podrien atendre el seu mateix mercat. I que, per tant, les inversions addicionals que van encaminades no tan sols a augmentar la fiabilitat del sistema, sinó a garantir i augmentar la competitivitat del país, coneguts també els criteris dels tècnics, jo crec que són perfectament assumibles en el compte de resultats de les empreses elèctriques. Estem parlant d'inversions que impliquen una incidència en el compte de resultats entre 30 i 40 milions anuals durant el termini d'amortització de les inversions. No els voldria recordar, no ha estat el cas avui, dels darrers beneficis nets d'alguna d'aquestes empreses elèctriques el darrer any, perquè són de domini públic.

L'Ajuntament de Barcelona... –em sembla que, en tot cas, el senyor Fernández Teixidó no s'ha mirat bé la disposició addicional segona de la llei– fixa que l'Ajuntament de Barcelona, per concretar la Carta municipal de Barcelona, doncs participará en una comissió mixta per garantir la participació en els plans d'inversions que afecten la ciutat de Barcelona.

Les compensacions als usuaris, nosaltres entenem que estaven..., aquest també va ser un debat que es va produir, però estaven o estan recollides a l'article 23.2 de la llei que aprovarem avui i, en tot cas, es poden fixar en el marc dels expedients sancionadors.

Una paraula, unes breus paraules, perquè se m'està acabant el temps respecte al vot particular del Grup Mixt. Miri, les persones consumidores i usuàries tenen dret a disposar de tota la informació en llengua catalana a què fa referència la llei, i res no prohibeix, com vostè sap perfectament, que ho puguin tenir en ambdues llengües de la nostra comunitat. Per tant, no entenc el seu capficament en els temes de la llengua, perquè jo crec que no es vulnera cap dret dels consumidors.

Senyores diputades, senyors diputats, els deia fa uns mesos que l'objectiu del nostre grup parlamentari era ser receptiu amb totes aquelles propostes que portessin a millorar la norma, justament per generar un clima de confiança respecte a uns millors i més eficients serveis públics, en aquest cas els energètics. Estem convençuts que, amb les propostes que s'han fet per part dels grups

parlamentaris i dels experts que ens han fet arribar les seves opinions, hem millorat la llei, i avui disposarem d'una normativa jurídica que permetrà augmentar les garanties de qualitat del subministrament elèctric a Catalunya.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Terrades. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president, senyor conseller. Bé, des del nostre grup parlamentari també agraïm la presència avui del secretari general d'Economia, el senyor Morillas, del director general d'Energia, el senyor Maure –Agustí Maure– i, bé, de membres del Col·legi d'Enginyers de Catalunya.

Des del nostre grup parlamentari també volem expressar i manifestar el to positiu que hi ha hagut en tot el debat a la ponència per part dels diferents ponents i, bé, i és des d'aquesta flexibilitat a l'hora d'argumentar els diferents posicionaments que han fet els diferents grups parlamentaris que volem agrair, des del nostre grup parlamentari, al senyor Fernández Teixidó, al senyor Terrades, al senyor Rodríguez, al senyor Domingo, al senyor Daniel Pi i també el treball que ha fet –ha dut a terme– el senyor Pere Sol en el debat a ponència.

S'ha dit, ho han dit els grups parlamentaris que m'han precedit que, bé, que és una llei que ve molt marcada pels incidents que es van produir en la falta del subministrament elèctric a l'estiu de l'any 2007. L'objectiu d'aquesta llei entre altres bàsicament era un, entenem des del nostre grup parlamentari és garantir la qualitat del subministrament elèctric a Catalunya. No vindrà de més recordar, en primer lloc, els antecedents d'aquesta llei. Un fet reconegut per tothom, tant en gran part de les compareixences com a les diferents intervencions que hi va haver al debat a la totalitat, és la insuficiència de la nostra xarxa, de les nostres instal·lacions elèctriques i dels sistemes de supervisió i inspecció i control. S'ha posat en qüestió el model de xarxa de distribució que existia i que continua existint, deficiències en la xarxa de distribució relacionades amb la reducció dràstica de les inversions i el manteniment, especialment a partir de l'any 99, quan es produeix la teòrica liberalització del mercat.

Per al nostre grup parlamentari, la política energètica –i en aquest cas la llei que avui se sotmet a debat i a aprovació posteriorment– és estratègica per al nostre país. I ho és bàsicament per dues raons. És un factor determinant per poder seguir un desenvolupament sostenible i, en segon lloc, és un recurs bàsic per al desenvolupament econòmic i social. La qualitat del subministrament és decisiva en els sectors productius i per a la vida diària de les persones que viuen a Catalunya.

El projecte de llei té com a principals objectius l'adopció de les mesures necessàries per garantir el servei davant el creixement de la demanda i les insuficiències

que ha mostrat la xarxa, l'increment de la protecció de les persones usuàries i consumidores, i l'adaptació de la legislació catalana al nou marc jurídic del sector elèctric. Es preveu un nou disseny de la xarxa elèctrica que reforça el sistema de distribució i n'augmenta la capacitat de resposta davant de possibles contingències.

És una bona llei, i és una bona llei bàsicament per vuit raons. La primera seria que –n'ha fet esment el grup parlamentari que m'ha precedit– cada abonat podrà alimentar-se a més d'una subestació; cada client formarà part del mercat principal d'una subestació i també del mercat secundari d'una altra. En segon lloc, provocarà, aquesta llei, una xarxa mallada amb més interconnexió entre subestacions urbanes. La fiabilitat té a veure amb la connectivitat de la xarxa, amb un bon mallat entre subestacions, perquè davant d'una pertorbació la resta pugui seguir funcionant correctament. També és una bona llei perquè marca una nova explotació de la xarxa elèctrica. En quart lloc, una reducció dels temps de reposició del servei. En cinquè lloc, reforça els protocols d'actuació en cas d'incendis. En sisè lloc, marca un nou règim d'inspecció, la Generalitat podrà fer totes les proves i investigacions que cregui convenients per garantir el bon estat de manteniment i servei de la xarxa. En setè lloc, revisió i control de l'estat de la xarxa; s'haurà de lliurar a la Generalitat un pla general d'inversions de caràcter quinquennal on s'especificaran les actuacions projectades així com el calendari d'execució i una previsió de despeses i de finançament, es completarà amb un pla d'inversions anual més detallat. I, en vuitè lloc, un nou règim sancionador marcarà aquesta llei.

Des del nostre grup parlamentari entenem que és una llei ambiciosa i ben estructurada tècnicament en el seu conjunt. En el període de tramitació parlamentària, una de les entitats que van comparèixer, la Unió de Consumidors de Catalunya, afirmà que els sistemes de vigilància, control i seguiment estan totalment definits, llegeixo textualment, «per tal de donar plenes garanties d'un servei de qualitat.»

En definitiva, ho varem dir en el debat a la totalitat, aquesta llei té un seguit de requeriments que serviran perquè la Generalitat vetlli per un sistema elèctric de qualitat. És una bona llei, i aquesta bona llei també ha sigut millorada en el procés de tramitació que hi ha hagut en la ponència.

En el procés de tramitació de la llei destacaríem les següents millores, d'algunes ja n'ha fet esment el diputat que m'ha precedit, en aspectes com ara l'obligació..., i també algun altre grup, en aquest cas de Convergència i Unió, en aquest primer punt–, que seria l'obligació de les empreses distribuïdores de comunicar als ajuntaments dels municipis afectats les incidències que comportin una interrupció del subministrament superior a trenta minuts, d'acord amb el pla d'actuació d'incidències.

Seguint en el món local, també, valorem positivament l'esmena que fa referència a l'articulat de l'autorització d'instal·lacions d'interès general en els casos de disconformitat amb l'ordenació urbanística, es crearia una comissió formada paritàriament per representants de la Generalitat i l'ajuntament afectat per elaborar una nova proposta.

Un aspecte que també considerem positiu i que ha fet millorar el contingut de la llei és el que fa referència al fet que els consumidors i usuaris tenen dret a disposar en llengua catalana de tota la informació a què fa referència aquesta llei. Dir per part del nostre grup parlamentari que lamentem que els articles 4.4 i 5.3.g hagin provocat..., que fa referència a aquest punt, el vot particular per part del Grup Mixt, i que hagin provocat que no voti aquesta llei. Ho han dit altres grups parlamentaris, evoca, el que ha dit avui, senyor Domingo, un discurs que, bé, l'únic que provoca són divisions al país, no hi insistiré més.

Tercer punt que entenem, doncs, que millora d'una manera important el text de la llei és el que fa referència als mitjans personals, punt en el qual els sindicats que van comparèixer hi van fer especial incidència, en el sentit que és necessari que tant el personal propi com el subcontractat tinguin atribuït el nivell de formació adient per a les tasques assignades. És del tot important que la formació del personal porti a un bon manteniment i gestió de la xarxa de distribució, que resulta més eficaç en la qualitat.

I l'últim aspecte que destacaríem de les millores que hi ha hagut en la ponència és realitzar les modificacions necessàries de la xarxa per facilitar la connexió de noves instal·lacions de generació d'energia elèctrica.

Bé, des del nostre grup parlamentari, també ens hauria agradat introduir un aspecte que és el que fa referència a la gestió de la demanda, és una competència, aquesta, que és estatal. En el seu moment, en el debat que va haver-hi al Congrés de Diputats a Madrid de la llei elèctrica de l'any 2007 ja vam introduir-hi esmenes en aquest sentit. Perquè entenem que la gestió de la demanda és la manera d'evitar i reduir les puntes de consum, un dels grans problemes que té la xarxa elèctrica i la seva estabilitat en el futur. Es podria pensar que la llei que avui aprovarem té uns objectius poc ambiciosos en aquesta qüestió, però ho dic, és una qüestió que és d'àmbit estatal.

Acabo conclouent, dient que entenem, des del nostre grup parlamentari, que és una bona llei, perquè té una sèrie de requeriments que serviran perquè la Generalitat pugui garantir la qualitat en el subministrament elèctric, això provocarà una millora del servei al ciutadà i, per què no?, una economia més competitiva.

Per part del nostre grup parlamentari res més, moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president, honorable conseller, director general d'Energia i també representants del Col·legi d'Enginyers Industrials. Quan es va debatre la totalitat –es va fer el debat a la totalitat d'aquesta llei–, la meua intervenció començava dient «El nostre grup

considera aquesta llei necessària, útil i positiva.» Nosaltres creiem que a aquests tres aspectes encara n'hi podem afegir un altre, a més a més hem sigut capaços d'aconseguir l'objectiu d'aquesta llei, que era l'accés a la ciutadania en condicions adequades de qualitat i de quantitat d'un bé de primera necessitat.

I això ho hem fet i ho hem sabut fer, doncs, una mica trencant una tendència de no intervenció que ens va comportar problemes d'inversió insuficient, de manteniment insuficient i d'importants discussions, i la més clara, evidentment, l'apagada del juliol de l'any passat. Haig de dir amb satisfacció, i coincideixo absolutament i sense reserves amb totes les intervencions que m'han precedit, que el treball en comissió ha permès millorar la llei, ha permès consensos importants. I això és bo i això és molt bo.

Això és bo, perquè vol dir que hem sigut capaços de posar-nos d'acord. Això és bo, perquè vol dir que, fins i tot, hem reforçat, si és que cal, la legitimitat de l'Administració per exigir els compromisos a les indústries elèctriques. Això és bo, perquè possiblement hem sigut capaços de trobar un millor equilibri entre les preocupacions de garantir el que era l'objectiu de la llei, però també la racionalitat dels esforços que es demanaven a aquestes empreses. Això és bo també per una cosa que no s'ha dit, però que jo penso que també en els temps que corren és important: aquesta llei exigirà unes inversions continuades a les empreses elèctriques, per tant, aquí també estem generant un tipus d'actuació, un tipus d'activitat econòmica en un sector que en aquests moments, doncs, no ens fa absolutament cap nosa que creixi.

La satisfacció que em provoca aquesta nostra capacitat que hem tingut per l'acord, doncs, em fa passar molt lleuger –molt lleuger, molt lleuger– sobre el petit cost en forma d'eufòria que potser algun diputat ha posat damunt de la taula, atribuint-se absolutament la titularitat de tots i cadascun dels canvis que s'hi han introduït. Permeti'm que li digui que almenys per omissió nosaltres també en devem tenir algun de mèrit, encara que només sigui per omissió, i possiblement per acció, algun també. Però, tant se val. En tot cas, en aquest cas, jo del que també he pres nota és de la intervenció en la qual s'ha dit que els grups que donem suport al Govern som raonables i tenim capacitat per al compromís. És tan estrany que ens dediquin aquests verbs, aquestes paraules que mes les he apuntades i les tindrè guardades per si algun dia ens acusen del contrari: «Miri, vostès van dir això aquell dia.»

A les notes que porto a continuació hi ha una breu explicació de les coses més importants que hi han en aquesta llei. A aquestes alçades del debat me les salto. És evident que les intervencions prèvies ja ho han fet.

És una llei de subministrament elèctric, per tant, parla de quin temps d'interrupció és admissible, de quants abonats poden penjar d'una sola subestació, de com hauran de fer les empreses elèctriques els seus plans d'inversió i com hauran de ser aprovats per l'Administració, quins criteris de disseny... Parla bàsicament d'això, no bàsicament, parla d'això, del primer fins a l'últim dels articles i de les disposicions. Per això crida

l'atenció que ens hàgim desviat o que algun grup s'hagi desviat i hàgim acabat en alguna cosa que, de fet, té una importància molt petita a la llei: és el que té l'obsessió nacionalista, espanyola, en aquest cas, que ens porta cap a coses que realment són anecdòtiques.

Pensava jo en aquella dita que diu «quan algú senyala la lluna amb el dit...» i a continuació explica qui són els que es queden mirant el dit. Jo el que trobo ja francament sorprenent és que quan el dit apunta al quilowatt, hi hagi algú que es quedi no mirant el dit, mirant la llengua.

Com que el torn que en aquest moment fem té la suposada funció que ens posicionem sobre les esmenes que estan vives, encara que ningú no se n'hagi recordat, perquè l'ambient de germanor no ens posi massa enllà, recordaré que existeixen esmenes vives i que hi votarem en contra. Per què? Perquè totes aquelles que havíem de consensuar ja les vam consensuar en el treball previ. És el que ens ha permès arribar a aquest consens. Però, en tot cas, com que les de major calat ja van ser acordades, les que queden damunt de la taula i que vostès mantenen els les votarem en contra. Suposo que s'ho esperaven.

I, en tot cas i per anar acabant, assenyalar que amb aquesta llei complim un dels objectius del Pla de l'energia de Catalunya 2006-2010. Aquesta llei s'incardina, està dintre del que eren els objectius d'aquest Pla de l'energia, que marcava com un dels seus objectius bàsics millorar el subministrament d'energia elèctrica a les llars i les activitats econòmiques del nostre país. Ens en queden dos més, i haurem de fer els deures en els propers anys: ens queda la reducció de la intensitat energètica, polítics d'estalvi i d'eficiència, i ens queda la potenciació de les energies renovables per iniciar la transició cap a un model energètic més sostenible. I aquí tenim, per una banda, que hem de complir els objectius del Pla de l'energia i, per altra, haurem de fer una feina de trencar les barreres d'entrada a la petita generació d'energies renovables de manera distribuïda. Però això, en tot cas, sí que queda fora del que és l'àmbit d'aquesta llei.

Expressar, per part del nostre grup, la satisfacció d'haver pogut fer un bon treball, un treball molt satisfactori, i els parlo ben sincerament, en l'elaboració d'aquesta llei. I com que bé està el que bé acaba, passem a la votació, que serà el que ens permetrà aprovar aquesta llei.

Sigui dit, això de passar a la votació, amb permís del president.

El president

Vostè el té tot, i miri si li he fet cas que ja hem cridat a votació.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

Senyor Domingo..., té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Señor Pi, mire, evidentemente, se ha dejado usted el dedo puesto en mal sitio o en un sitio solo, porque podía haber hablado también de los derechos de los

consumidores a ser indemnizados de oficio y en eso no se ha fijado. A lo mejor hubiera sido más positivo realmente que se hubiera hecho mención a ello. Así que no sé..., recuerdo el proverbio chino y el proverbio chino desde luego se lo puede aplicar usted perfectamente.

En todo caso, al liberal Teixidó sí que me gustaría comentarle que «con la lengua hemos topado, amigo Teixidó». Liberal, ¿hasta cuándo? Porque el artículo 34 del Estatuto de autonomía de Cataluña –ese que yo no he votado y que usted ha votado– dice que «todas las personas tienen derecho a ser oídas oralmente y por escrito en la lengua oficial que elegieran en las condiciones de consumidores de servicios o usuarios de servicios». Yo lo único que he dicho –lo único que he dicho– es que tengamos el derecho de opción lingüística y sea reconocido por parte de las empresas a los usuarios. Si eso les parece tan desagradable y tan perjudicial, podemos calificarle de una interpretación cicatera –cicatera.

En todo caso, únicamente para limitar, y como enmienda técnica, me gustaría concretar el voto particular en el sentido de decir que sea «supresión de los apartados 4.4 y... (*veus de fons*), 4.4 i 5.3.g», supressió d'aquests apartats del dictamen.

El president

Senyor Fernández Teixidó, havia demanat la paraula. També té un minut.

El Sr. Fernández Teixidó

Sí, señor presidente, per...

El president

Un minut.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, per contestar amb molta brevetat al diputat Domingo per una al·lusió clarament directa.

Diputat, si vostè vol fer creure a aquesta cambra que hem aprovat o que estem a punt d'aprovar una llei que conculca els drets dels castellanoparlants a Catalunya, vostè senzillament ho farà amb la voluntat que li calgui, no només confon la cambra, sinó que confon els seus propis electors. Tots els grups parlamentaris li hem dit de què parlàvem i no hi ha ni un sol dret d'una persona que a Catalunya parli en castellà que amb aquest projecte de llei vegi conculcada la seva llibertat.

Una cosa és la llibertat, diputat, una altra cosa és l'obstinació de la qual vostè (*veus de fons*) i el seu grup parlamentari fan gala, no en aquest ple, en tots els plens i en totes les sessions, senyor diputat.

(Alguns aplaudiments. El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Molt breument. Senyor Teixidó, aquesta esmena no l'he posada jo, l'han posada vostès, no figurava en el projecte de llei.

El president

Senyor Domingo, ja està, gràcies.

Passem a la votació.

Votarem, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votarem les següents esmenes, les números 8, 15, 88, 140, 152, 154, 166, 167, 175, 178, 179, 183, 184, 185 i 199.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 70 en contra i 49 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes números 4, 28, 59, 75, 80 i 96.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 70 en contra i 49 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt. En primer lloc, les números 5, 12, 40, 47, 60, 76, 91, 95, 100, 110, 122 i 124.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 70 en contra i 46 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 10, 16, 36, 44 i 71.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 84 en contra i 46 abstencions.

Votem els vots particulars del Grup Mixt, són dos, tal com ha plantejat el senyor Domingo.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 17 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I, en primer lloc, votarem les esmenes números 6, 62, 72, 73, 79, 89, 101, 102, 106, 117, 130, 131, 132, 133, 141, 143, 150, 155, 171, 174, 177, 180, 181, 193, 194, 195, 196 i 200.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 71 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 17, 23, 29, 41, 48, 77, 83 i 127.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor i 70 en contra.

Seguidament votarem les esmenes números 93, 94, 109, 136, 148, 163, 170 i 189.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 84 en contra i 3 abstencions.

Votem el text dictamen del projecte de llei i votarem, en primer lloc, els articles 4 i 5.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 129 vots a favor, 1 vot en contra i 3 abstencions.

Votem la resta del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric ha estat aprovat per 130 vots a favor i 3 abstencions.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i set minuts.